

แอมรทัม

ลิซ

'ริ้นรมย์ทุกจังหวัด'

แพรวทับทิม

โดย ลิซ

ราคา 220 บาท

ลำดับที่ 163

ISBN 978-616-00-0498-0

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2555

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้าบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : วรณวิภา สามงามแจ่ม

ออกแบบปก : วะชิ รูปเล่ม : อติศักดิ์ กุพันธ์

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.รินทร์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสงว่างโรจน์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0-2940-3855-6 โทรสาร 0-2940-3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0-2940-3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ให้

www.thaibookrecommnd.com

พิวูว
กร:ดาชกนอบสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำนักเขียน

เคยอ่านรีวิวนิยายต่างๆ แล้วมีรีวิวนึ่งที่ติดตามตรึงใจลิซคะ รีวิวนั้นว่าเขาไว้ว่า ไม่ชอบนางเอกสวยจัดที่มีแต่คนมารุมรัก!

เอ่อ...ฮาคะ โดนใจมากด้วย เพราะสำหรับลิซนั้นคิดว่า ทุกคนต่างมีกรรมของตนเอง คนไม่สวยก็ทุกข์แบบคนไม่สวย ส่วนคนสวยก็ต้องมีทุกข์ของคนสวย ดังนั้นเมื่อมารับหน้าที่พาแพรวทับทิมคนสวยมาโลดแล่นในหน้าหนังสือ ลิซก็เลยไม่ลังเลที่จะหยิบเอาพลอตง่ายๆ ของสาวสวยแสนเพียบพร้อมมาเล่นกับคนอ่านคะ

ทุกคนคงคิดว่าผู้หญิงคนหนึ่งโชคดีจนน่าหมั่นไส้ที่เกิดมาในครอบครัวอบอุ่น มีเงินทอง มีหน้าซำยังสวยมากเสียอีกด้วย แต่คนที่มีทุกอย่างนั้นจะถือว่าโชคดีได้หรือ ในเมื่อเกิดมาพร้อมกับความสมบูรณ์แบบทุกอย่างแต่กลับไม่เอาไหนสักอย่าง

แพรวทับทิมมั่นใจว่าตัวเองสวย รวย เจ๋ง มีเพื่อนดี มีแฟนที่รักใคร่ เธอเป็นที่สุด เมื่อมีทุกอย่างทุกอย่างพร้อมแบบนี้เธอจึงไม่เคยดิ้นรนทำอะไรเลย เรียนๆ เล่นๆ ทำงานก็จับจด ลอยละล่องเหมือนตัวเองเป็นนางฟ้าเดินดินไปวันๆ

แต่...ไม่มีความแน่นอนในชีวิตคะ เมื่อพ่อเธอเสีย เธอจึงได้รับรู้ว่าแท้ที่จริงแล้วเมฆที่ลอยระเห่ตัวเองอยู่นั้นแท้จริงไม่ใช่เมฆ แต่เป็นหมอกแห่งปัญหายิ่งใหญ่ ปัญหาที่ทำให้ชีวิตคนสวยและเพียบพร้อมแบบเธอต้อง

แปรเปลี่ยนไป

เพราะไม่เคยตั้งใจเรียน ไม่จบปริญญาเสียด้วยซ้ำ หนทางแก้ปัญหาของแพรทัปทิมจึงใช้ความงามและความเจ้าเล่ห์ของตัวเองเพื่อเอาตัวรอด ไม่ได้บอกว่าวิธีหาเงินของแพรทัปทิมถูกต้อง เพราะเมื่ออ่านแล้วทุกท่านจะได้รับรู้ความทุกข์ของคนสวย ความน่าใจหายใจคว่ำกับสถานการณ์ที่เธอต้องประสบและแก้ปัญหากันไป

สุดท้าย เมื่ออ่านแล้วอยากให้เป็นเพื่อนนักอ่านได้ขอคิดไปนิดว่า ไม่มี ความสมบูรณ์แบบจนน่าอิจฉาในโลกใบนี้หรอกค่ะ ทุกคนต่างก็มีความทุกข์กันทั้งนั้น แต่คนที่มีความสุขที่สุดก็คือ คนที่อยู่กับความทุกข์ได้อย่างมีความสุขต่างหากค่ะ

รักค่ะ

ลิซ

ແພຣັກຕິກ

บทนำ

แสงแฟลชที่สว่างขึ้นมาเป็นระยะ เสียงไถ่ถามแข็งแรงแห่ง นักข่าวที่รุ่มกันเข้ามาหาราวกับเธอเป็นขนมหวานชิ้นสุดท้ายนั่นคือสิ่งที่แพรวทับทิม วงศ์นวนาง คุ่นชิน ทว่าวันนี้ แสงที่สว่างขึ้นทุกๆ สิบวินาที นั้นมิได้เพื่อถ่ายรูปเธอ คนที่นักข่าวกำลังกลุ่มรุ่มก็มีใช่เธอ

ดวงตาสีน้ำตาลสุกใสหม่นแสงลงเมื่อมองไปยังมุมข้างเวทีเดินแบบ ที่บัดนี้นางเอกน้องใหม่ซึ่งเป็นที่รู้จักว่ากำลังขึ้นหม้อถูกรุ่ม สัมภาษณ์อยู่

ภายในใจนางแบบสาวที่เมื่อไม่นานมานี้ยังเป็นผู้ที่โดดเด่นอยู่ กลางแสงไฟเหนือใครเต็มไปด้วยความกังวล ทว่าแพรวทับทิมมิใช่ นางแบบธรรมดา เธอเคยไปจำเรียนศิลปะการแสดงถึงเมืองนอกเมืองนา แม้จะไม่จบ ไม่ได้ปริญญามา แต่เรื่องใส่หน้ากากเข้าหากันเธอก็ไม่เป็นรองใคร

ดังนั้นแม้ในใจจะเต็มไปด้วยความกังวลที่บัดนี้ภาพจากหนังสือที่ชื่อเดียวกับตนไม่สามารถสร้างความฮือฮา ไม่สามารถดึงดูดให้สื่อมวลชนมารุมสนใจหรือทำข่าวเธออีกแล้ว หญิงสาวในชุดราตรีสีครีม ก็ยังปรายหางตายิ้มให้นักข่าวที่คุ่นเคยกันมาหลายคนได้

รอยยิ้มหวานที่เคยเรียกคะแนนนิยมจากคนดูยังคงใช้ได้ผล เพราะมีนักข่าวหลายคนที่ไม่ถึงนางเอกน้องใหม่ผู้กำลังโด่งดัง เนื่องจากเพิ่งมีข่าวกับพระเอกเบอร์หนึ่งของวงการหันมาให้ความสนใจเธอบ้าง

แพรวทับทิมซึ่งอยู่ในชุดของดีไซเนอร์ดังเอียงคอนิดๆ พร้อมกระพุ่มมือให้แก่นักข่าวผู้ใหญ่นคนหนึ่งซึ่งเดินนำนักข่าวเด็กๆ ที่เธอไม่เคยเห็นหน้าสองสามคนตรงมาหา

“สวัสดิ์คะพี่ตา” นางแบบสาวทักทายเสียงหวาน ทำให้สิตานักข่าวรุ่นใหญ่ที่ทำงานสายบันเทิงมากกว่าสิบปียิ้มพอใจ

“สวัสดิ์จะน้องทับทิม เป็นยังไงบ้างคะ พักนี้มีอะไรใหม่ๆ มาบอกเล่าเก้าสิบรีเปลาเอ๋อ” สิตาทถามพร้อมจิกสายตาให้นักข่าวน้องใหม่ที่ตามมาถ่ายภาพนางแบบคนสวยเอาไว้

แพรวทับทิมขยับตัวให้อยู่ในมุมที่รู้ว่าตนเองดงามแล้วคลียิ้มหวานส่งให้กล้อง “ก็...นิดหน่อยคะพี่ แต่ข่าวนี้ลึบนะคะ เพราะอะไรๆ ยังไม่ค่อยแน่นอนน”

พอนางแบบคนสวยบอกว่าลับ นักข่าวผู้คร่ำหวอดอยู่ในวงการก็ยิ่งหุ่ผึ้ง สิตาก้าวเข้าไปแตะแขนแพรวทับทิมเบาๆ จูงไปในที่ห่างไกลผู้คนอีกหน่อยก่อนถาม “เอ๋ ออย่าบอกพี่นะคะว่าน้องทับทิมจะแต่งงาน กับเสียที่ไหนคะ”

รอยยิ้มหวานของแพรวทับทิมจืดลงไปนิด นี่ถ้าหากเป็นแต่ก่อนถูกถามเช่นนี้เธอคงตอกกลับไปหน้าหงายแล้วว่า ถ้ามีฐานะเพียงแค่เสียโอกาสจะได้กินข้าวร่วมโต๊ะกับสาวไฮโซอย่างเธอยังไม่มีเลยละ! แต่ตอนนี้...เมื่อมาอยู่ในฐานะไฮโซตกอับ เธอจึงต้องทน ต้องระงับอารมณ์เอาไว้เต็มที่ ก่อนสายหน้าพร้อมตวัดสายตาคัลล้ายๆ กับจะค้อนคนถามหนึ่งที่ด้วยท่าที่น่ารักน่าเอ็นดู

“แหม...ทับทิมจะไปหาเวลาที่ไหนมีแฟนคะพี่ ทุกวันนี้ก็ทำงาน

แทบทุกวัน เวลาดูแลตัวเองยังไม่ค่อยมีเลย” สิ่งที่แพรวทับทิมพูดออกมา ดูเหมือนจะเป็นคำตอบที่นางแบบ นักร้อง นักแสดงต้องได้ทุกคน “เรื่อง ที่ทับทิมจะแยมให้ฟังนะเป็นเรื่องงานใหม่ของทับทิมต่างหากล่ะคะ”

“งานอะไรคะ ละครเรื่องใหม่หรือ คราวนี้เล่นเป็นอะไรคะ ตัวร้าย อีกรี่เปล่า” ลิตายกโทรศัพท์มือถือที่ใช้แทนเครื่องอัดเสียงขึ้นสูงอีกนิด เพื่อจะได้ไม่พลาดชื่อละครที่นางแบบเคยดังกำลังจะเล่น

คิดถึงงานแสดงคราวก่อนที่ผู้จัดเรียกเธอให้ไปทำแล้วแพรวทับทิม ก็เกือบจะของขึ้น

ก่อนนี้ สมัยที่เธอยังมีเงินเหลือกินเหลือใช้ บทที่ยื่นเสนอมามีแต่ บทนางเอกทั้งนั้น แต่เธอก็เกียจงอนว่างานละครเป็นงานหนัก ไหนจะต้องเสียเวลาท่งบท ไหนจะต้องออกไปถ่ายตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งบาง แห่งเธอรับไม่ได้ ทนไม่ได้ จึงปฏิเสธไปเสียทั้งสิ้น แต่เมื่อพอเสีย บ้าน ล้มละลาย หนี้สินพะรุงพะรัง บทนางเอกที่อยากตอบรับก็ไม่มีใครยื่น เสนอมมา ส่วนบทที่ยื่นมาให้เป็นเพียงแค่นางร้ายรับเชิญ เล่นไม่กี่ตอนก็ ตายเสียแล้ว

ดูเหมือนทุกคนในวงการกำลังลงโทษเธอที่แต่ก่อนนี้เธอทั้งหยิ่ง ทั้งวินพวคนั้นไปมิใช่บ่อยๆ ตอนนี้แพรวทับทิมรับรู้แล้วว่า ตอนมีเงิน ทุกคนก็เห็นความผิดของเราเป็นเรื่องน่าเอ็นดู แต่เมื่อไม่มีเงิน เราทำดี เพียงไรทางตาของพวกนั้นก็ไม่ได้คิดจะเหลือบแล!

“ไม่ใช่ละครคะพี่ แต่เป็นสินค้า”

“อ้อ...น้องทับทิมกำลังจะรับเป็นพรีเซนเตอร์สินค้าหรือคะ แหม ตัวไหนคะตัวไหน”

แพรวทับทิมหัวเราะแล้วทำท่าอัมภุมิ “ยังบอกไม่ได้คะ แค่เผยได้นิดเดียวว่าเป็นสินค้าใหม่จากญี่ปุ่นที่ตอนนี้ยังไม่วางในเมืองไทย แต่สาว ไทยชอบมากถึงขนาดต้องบินไปหิวที่ญี่ปุ่นเลยนะคะ”

ลิตามองหน้านักข่าวสาวๆ ที่มาฝึกงานกับเธอ ถามด้วยสายตา

ว่าพอจะเดาออกไหม แต่ทุกคนก็ส่ายหน้ากันเป็นทิวแถวกับคำใบ้ที่กว้าง
เสียเหลือเกินของนางแบบสาว

“ใบ้แบบนี้ใครจะเดาถูกคะน้องทับทิม เจาะจงอีกหน่อยได้ไหม
คะ”

นางแบบคนสวยหันซ้ายหันขวาทำเหมือนไม่อยากจะใครรู้ก่อนจะ
โน้มตัวลงมากะชิบกับนักข่าว

ข้อความที่เธอบอกไปทำให้สิตาตาโต ก่อนเปลือยอุทธานออกมา
“น้องทับทิมได้หรือคะ ไหนข่าววงในเขาวางานนี้ต้องแกล้งไม่ใช่หรือ”

แพรทับทิมพยักหน้าด้วยท่าทางมั่นใจยิ่ง ก่อนย้ำ “คะ ทับทิมได้”
พอได้ยินคำตอบสิตายิ่งขมวดคิ้ว เนื่องด้วยสิ่งที่เพิ่งได้ฟังกับข่าว
วงในที่รู้มานานคนละเรื่องกันเลย วงในเขาลือกันให้แซดมาหลายเดือน
แล้วว่าบริษัทเครื่องสำอางยักษ์ใหญ่ของญี่ปุ่นกำลังจะตีตลาดไทย โดย
จะค้นหาพรีเซนเตอร์เป็นคนไทย โดยตัวเก็งงานก็คือ...น้องใหม่
ใหม่ทอง ดารานางแบบดาวรุ่งที่นักข่าวกำลังรุมสัมภาษณ์อยู่นั้น

งานนี้ข่าวไหนจริงข่าวไหนเท็จสิตายังไม่กล้าฟันธง จะเป็นสาว
หน้าใหม่ใส่กึ่งที่กำลังได้รับความนิยม หรือจะเป็นสาวหน้าเก่าแต่แม่ก็ยัง
งามหมดจด อย่างไรก็ตามแน่นอน!

1

ข้อตกลง

ร่างโปร่งบางสะดุดตาคนเยื้องย่างออกมาจากลิปต์ที่เพิ่งเปิดออก รองเท้าส้นเข็มสีแดงสดตัดกับผิวขาวอมชมพูของเจ้าของร่างเดินไปตามทางซึ่งลาดด้วยพรมเนื้อหนาสีทอง ลักษณะการเดินของเธอดูจะไม่ลังเลกับสิ่งที่เธอได้เลือกแล้ว ทว่าสีหน้า...กลับไม่ได้มีความมั่นใจเหมือนกับท่าทางเลย

แพรทับทิมเลือกที่จะสวมแว่นดำอันใหญ่ปกปิดใบหน้า และปล่อยผมมัดอ่อนๆ ยาวเกือบถึงบั้นเอวลงมาบังใบหน้าส่วนหนึ่งเอาไว้ นางแบบคนสวยเหลียวซ้ายแลขวาอย่างรอบคอบก่อนดึงคีย์การ์ดขึ้นมาเปิดประตู

แม้ห้องนี้จะไม่ใช่ห้องขนาดใหญ่ที่สุดของคอนโดฯ หุริมิผังแม่น้ำเจ้าพระยา ทว่ามันก็ยังกว้างขวางเมื่อเทียบกับห้องที่เธออาศัยอยู่ ณ ปัจจุบัน เมื่อก้าวเข้ามาภายในห้อง สิ่งแรกที่แพรทับทิมเห็นก็คือวิวภายนอกซึ่งเป็นแสงไฟระยิบระยับจากอาคารอื่นๆ ตัดกับท้องฟ้าดำมืดไร้แสงเดือน

หญิงสาวความหาสวิตช์ไฟซึ่งมั่นใจว่าคงไม่ได้อยู่ลิกลับซับซ้อนนัก และก็พบสวิตช์ข้างประตูนั่นเอง

เมื่อไฟภายในห้องสว่างขึ้น เงามจากภายนอกก็กลับเลื่อนหายไป ทว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้ากลับทำให้ดวงตาของแพรวทับทิมเบิกกว้างขึ้นแล้วเหลียวมองรอบกายอย่างตื่นตา

ห้องขนาดร่อยกว่าตารางเมตรนี้ได้รับการตกแต่งให้กลายเป็นห้องแบบญี่ปุ่นแปลกตาอย่างยิ่ง เพราะเมื่อเดินเข้ามาจากส่วนที่จัดเป็นชั้นวางรองเท้าและที่สวมรองเท้าแล้ว เบื้องหน้าก็คือสะพานเล็กๆ และสวนซึ่งจัดแบบญี่ปุ่น

สีเขียวของต้นไม้ เสียงน้ำไหล ทำให้ใจสงบ แพรวทับทิมต้องยอมรับว่าเจ้าของห้องมีรสนิยมมาก เขาสื่อความหมายที่ต้องการได้เด่นชัด ตัดโลกภายนอกออกจากโลกส่วนตัว โดยมีสะพานเล็กๆ แห่งนี้เป็นตัวแบ่งเขตสินะ

หญิงสาวถอดแว่นกันแดดอันโตออกจากใบหน้าแล้วเดินเข้าไปสำรวจภายในห้องอย่างใคร่รู้ เสียงรองเท้าส้นสูงดังก๊อกๆ เป็นจังหวะยามเมื่อมันสัมผัสกับพื้นไม้มันปลาบที่ปูเป็นทางยาว นำสายตาของแขกไปยังห้องรับแขกซึ่งมีระเบียบกว้างสามารถเปิดออกไปชมบรรยากาศริมฝั่งแม่น้ำได้

ความประหลาดใจมาเยือนหญิงสาวอีกครั้งเมื่อเดินมาจนสุดพื้นห้องซึ่งปูด้วยไม้ ห้องรับแขกนี้จัดเป็นแบบญี่ปุ่นร่วมสมัย พื้นห้องปูด้วยเสื่อแบบญี่ปุ่น มีเบาะนั่งที่ดูท่าจะนุ่มนิ่มและโทรทัศน์เครื่องใหญ่เป็นเครื่องเรือนเด่นอยู่ทางซ้ายมือ ส่วนฝั่งขวาตรงข้ามกันนั้นแม้จะมีประตูปิดอยู่ ทว่าประตูซึ่งเป็นกระจกก็ใสจนสามารถมองเห็นทะลุเข้าไปด้านในเห็นครัวฝรั่งเล็กๆ ซึ่งตกแต่งด้วยไม้เนื้อแข็งสีเข้มและโต๊ะทานอาหารที่มีเก้าอี้ตั้งอยู่สองตัว

ท่อนชายาวเรียวยาวได้กระโปรงสีครีมทรงสอบสั้นเหนือเข่าหยุดมองห้องรับแขกแปลกตาไม่นานก็เดินตรงไปตามทางที่ตัดให้เลี้ยวไปทางซ้ายมือ ก้าวไปแค่ไม่กี่ก้าวเธอก็พบห้องน้ำที่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเจ้าของ

ห้องคงลงทุนไปกับมันมาก

พื้นที่ในส่วนของห้องน้ำจัดตกแต่งแบบสวนหินญี่ปุ่น พื้นจาก
ประตูห้องน้ำไปทางเดินไม่ใช่ไม้สักแล้ว แต่เป็นหินสีดำแผ่นใหญ่สลักกับ
กรวดเม็ดเล็กสีขาวที่ปูเอาไว้เป็นทางยาวจากประตูห้องน้ำไปสู่จากุซซี่
สุคหุซึ่งอยู่ติดกับหน้าต่างบานใหญ่เต็มผนังฝั่งหนึ่ง

กำลังมองสำรวจห้องน้ำอยู่ดีๆ ประตูบานเลื่อนแบบญี่ปุ่นซึ่งอยู่
ตรงข้ามกับประตูไม้ที่เธอยืนอยู่ก็เลื่อนออก แพรทัททิมสะดุ้งสุดตัวพร้อม
อุทานออกมาเบาๆ

“ขอโทษ ผมทำให้คุณตกใจรีเปล่า” ประโยคที่พูดออกมาไม่ใช่
ภาษาไทย แต่เป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันของผู้ชายซึ่งอยู่ในชุด
เสื้อคลุมแบบญี่ปุ่น

แพรทัททิมกำแวนกันแดดที่อยู่ในมือแน่นพร้อมก้าวถอยหลังไป
จนแผ่นหลังติดกับกำแพงห้องน้ำ ก่อนพยายามส่งยิ้มให้เจ้าของห้อง
อย่างเป็นทางการที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

“ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ ฉันตกใจนิดหน่อยเท่านั้นเองเพราะไม่คิดว่า
คุณจะอยู่ในห้อง ก็...เห็นเปิดไฟเงิบเดียว” แพรทัททิมตอบเป็นภาษา
อังกฤษเช่นเดียวกับผู้ที่เพิ่งขอโทษเธอ แต่สำเนียงของเธอเหมือนคนไทย
ที่มาหัดพูดภาษาอังกฤษเมื่อโตแล้ว ไม่ได้สำเนียงดีดังเช่นเขาหรอก

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะแม้เธอจะเรียกตัวเองว่านักเรียนนอก แต่ก็ไป
เรียนต่อที่อเมริกาหลังจากสอบเอ็นทรานซ์ไม่ติด เมื่อไปอยู่ไกลบ้าน ก็
เลือกอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ ชาวไทย พูดกันแต่ภาษาไทยเสียเป็นส่วนใหญ่
เวลาเรียนก็ไปบ้างไม่ไปบ้าง จนไม่จบอะไรเป็นชิ้นเป็นอันมาสักอย่าง
ไม่อย่างนั้นก็ไม่ต้องลำบากขายร่างกายหากินแบบนี้หรอก!

มาถึงตอนนี้ แพรทัททิมจึงเพิ่งรู้ซึ่งถึงคำสอนของพ่อที่ว่า ‘สมบัติ
เพียงอย่างเดียวที่พ่อจะให้ลูกๆ ได้ก็คือความรู้ เรียนให้สูงๆ นะลูก อยาก
เรียนอะไร พ่อสนับสนุนเต็มที่’

หากเธอฟังคำสั่งสอนของพ่อ ไม่เอาแต่เที่ยวเตร่ไร้สาระ เธอก็คงไม่ตกต่ำถึงขนาดนี้!

รอยยิ้มของบุรุษผิวขาวอมชมพูทำให้ใบหน้าที่เคร่งขรึมเป็นนิยต์นั้นดูอ่อนโยนลง ไม่น่าเกรงขามดังเช่นทุกครั้งที่แพรทัมทิมได้พบกับเขา ทว่าแม้เขาจะยิ้ม...แพรทัมทิมก็ยังเห็นรอยยิ้มนั้นคล้ายเสื่อร้ายยามแยกเขี้ยวมากกว่า

ใช่! คำว่าเสื่อร้ายคงเป็นคำเปรียบเปรยที่เหมาะสมกับ โคจิมะ ไทจิ เหลือเกิน

ชื่อของบุรุษผู้นี้อาจจะไม่คุ้นหูคนไทยมากนัก เพราะเขาเป็นคนญี่ปุ่นที่ไม่เคยเหยียบย่างเข้าเมืองไทยมาก่อน แต่ถ้าพูดถึงชื่อ 'KAO' แล้ว แพรทัมทิมเชื่อว่าคงไม่มีสาวคนไหนในประเทศไทย ไม่มี...คงไม่มีสาวคนไหนในแถบเอเชียที่จะไม่รู้จักเครื่องสำอางแบรนด์ดังแบรนด์นี้

โคจิมะ ไทจิ คือบุรุษที่เข้ามาสืบทอดกิจการต่อจากบิดาที่เป็นผู้บุกเบิก บุรุษวัยสามสิบสองใช้เวลาเกือบเจ็ดปีจึงดันสินค้าของเขาขึ้นติดตลาดบนได้ และเมื่อสองปีที่แล้วเขาก็เปิดไลน์ใหม่ให้แก่กะโอะโดยเน้นกลุ่มเป้าหมายเป็นสาว ๆ วัยแรกแย้ม และทันทีที่สินค้าออกวางขายก็เรียกได้ว่าดังระเบิดที่ญี่ปุ่นในทันที จากนั้นชื่อของ โคจิมะ ไทจิ ก็ก้าวขึ้นสู่ทำเนียบนักธุรกิจที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษ

แพรทัมทิมรู้จักกับหนุ่มที่ได้รับฉายาว่าเสื่อขาวเมื่อตอนเธอไปทำอัลบั้มเฉพาะกิจที่ญี่ปุ่นพอดีอันนี้เพื่อนเธอรู้จักกับนายโคจิมะคนนี้ เธอจึงได้พบเขาในแบบไม่เป็นทางการ ณ สระว่ายน้ำของโรงแรมที่เธอและคณะพักอยู่

นางแบบสาวยังจำวันนั้น วันที่เขาและเธอพบกันเป็นครั้งแรกได้ดีทันทีที่เห็นดวงตาวาวเรียวมองเธอตรงๆ แพรทัมทิมก็รู้สึกสะบัดร้อนสลับหนาวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาหลายปีแล้ว

ด้วยความที่เป็นคนสวยมาตั้งแต่เกิด หญิงสาวจึงคุ้นกับการ

ตกเป็นเป้าสายตาของผู้ชาย และเมื่อต้องมาทำงานขายรูปร่างหน้าตา
จำต้องสวมใส่ชุดอวดความงามของเรือนร่างบ่อยครั้ง โดยเฉพาะช่วงหลัง
ที่เธออยากได้เงินมากๆ เร็วๆ ก็จำเป็นต้องขายความเชื่อกี่เพื่อเรียก
เรตติ้งให้มากขึ้น ไอล่างอายุที่สตรีไทยควรมีก็ยิ่งหายไปจากใบหน้าของ
แพรวทับทิมทุกทีๆ

ทว่าทันทีที่เธอประสบภัยตายกับ โคจิมะ โทจิ ทันทีที่ดวงตา
ยวรวินน์มองเธออย่างซ้ำๆ ไอล่างเข้าไปจดปลายผม ยางอายุที่หญิง
สาวคิดว่าหลุดออกไปจากใบหน้าหมดแล้วก็สำแดงเดชของมัน

แพรวทับทิมไม่รู้ว่าทำไมเธอจึงมีปฏิกิริยากับการมองของเขา แต่
เธอไม่ลังเลเลยที่จะรับสวมเสื้อคลุมทับหูที่ซสองชั้นจีวซึ่งเป็นหนึ่งในชุดที่
เธอหามาถ่ายแบบครั้งนี้เอง

ในวันนั้นเธอเลือกที่จะหักทายเขาอย่างห่างเหิน ไว้ตัว ก่อนขอตัว
ไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยอ้างว่าใกล้จะได้เวลารับประทานอาหารเย็น
แล้ว หญิงสาวจำได้แม่นยำเธอหักทายเขาตามธรรมเนียมไปเพียงไม่กี่คำ
จากนั้นก็ไม่เคยพบไม่เคยเจอกับเขากอีกเลย

โคจิมะ โทจิ เงียบหายไปจากชีวิตเธอเหมือนเขาไม่เคยมีตัวตน
แต่ไม่รู้ว่าทำไม เมื่อเดือนก่อน...หลังจากมีข่าวแพลมออกมาว่าคะโอะจะ
มาเปิดตลาดในเมืองไทย เสื้อขาวผู้นี้จึงโทร. สายตรงมาหาเธอ

ไม่ว่าเขาจะสืบรู้เบอร์โทร. ของเธอได้อย่างไร แต่...มันคือโอกาส!
แพรวทับทิมเตือนตนเองเช่นนี้ก่อนจะรับนัดรับประทานอาหารเย็นจากเขา

แรกทีเดียวเธอยังคงสงวนท่าที ไม่แสดงออกมากมายว่าอยากให้
เขาเสนอตำแหน่งฟรีเซนต์เดอรัเครื่องสำอางให้แก่เธอ แต่กลับเป็น
เขา...เขานั้นเองที่พูดเรื่องนี้ขึ้นมาบนโต๊ะอาหาร

โคจิมะ โทจิ พูดตรง ตรงจนหากแพรวทับทิมไม่เตือนตนเองเอาไว้
เธอลคงลุกขึ้นมาเอาไวน์สดหน้าเขาแล้ว เพราะสิ่งที่เขาพูดก็คือ

“ผมขอบคุณ อยากให้คุณมาเป็นฟรีเซนต์เดอรัให้ผม ถ้าคุณ

ตกลง...” ไทจีไม่พูดอะไรต่อแต่เลื่อนกระดาษแผ่นเล็กมาให้เธอดู

มือแพรทัปทิมแทบสั่นเมื่อคิดว่ามันเป็นตัวเลขของเงินค่าจ้าง แต่พอเปิดดูถึงได้รู้ว่าเธอมองโลกในแง่ดีจนเกินไป เนื่องจาก...กระดาษแผ่นนั้นมันเป็นเบอร์ห้องต่างหาก

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่เข้าใจ” แม้ว่าต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่วินแตกใส่โอกาสแสนงามของเธอ แต่แพรทัปทิมก็ทำได้

“ผมไม่ชอบเสียเวลา ดังนั้นขอพูดตรงๆ กับคุณเลยก็แล้วกัน ผมชอบคุณ และถ้าคุณตกลง คะโอะเราจะไม่เปิดแคสงาน แต่จะแถลงข่าวทันทีที่เราเลือกคุณเป็นพรีเซนเตอร์ แต่ถ้าคุณไม่ตกลง...ก็ไม่ใช่ไร”

เคยบอกแล้วใช่ไหมว่า โคจิมะ ไทจี คือเสือร้าย แพรทัปทิมไม่ได้เข้าใจผิดหรอก เพราะเขาพูดทุกอย่างออกมาตรงเผงไม่อ้อมค้อมเลย แม้จะอยู่กลางห้องอาหารของโรงแรมห้าดาวสุดหรู

แพรทัปทิมขบกรามแน่นอยู่หลายวินาที แต่หลังจากเรียกสติกลับมาสู่ตัวได้ ริมฝีปากเธอก็คลี่ยิ้มหวานส่งให้เสือร้าย “เอ่อ...เรื่องแบบนี้คุณจะไม่ให้ฉันได้คิดก่อนตัดสินใจหรอกคะ”

รอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าของไทจีเป็นรอยยิ้มที่ไม่น่าดูเลย เพราะปากเขายิ้มแต่ตาเขี่ยอย่างไรชอบกล “ครับ ได้สิ คุณมีเวลาตัดสินใจจนกว่าจะจบอาหารมื้อนี้”

เวลาแสนสั้นที่เขาให้นั้นทำให้แพรทัปทิมขมวดคิ้ว แต่เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้รับข้อเสนอแบบใช้ตัวเข้าแลกแบบนี้ ดังนั้นเธอจึงมีทางออกสวยๆ ที่ใช้แก้สถานการณ์เฉพาะหน้าเอาไว้อยู่แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นคุยกันตรงๆ เลยดีกว่านะคะ” นางแบบสาวยิ้มหวานส่งให้ทั้งปากทั้งตา หัวงอ้อยเหยื่อล่อเสือร้ายเอาไว้ก่อน “คืนนี้ไม่ได้คะ”

คิ้วหนาของบุรุษในชุดสูทสีดำเลิกขึ้นนิดๆ คล้ายเพิ่งได้ยินในสิ่งที่ตนไม่คาดคิด

“ช่วงเวลานี้ของทุกเดือน ฉันไม่ว่างคะ”

เมื่อขยายความคำพูดของตนออกไปแล้วคิ้วหน้าที่เล็กขึ้นของไทจิ ก็ค่อยๆ เลื่อนลงมาพร้อมใบหน้าที่พยับขึ้นลง “ถ้าอย่างนั้นผมจะถือว่าคุณตกลง แต่ต้องรอเวลาที่พอเหมาะ...อาทิศย์หน้าเป็นยังไงครับ”

“คะ กำลังดีเลยคะ”

แม้จะผลัดวันที่ต้องขึ้นเตียงออกไปได้อย่างละมุนละม่อมแล้ว ทว่าเวลาหนึ่งอาทิศย์ที่แพรทัปทิมไม่ยอมทำให้มาถึงกลับมาถึงเร็วกว่าที่เธอคิด คีร์การ์ตห้องนี้และที่ตั้งของคอนโดฯ ถูกส่งมายังคอนโดฯ ของเธอในเช้าวันนัด แพรทัปทิมไม่ประหลาดใจแล้วว่าเขารู้จักที่อยู่ของเธอได้อย่างไร ก็ขนาดเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวเขายังสืบรู้ สำหรับที่อยู่ก็คงไม่ใช่เรื่องยากอะไรสำหรับเขาหรอก

และถึงแม้นางแบบสาวจะตัดสินใจล่องวงเสื้อร้าย หวังจะใช้เขาเป็นสะพานข้ามไปสู่สิ่งที่เธอต้องการ เธอก็ยังไม่โง่พอจะเดินเข้าไปในถ้าเสื้อโดยไม่มีเกราะคุ้มกาย ดังนั้นคีร์การ์ตที่ถูกส่งมาจึงเข้าไปอยู่ในลิ้นชักหัวเตียงของเธอ ไม่ได้ถูกนำไปใช้แต่อย่างใด

เมื่อคนที่ควรนำร่างตนเองไปสังเวียไม่ทำตามข้อตกลง เจ้าเสื้อร้ายทำเช่นใดนะหรือ...เขาก็ออกข่าวเรื่อง KAO กำลังแสวงงานเพื่อหาฟรีเซนเตอร์ใหม่ออกไปนะสิ!

จากนั้นก็เป็นการวุ่นวายของแพรทัปทิมที่ต้องหาเบอร์โทรศัพท์เพื่อติดต่อเจ้าเสื้อร้ายให้วุ่น และคนที่ให้เบอร์กับเธอนั้นก็ไม่ใช่ใคร แต่เป็นอัสนี...ตากล้องที่เป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ของเธอนั่นเอง

พอเธอโทร. ไปหาเขา เธอไม่สามารถจับน้ำเสียงได้เลย ไม่รู้เลยว่าตอนนี้เขากำลังโกรธ เอือม หรือดูถูกเธออยู่ เพราะ โคจิมะ ไทจิ มีน้ำเสียงเพียงแค่นั้นเดียว เรียบ นิ่ง แต่เด็ดขาด!

“ผมคิดว่าคุณไม่ตกลงเลยออกข่าวไปแบบนั้น”

แพรทัปทิมแทบกรี๊ด “ทำไมคุณไม่โทร. ถามฉันก่อนล่ะคะ วันนั้นพอตีฉันมีธุระสำคัญเข้ามาเลยไปหาคุณตามนัดไม่ได้ล่ะคะ”

“แล้วทำไมคุณไม่โทร. บอกผมละ” เขาสวนมานิ่งๆ แต่ทำให้คนฟังเกือบอึ้งถ้าไม่ได้เตรียมคำโกหกเอาไว้ก่อนแล้ว

“ก็...ก็ฉันไม่มีเบอร์คุณนี่คะ”

“เบอร์ผมก็ไม่ยากเกินกว่าที่คุณจะหาไม่ใช่เหรอ”

เขาสวนมาแบบนิ่งๆ นิ่งๆ แต่ไม่มีช่องว่างให้แพรทับทิมเถียงกลับไปได้เลย ณ เวลานั้นหญิงสาวที่ไม่เคยกลัวใครเพราะมั่นใจว่าปัญญาของตนสามารถเอาตัวรอดได้ กลับรู้สึกว่ามีมือที่กำลังกำโทรศัพท์อยู่เป็ยกจนจับโทรศัพท์ที่มีมือถือเครื่องบางเอาไว้แทบจะไม่มีอยู่

“คืนนี้ผมจะรอคุณที่ห้อง”

เหมือนแพรทับทิมได้รับคำสั่งประหารยังงัยยังงั้นทันทีที่ได้ยินเสียงเข้มๆ ลอดผ่านโทรศัพท์มา “คืนนี้...” แพรทับทิมทวนคำก่อนขบคิดหาทางรอด

“หวังว่าคุณคงไม่มีธุระยุ่งอีก”

เมื่อถูกดักคอคนงามก็กัดริมฝีปากแน่น นิ้วเธอจิกหมอนที่นั่งกอดเอาไว้ “ต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉันมีงานคืนนี้พอดี เอาอย่างนี้ดีไหมคะ...” ยังไม่ทันที่แพรทับทิมจะได้เสนออะไรออกไป สายก็ถูกตัดคล้ายกับว่าปลายสายเพื่อที่จะต่อรองกับเธอแล้ว

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัว ไม่เคยรู้สึกทั้งโกรธและกลัวในเวลาเดียวกันแบบนี้มาก่อนเลย แพรทับทิมรู้ดีว่าเสียร้ายกำลังบังคับให้เหยื่อแบบเธอคลานเข้าไปหาเขา เธอมองโทรศัพท์ในมือสลับกับปฏิทินบนผนัง เธอไม่ได้มองวันและเวลาปัจจุบันหรอก แต่มองไปยังปฏิทินของเดือนหน้า เธอเห็นวงกลมสีแดงที่บ่งบอกวันซึ่งต้องส่งมอบเงินสามสิบล้านเพื่อนำไปไถ่บ้านแสนรักของเธอเดี๋ยวนี้ เธอทำเครื่องหมายนี้ด้วยตัวของเธอเอง เพื่อให้มันเป็นเครื่องเตือนใจตนให้ขยันทำงาน ร่งหาเงินทุกทางเพื่อเป้าหมายสำคัญของครอบครัว

คะโอะคือโอกาสสำคัญของเธอ ถ้าเธอได้งานนี้ เงินเป็นล้านจะ

ลอยเข้ากระเป๋ โลกสไถบ้านจะใกล้เข้ามาอีกนิด...

คนที่ถูกบีบให้สิ้นทางกระแทกโทรศัพท์มือถือลงกับโซฟาตัวนิ่มที่เธอนั่งอยู่ มือที่จิกหมอนเปลี่ยนเป็นทูปหมอนโดยคิดว่าหมอนที่น่าสงสารนั้นเป็นใบหน้าที่เรียบเฉยราวหินผาของ โคจิมะ ไทจิ!

สุดท้ายหลังจากรอให้เวลาผ่านไปนานราวสิบนาที ความโกรธจางลง สติกลับมาสู่ตัวมากขึ้น แพรทัทิมที่ต้องการเงินจนยอมทำเรื่องให้ผู้หญิงดีๆ เขาไม่ทำกันหลายเรื่องแล้วก็จำต้องคว้าโทรศัพท์มากดโทร. ออกอีกครั้ง

คล้ายกับว่าปลายสายกำลังรอเธออยู่เช่นกัน เพราะโทร. บีบเขาก็รับบีบ

“แพรทัทิมคะ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงขานชื่อตนเองออกมา ริมฝีปากบางเฉียบของโคจิมะ ไทจิ ชายผู้กุมอำนาจสูงสุดของคะโอะก็เหี่ยยดยิ้ม ผู้หญิง... โดยเฉพาะผู้หญิงไทย ซื่อได้!

“คืนนี้ ที่คอนโดฯ ถ้าผมไม่พบคุณนั่นหมายความว่าข้อตกลงของเราเป็นอันล้มเลิก” แจ้งความปรารถนาของตนเองเสร็จสิ้นไทจิก็กปิดโทรศัพท์โดยไม่รู้เลยว่า คำสั่งของเขาทำให้ปลายสายถึงกับจิกทิ้งหมอนนุ่มเพื่อระบายอารมณ์อีกนาน

“จะอาบน้ำก่อนไหม”

เสียงถามของไทจิเรียกสติที่ลอยไปยังอดีตให้กลับคืนมา แพรทัทิมเคยคิดว่าตนเองนั้นเป็นคนกล้า ถ้าไม่กล้าก็คงไม่ตอบรับข้อเสนอเสี่ยงภัยเช่นนี้หรือ เธอเคยคิดว่าเธอนั้นฉลาด มีไหวพริบ รับมือกับความหื่นของผู้ชายได้ทุกรูปแบบ แต่พอต้องมาอยู่ในสถานการณ์ระทึกขวัญ... ในถ้ำเสือ และยังมีเจ้าเสือร้ายยืนอยู่ข้างกายใกล้จนได้กลิ่นสนุ่ใจสาวก็เต้นตึกตัก แทบลิ้มแผนที่ตนได้วางเอาไว้

“ไม่ค่ะ” แพรทัททิมไม่เคยคิดเลยว่าเธอต้องใช้พลังกำลังมากมาย ในการยิ้มและข่มเสียงไม่ให้สั่น ไม่ให้แสดงท่าว่ากลัวเสียเจ้าของถ้ำแห่งนี้

เสื้ออัยซึ่งมีดวงตายาวรีกวาดมองแขกของตนเองตั้งแต่หัวจดเท้าวันนี้ผู้หญิงที่เขาพึงใจตั้งแต่แรกเห็นก็ยังสวยเช่นเคย ใบหน้างดงามนั้นยังคงงามล้ำอย่างที่เขาคำได้ ทว่า...เธอดันประคองเครื่องสำอางเอาไว้จนมองไม่เห็นผิวจริงของเธอเลย นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาบอกให้เธอไปอาบน้ำ เพราะแม้ไทจี้จะขายเครื่องสำอาง แต่เขาไม่ชอบกลิ่นและรสของพวกมันเลยสักนิด

อาหารที่ปรุงแต่งเอาไว้หรือหรรษาอาจน่ารับประทานก็จริง แต่รสชาติมักผิดเพี้ยน ไม่ลิ้นคอ และเมื่อกินไปแล้วยังอาจเป็นพิษต่อท้องไส้ก็อีกต่างหาก ดังนั้นไทจี้จึงมักจะเลือกกินแต่ของธรรมชาติ ชอบความงามในแบบธรรมชาติมากกว่า

แพรทัททิมคนนี่แหละที่งามแบบธรรมชาติ ผู้หญิงร้อยคนคงมีเพียงคนเดียวกระมังที่ไม่ทำศัลยกรรมเลยก็งดงามสมบูรณ์แบบ ภาพเธอที่สวมชุดที่ไม่แต่งหน้าเลยในครั้งแรกที่พบกันยังตรึงตรา ยิ่งเมื่อเขาเห็นภาพของเธอในอัลบั้มที่อัศนีส่งไปให้ เมื่อกวาดตามองเรือนร่างเปลือยเปล่าที่นอนระทดระทวยคว่าหน้ากับพื้นทราย โดยมีเพียงแค่แสงตะวันเป็นเครื่องนุ่งห่ม เขายังรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าวันหนึ่งเขาจะห่มร่างเธอด้วยร่างของตัวเอง...และวันนั้นได้มาถึงแล้ว

“อาบสักหน่อยดีกว่า ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่มีเสื้อผ้าหรือเครื่องสำอางให้ใช้ ผมเตรียมไว้ให้คุณพร้อม” ไทจี้ว่าพลาเงาผายมือไปด้านหลัง นำสายตาแพรทัททิมให้มองเข้าไปยังห้องนอนที่สลัวรางเพราะไม่ได้เปิดไฟ

คนสวยลอบกลืนน้ำลายก่อนเดินเข้ามาคล้องแขนตนเข้ากับท่อนแขนเจ้าของห้อง เธอซ้อนตาขึ้นมองผู้ชายสูงโปร่งที่สูงกว่าเธอเกือบหนึ่ง

ฝ่ามือแล้วยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวาน “ที่บอกว่าไม่อาบน้ะ เพราะวันนี้ฉันคงอยู่ไม่นานน่ะค่ะ”

ไทจิเกือบสะดุ้งมือที่คว้าแขนเขาเอาไว้ ออก เธอสวยก็จริง...แต่สวยแล้วเล่นตัวมากแบบนี้เขาไม่ชอบ!

พอเห็นใบหน้าที่ของเสื้อร้ายบูดบึ้งไม่มีรอยยิ้มเหลืออยู่ แพรทัททิมก็แทบหน้าอกลงกับต้นแขนที่เธอถอดเอาไว้ หวังให้อารมณ์เขาดีขึ้นนิดหน่อย แล้วเดินพาเขาไปยังห้องรับแขกด้านหน้าที่อยู่ไกลจากห้องนอนซึ่งเปิดประตูรอเธออยู่

“คุณกำลังทำให้ผมเสียเวลา” ไทจิพูดเสียงเรียบ หน้าก็เรียบ...จนดู

ยิ่งเห็นเขาดู แพรทัททิมยิ่งยิ้มหวานและขยับหน้าอกเสียดสีต้นแขนเขา พร้อมพูดเสียงออดอ้อน “อย่าเพิ่งนอนสิคะ ฉันรู้ว่าคุณคงไม่พอใจ แต่ฉันก็มีเหตุผลของฉัน”

ไทจิแค้นยิ้มมุมปาก ก่อนดึงแขนตนเองออกจากมือที่กุมมันเอาไว้ “ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อฟังเหตุผล”

รอยยิ้มของแพรทัททิมเจือปนลงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่ามารยาของเธอไม่สามารถทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นมาได้ แต่เธอกังวลอยู่เพียงไม่กี่วินาทีก็กลับมาระรื่นเหมือนเดิมได้ “ฉันรู้ดีค่ะว่าคุณมาที่นี่เพื่ออะไร แต่... ข้อตกลงของเรามันไม่ใช่แบบนี้ค่ะ”

หัวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากันก่อนที่ไทจิจะเอ่ยข้อสัญญาออกมา “ผมได้คุณ คุณได้งาน นี่ไม่ใช่หรือข้อตกลงของเรา”

แพรทัททิมเกือบยกมือขึ้นตบหน้าผู้ชายปากร้ายด้วยความโกรธผู้ชายคนนี้แย่มากที่สุด พุดอะไรออกมาไม่เคยเกรงใจเธอเลย

อ้อ...ใช่สิ เขาจะต้องมาเกรงใจ มาถนอมน้ำใจเธอทำไม เพราะสำหรับเขาแล้ว เธอมันก็แค่ผู้หญิงที่ยอมขายตัวเพื่อแลกกับงานเท่านั้นนี่!

ฮึ! เจ้าเสือร้ายไม่รู้หรือว่านางกวางสาวเนื้ออ่อนแบบเธอนี้ เคย
หลอกเสือมาเชือดคอเอาหนังมาทำเสื้อคลุมใส่เล่นหลายตัวแล้ว และ
หนังของเสือขาวแบบเขา คงเป็นเสื้อคลุมตัวที่สวยที่สุดของเธอแน่ๆ

2

หนี

เมื่อรู้ว่าสุดท้ายแล้วเธอจะได้ตัดหลังผู้ชายเห็นปากร้ายคนนี้อย่างไร สนุกและสะใจเพียงไหนในบั้นปลาย แพรทซ์บิทมก็ยิ้มออกมาได้อีกครา “ผิดค่ะ ข้อตกลงของเราก็คือ ฉันได้งาน คุณถึงจะได้ฉันต่างหากล่ะคะ”

คว่ำเขมที่ขมวดเข้าหากันเล็กสูงชันนิดเมื่อได้ฟังข้อตกลงที่พอสลบประโยคแล้ว ทุกสิ่งก็เปลี่ยนไป “ปกติแล้วผู้หญิงสวยมักจะโง่ แต่คุณคงเป็นหนึ่งในผู้หญิงที่ทั้งสวย...ทั้งฉลาด”

หลังได้ฟังคำประชดจบ แพรทซ์บิทมก็ยกมือขึ้นไหว้แบบอกกว้างตรงหน้า “ขอบคุณที่ขมค่ะ”

ไทจีเหลือบมองกิริยานุ่มนวลทว่าก็เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และความมั่นใจของสาวไทยตรงหน้า เธอคือความสมบูรณ์แบบ ดวงตาของเธอจับใจเขานัก เพราะมันเป็นดวงตาซึ่งรวมเอาความรู้สึกหลายอย่างที่แตกต่างกันมาหลอมรวมกันได้ก็น่าประหลาดใจ

นาที่หนึ่งเธอมองเขาอย่างทำทนายรากับนางระบำที่กำลังยั่ววนสุดต่า นแต่วินาทีถัดมาเท่านั้นดวงตาคู่นั้นก็เปลี่ยนไป มันไร้เดียงสาอ่อนเยาว์ อ่อนต่อโลกเหลือเกิน

ยิ่งได้เห็น ได้อยู่ใกล้เขาก็ยิ่งอยากได้เธอ อยากรู้ว่าตัวตนของเธอบนเตียงนั้นจะเป็นเช่นไร นางระบำผู้โชกโชกในการบำเรอชาย หรือว่า...สาวน้อยไร้เดียงสาไม่เคยผ่านมือผู้ใด!

มือใหญ่เอื้อมไปจับไหล่บอบบางเอาไว้แล้วดึงให้เข้ามาหาตัว โดยที่แพรทับทิมก็ไม่ได้ขัดขืน อันที่จริงเธอค่อยตามอย่างเต็มใจด้วยการโอบเอวเขาเอาไว้แน่น แล้วแนบใบหน้าลงกับแผ่นอกกว้างอีกต่างหาก

ที่แพรทับทิมทำเช่นนี้ก็เพื่อจะผ่อนอารมณ์ของโทจิให้เบาลง “วันใดที่คะโอะเซ็นสัจญญาให้ฉันเป็นฟรีเซนต์เตอร์ วันนั้นฉันจะเป็นของคุณ ฉันไม่ผิดสัจญญาหรอกค่ะ แต่คุณนั่นแหละที่ต้องทำตามสัจญญาที่คุณเสนอมาก่อน”

มือใหญ่ที่กุมไหล่หญิงสาวเอาไว้ค่อยๆ ลูบและเลื่อนลงไปตามแนวแผ่นหลัง ไบหน้าที่ซุกอยู่กับอกกว้างมีวิ้งรอยแห่งความตื่นกลัว แต่ร่างโปร่งบางไม่ถอยหนี กลับเบียดตัวเข้าหาร่างแข็งแกร่งจนเนื้อตัวแทบจะหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน

ความรู้สึกที่พุ่งจัดขึ้นมาจากช่องท้องตรงไปสู่สมองภายในเสี้ยววินาทีทำให้โทจิรู้สึกประหลาดใจพอๆ กับพอใจ นานแล้วที่เขาไม่ได้มีความรู้สึกพึงพอใจเช่นนี้

นานๆ ที่เขาจึงจะได้พบหญิงสาวที่ถูกใจเขาไปเสียทุกอย่าง ฉะนั้น...ลองเล่นเจ้าล่อเอาติดกับเธอรู้สึกนึกก็น่าจะดี บางที การเติมเต็มที่ใช้เวลาเพียงแค่ครึ่งชั่วโมงอาจไม่สุขเท่ากับการค่อยๆ และเล็มขนมแสนหวาน แสนน่ารัก แสนนุ่มนิ่ม แต่ก็แสนจะเฝ้ายวนใจขึ้นนี้ก็ได้

“ตกลงว่าเป็นผมเองสินะที่ผิด ผิดที่ทำสัจญญาไม่รอบคอบจนถูกคุณเอาเปรียบ”

“เอาเปรียบหรือคะ” แพรทับทิมขึ้นเสียงสูงพร้อมเงยหน้าขึ้นมองผู้ชายที่กำลังก้มลงมามองหน้าเธออยู่เช่นกัน

ในระยาะที่ใกล้แค่คืบ หญิงสาวเห็นประกายตาระยิบระยับราว

เด็กชายที่เพิ่งได้ของเล่นถูกใจอย่างชัดเจน ก่อนประกายของดวงตานั้นจะค่อยๆ เบลอเพราะใบหน้าของไทจิก้มต่ำลงมาหาเธอ

แพรทัปทิมเบี่ยงหน้าหนีเพียงนิดเดียวเพื่อไม่ให้ริมฝีปากเขากำไรจากริมฝีปากเธอได้ถนัดถนี่

“เอ๊ะ! ใครกันแน่คะที่ถูกเอาเปรียบ ฉันยังไม่ได้อะไรสักอย่างก็ถูกรังแกแล้ว”

ไทจิไม่เคยรู้สึกมีความสุขแบบนี้มานานแล้ว ปกติแล้วเขากับผู้หญิงใช้เวลาอยู่ด้วยกันเต็มที่เพียงแค่มองไม่ถึงชั่วโมง ไม่มีเวลาอึดอัดกันแบบนี้หรอก ดังนั้นยังอยู่กับเธอนานขึ้น เขาก็ยิ่งแน่ใจว่าเขาคิดไม่ผิดที่จะค่อยๆ และเล็มขนมหวานชิ้นนี้ไปอย่างช้าๆ

“รังแก ผมยังไม่ได้รับแกคุณเลยนะ เพราะถ้าผมจะรังแกนะมันต้องแบบนี้” มีโอใหญ่ที่วางอยู่บนบันเอวเลื่อนขึ้นมาอย่างรวดเร็วไปประกอองต้นคอเธอเอาไว้ ก่อนริมฝีปากที่กำลังแยมยิ้มจะแนบตามลงมาแบบไม่พลาดเป้าเป็นครั้งที่สอง

เพราะหน้าใบหน้าแพรทัปทิมถูกตรึงเอาไว้เธอก็เบี่ยงหนีไม่ทัน แต่ถึงจะหนีไม่ทันกวางสาวเจนภัยแบบเธอก็ไม่ยอมเผยปากให้เขาล้วงล้ำเข้ามาเด็ดขาด

เมื่อปรากฏการตรึงหน้าแข็งตระหง่านแบบนี้ ไทจิก็กไม่แข็งขึ้นบุกทะลวงเข้าไป เขาหยุดเมื่อเธอไม่โอนอ่อน ริมฝีปากที่แนบกับเรียวปากบางเลื่อนไปประทับยังกกหู และเอ่ยข้อความชื่นชมเธอออกมา

“คุณเป็นผู้หญิงฉลาด สวย แล้วก็แข็งแรงมาก แต่รู้เอาไว้นะ...ผมชอบผู้หญิงแบบคุณนี่แหละ”

แพรทัปทิมเดินเร็วจนเกือบเป็นวงออกมาจากคอนโดฯ หนีริมแม่น้ำเจ้าพระยา เธอเพิ่งรู้ว่ามือเธอสั่น สั่นมากด้วยเพราะเธอไม่สามารถสอดลูกกุญแจรกลงช่องของมันได้

มันน่าขันที่จูบแบบผิวเผินจูบเดียวก็ทำให้เธอสิ้นได้ถึงขนาดนี้

จูบเหวอ อี! เมื่อคิดถึงสิ่งที่ต้องเสียไปเพื่อแลกกับสิ่งที่เธอต้องการ แพรทซ์ทิมก็ยกหลังมือขึ้นมาถูริมฝีปากตนเองแรงๆ แต่ดูเหมือนว่ายิ่งถู ออก รอยจารึกก็ยิ่งติดตรึงแน่นขึ้นจนคนเซ็ดออกอาการหงุดหงิด

หญิงสาวตัวดวงตากลับไปมองคอนโดฯ หู ใบนางามเงยขึ้น จนคอเกือบตั้งบ่า แพรทซ์ทิมเดาไม่ถูกหรือกว่าห้องเซ็ดที่เธอเพิ่งหลุดออกมาได้นั้นมันอยู่ตรงไหน ส่วนไหนกันแน่ของคอนโดฯ นี้ เธอจึงทำได้เพียงมองไปทั่วๆ ก่อนค้อนให้คอนโดฯ นั้นจนคอเกือบเคล็ด

นิ้วเรียวยาวบิดประตูเปิดลิ้อกรดแล้วก้าวเข้าไปนั่ง หญิงสาวรู้ดีว่าใจเธอยังไม่สงบ ทว่าก็ไม่อยากอยู่ตรงนี้ ในดินแดนของเสือร้ายต่อไปอีก แม้แต่วินาทีเดียว เธอรีบสตาร์ทรถแล้วขับฉิวออกไป

อาชีพนางแบบนั้นหาเงินได้ง่ายและมาก แต่แพรทซ์ทิมซึ่ง

เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะดีไม่เคยเห็นคุณค่า ได้เงินมาเธอก็ใช้ไปกับการท่องเที่ยว เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า ปาร์ตี้ ดังนั้นเมื่อมาถึงคราวตกต่ำ เธอจึงได้แต่ย้อนคิดถึงโอกาสที่ผ่านไปแล้วและ...เสียดาย

แพรทซ์ทิมปิดประตู ล็อกห้อง สลักขาเพื่อให้รองเท้าหลุดออกจากเท้า ทิ้งกระเป๋าลงกับพื้นห้อง ก่อนเดินโซซัดโซเซผ่านครัวเล็กๆ ห้องนั่งเล่นที่รกกรังไปด้วยราวเสื้อผ้า เพื่อมายังเตียงเล็กซึ่งอยู่มุมในสุดของห้องขนาดเล็กจิ๋วซึ่งเธอเช่าเอาไว้เป็นที่ซุกหัวนอน

ทุกครั้งที่เธอกลับมายังห้องนี้ หญิงสาวจะรู้สึกเหนื่อยล้าไปทั้งกายและใจเสมอ เนื่องจากอยู่ภายนอกเธออาจจะยังเซ็ดหน้าซุคคอสลอก ผู้คนว่ายังสบายดีได้ แต่เมื่อเข้ามาในห้องแล้วเธอก็ต้องยอมรับสภาพของการเป็นคนลึนเนื้อประดาดัว

ภายในห้องขนาดเล็กสุดของคอนโดฯ นี้เต็มไปด้วยราวแขวนเสื้อผ้า กองกระเป๋าและรองเท้าแบรนต์เนมที่ยังขายเป็นของมือสองไม่ได้

เครื่องเรือนนั้นอนาถที่สุดเพราะมีเพียงฟูกขนาดนอนคนเดียววางอยู่กับพื้น โซฟาราคาถูกวางชิดอยู่อีกมุมหนึ่ง โต๊ะพับได้แบบญี่ปุ่นวางเอาไว้หน้าโซฟา โทรทัศน์ขนาด 21 นิ้วซึ่งนำมาจากบ้านตั้งอยู่บนกองหนังสือแพะชัน ครวขนาดเล็กซึ่งติดมากับห้อง และแอร์คอนดิชันที่เป็นสิ่งฟุ่มเฟือยอย่างเดียวที่เธอขาดไม่ได้

หญิงสาวที่ทิ้งตัวนอนหงายอยู่บนเตียงเล็กปล่อยให้หยาดน้ำไหลซึมออกมาจากหางตา แต่เธอยอมปล่อยให้ความอ่อนแอนั้นอยู่กับเธอไม่นานก็ปาดน้ำตาทิ้งไป ก่อนลุกขึ้นมาควานหาสลัดซึ่งมักจะมียัดตู้เย็นเอาไว้เสมอกินกันตาย

ตกลงดีนะ แต่ก่อนนี่ สมัยที่มีเงินมากมาย เธอเลือกที่จะไม่กินโน่นนี่ นั่น เพราะกลัวอ้วน อาหารแพงระยับเธออาจสั่งมาแล้วรับประทานแค่สองสามคำก่อนวางทิ้ง ส่วนตอนนี้...แม้ไม่มีปัญหาเรื่องน้ำหนัก ไม่ได้กลัวอ้วน แต่...ไม่มีปัญหาซื้ออะไรกิน!

สลัดผักเขียวๆ นี่คงแช่อยู่ในตู้เย็นวันสองวันแล้วกระมัง แต่แพรวทับทิมไม่มีทางเลือก วันนี้เธอทำงานทั้งวัน และงานสุดท้ายที่คอนโดฯ ของ โคจิมะ ไทจิ ก็เรียกพลังออกไปจากร่างเธอจนหมด ตอนนั้นเธอไม่มีแรงแม้แต่จะลงไปซื้ออะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสักถ้วยมากินด้วยซ้ำ

หญิงสาวถือสลัดผักที่ยังอยู่ในกล่องโฟมมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ก้มลงไปหยิบกระเป๋าสะพายที่ทิ้งเอาไว้ใกล้ห้องครัวติดมือมาด้วย

กินสลัดกันตายไปได้คำสองคำ หญิงสาวก็วางช้อนเพื่อไปทำกิจวัตรที่สองเดือนมานี้เธอทำเป็นประจำจนแทบจะเรียกได้ว่านี่คือนิสัยใหม่ของเธอไปแล้ว มือเรียวควานหาเงินสดและเช็คที่ได้มาจากการถ่ายแบบ หรือไปโชว์ตัวออกมานับ

วันนี้เธอไปถ่ายแบบมาในช่วงเช้า งานของคนกันเองจึงได้เงินไม่มาก แต่...ก็ได้เป็นเงินสด เงินก้อนนี้เธอต้องเก็บเอาไว้จ่ายค่าคอนโดฯ ค่าเช่ารถ และค่ากินอยู่ ส่วนเช็คที่เพิ่งได้จากงานถ่ายแบบงานใหญ่

หญิงสาวมีสีหน้าน้อยๆ เมื่อหยิบเอาเชคที่เธอแลกมาด้วยเนื้อตัวของเธอ ออกมา

จำนวนเลขศูนยที่อยู่ในเชค มากพอๆ กับยางอายุที่เธอขูดออกไป จากไบหน้า

หนังสือชื่อ แพรทัปทิม วางแผงไปราวสองเดือนแล้ว ผลของมัน ทำให้ชื่อของเธอ หน้าของเธอ และหุ่นของเธอติดตามตรึงใจผู้คนมากอยู่ เพราะมันเป็นอัลบั้มรวมรูปที่ไปแต่ไม่เปลี่ยซึ่งถ่ายโดยช่างภาพดาวรุ่งของเมืองไทย อัดนี่เพื่อนเธอนั่นเอง

บอกตรงๆ ว่าตอนไปถ่ายอัลบั้มนี้ที่ญี่ปุ่น แพรทัปทิมไม่รู้ลึก อับอายเลยเพราะทริปนี้เธอไปกับเพื่อนๆ ทั้งนั้น ช่างหน้าช่างผมก็สาวประเภทสองที่มีฝีมือขั้นเทพ อัดนี่รีก็คุ้นเคย เชื่อใจกันดี เวลาทำงานเธอออกจะสนุกเสียด้วยซ้ำเพราะสามารถออกแบบท่าทางและความคิดเห็นได้ตามแต่ใจชอบ

ในขั้นของการเลือกรูป แม้จะมีรูปที่เธอไม่ต้องการเพราะคิดว่าไปไปตีพิมพ์อยู่ในหนังสือบ้าง แต่ก็ถือว่าอัดนี่ยังปรานีเธอ ไม่ได้เลือกที่ไปมากกว่านั้นลงไป และเมื่อเลือกภาพเรียบร้อยแล้ว อัดนี่ก็มอบฟิล์มที่ถ่ายมาทั้งหมดให้เธอนำไปทำลายเอาเอง

เพื่อนซึ่งชักชวนเธอให้เข้าสู่วงการบอกให้เธอเข้าใจว่า เราทำหนังสือเพื่อขาย เพราะฉะนั้นมันก็ต้องมีรูปที่เอาไว้อั้ว และรูปที่เอาไว้อขาย แพรทัปทิมต้องเข้าใจและต้องทำใจ

ต่อหน้าเพื่อนที่พยายามกล่อมและปลอบโยน เธอได้แต่ถอนหายใจหนักๆ ออกมาก่อนยินยอม ทว่า...ทุกคนคงไม่รู้ว่าตั้งแต่หนังสือออกไป หญิงสาวเจ้าของชื่อหนังสือกลับยังไม่กล้าเปิดหนังสือเล่มนั้นดูเลยสักครั้ง ในขณะที่คนทั้งโลกคงดูและวิพากษ์วิจารณ์รูปร่างเธอสนุกปากไปแล้ว

...ก็ขนาดพี่ๆ กับน้องเธอก็ยังเคยดูมาแล้วเลย...

พอคิดถึงพี่ๆ และน้องสาว แพร่ทับทิมก็เกิดอาการอึดขึ้นมา กะทันหันทั้งที่เพิ่งกินสลัดไปได้ไม่กี่คำ เธอโยนเซ็กมูลค่าเจ็ดหลักลงกับโต๊ะอย่างไม่มีนั้งขงขอบ น้ำร้อนๆ เริ่มปรี่มดวงตาอีกहनจนต้องเอนตัว พาดคอกับเบาะโซฟาที่อยู่ด้านหลัง เติดหน้าให้มันสูงๆ น้ำตาจะได้ไม่ไหลออกมา

พี่เพชรไม่เข้าใจเธอ และถึงกับต่อว่าเธอมากมายหลังจากได้เห็นหนังสือขายเรือนร่างของเธอเล่มนี้เข้า

‘ทำไมทับทิมถึงต้องทำแบบนี้’

เสียงของพี่ชายยังคงก้องอยู่ในหู โบหน้าของพี่ ดวงตาเจ็บช้ำ คุณั้นยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ แพร่ทับทิมรู้ว่าพี่เพชรคงปวดร้าว คงคิดว่าเป็นความผิดตนเองที่ไม่มีปัญญาหาเงินมาใช้หนี้จนน้องสาวต้องไปแก้ผ้าแก้ผ่อนตากหน้าผู้คนทั้งประเทศแบบนี้

แต่...แพร่ทับทิมมีทางเลือกหรือ ระยะเวลาสามเดือนกับเงินถึงสามสิบล้านเหมือนเชือกซึ่งรัดแน่นขึ้นทุกทีๆ ที่ลำบาก ตัวเธอเองนั้นมิวุฒิแค่ระดับมัธยมปลาย ด้วยวุฒิเพียงแค่นี้ อื่กก็ชาติถึงจะหาเงินได้ครบสามสิบล้านก็ไม่รู้ พี่เพชรตอนนั้นยังเป็นโปรแกรมเมอร์ที่เก็บตัวยังไม่ได้ก้าวเข้ามาเป็นนายแบบ พี่พลอยแม้จะทำงานดี มีเงินเดือนมากพอดูแลตัวเองได้ แต่จะมีปัญญาหาเงินสามสิบล้านมาได้ไหม ส่วนยายมุกนั้นยิ่งแล้วใหญ่ ยิ่งเด็ก เพิ่งเรียนจบ งานการทำเป็นรีเปลาก็ไม่รู้ ยิ่งคิดแพร่ทับทิมก็รู้สึกว่หานี้จำนวนนั้นอาจมีเธอเพียงคนเดียวที่จะใช้ความสวหามาได้ อาจไม่ได้ครบถ้วน แต่อย่างไรเธอก็จะทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

น้ำตาอุ่นๆ ไหลลงมาจากนได้แม้แพร่ทับทิมจะพยายามเช็ดหน้าให้สูงไว้แล้ว ความท้อกับจำนวนเงินที่มากมายมหาศาล ความหวาดกลัวเมื่อต้องพบ ต้องต่อรอกกับบรรดาเสือสิงห์กระทิงแรวดอยู่เมื่อเชือวัน ความน้อยใจที่พี่ชายไม่เข้าใจเธอบ้างเลย ความเดียวดายที่ต้องสู้ตามลำพังคนเดียว และความคิดถึง...พ่อ ทำให้หญิงสาวปล่อยความอ่อนแอ

ลงมาจากดวงตา

เมื่อคิดถึงพ่อซึ่งสร้างหนี้สินเอาไว้มากมายให้ลูกๆ ต้องเดือดร้อน
แพร่ทับทิมก็สะอื้นหนัก

ลูกละ แม้ว่าเหตุแห่งการล้มครืนของครอบครัววงศ์นวนนางคือ
ความผิดพลาดของพ่อซึ่งเป็นเจ้าของร้านเพชรสุดหรู พ่อซึ่งเป็นที่รักของ
ลูกๆ ก่อนนี้เพราะการพนันเอาไว้ ก่อนจะชิงหนีจากพวกลูกไปเพราะรับ
ผลแห่งการกระทำของตนไม่ได้ แต่พ่อ...พ่อจ๋า ลูกอยากบอกว่าลูกไม่เคย
โทษพ่อเลย หากจะโทษก็ต้องโทษนางตัวร้ายที่ล่อลวงให้พ่อลุ่มหลงใน
อบายมุขนั้นต่างหาก!

ความเศร้า ความแค้น ผลักดันให้น้ำตาดังไหลทะลักออกมาจาก
ดวงตาคู่งาม ร่วงบางสะอื้นดังปี่มจะขาดใจ ต่อหน้าคนอื่นแพร่ทับทิม
อาจขีดหน้าสู้ ทำเป็นเข้มแข็งได้ แต่...ความเข้มแข็งของเธอก็มีขีดจำกัด
ทุกครั้งที่เราคิดถึงพ่อ คิดถึงนางมารคนนั้น เธอมักจะอดใจเอาไว้ไม่ไหว
เสียทุกที

มันชื่อฝ่ายคำ! แสดงตัวว่าเป็นแม่เลี้ยงมาจากเมืองเหนือ เพราะ
มันสวย มันดูดี มันจึงจับพ่อของเธอเอาไว้ได้ และแม้จะไม่เห็นด้วยกับ
พ่อนัก แต่ลูกๆ ซึ่งโตพอสมควรแล้วก็ไม่คิดจะห้ามปรามพ่อ ลูกทุกคน
ล้วนอยากเห็นพ่อมีความสุขกันทั้งนั้น

‘พ่อไม่คิดจะแต่งงานใหม่หรือลูก คนที่พ่อรักมีเพียงคนเดียวคือ
แม่ของลูก แต่...พอลูกโตกันหมดแล้วพ่อก็อดเหงาไม่ได้ พ่ออยากมีใคร
สักคนที่อยู่เคียงข้างในวันที่พ่อมีความรู้สึกแบบนั้น ลูกๆ คงไม่คิดว่าพ่อ
ทรยศแม่เขาหรอกนะ’

ความในใจของพ่อยังคงติดตรึงอยู่ในใจเธอ พ่อรักแม่มากแค่ไหน
เธอรู้อยู่ดี ข้าวของทุกชิ้นของแม่ยังคงอยู่ในห้องเหมือนเดิม เหมือนแม่ไม่
เคยจากพ่อและลูกๆ ไปไหนเลย เมื่อคิดถึง ลูกๆ จะเข้าไปในห้องของแม่
สูดดมกลิ่นหอม ระลึกถึงความทรงจำ และความรักที่แม่มีให้ลูกทุกคนได้

เสมอ

เพราะแบบนี้ไงเล่า ลูกทุกคนจึงร่วมมือกันหาเงินทุกวิถีทางเพื่อรักษาบ้านซึ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความสุขเอาไว้!

ส่วนฝ่ายคำและไหมทองลูกติดของเธอนั้น พ่อซื้อบ้านให้พวกมันอยู่ในหมู่บ้านสุดหรูแห่งหนึ่ง เลี้ยงดูพวกมันอย่างดี จัดให้พบกับลูกๆของท่านบ้างในบางครั้ง

พวกมันแก๊งเป็นคนดี เนียนมาก สมกับที่ตอนนี้ไหมทองกลายเป็นนางเอกละครหน้าใหม่ของโทรทัศน์ช่องหนึ่งไปแล้ว พวกมันสูบเอาเงินทองของมีค่าของพ่อไป ในขณะที่ผลักดันให้พ่อเข้าบ่อนจน...ติดอบายมุขในที่สุด

จริงอยู่ว่ามันก็แค่แนะนำให้พ่อไปเที่ยว ไปเข้าบ่อน และพ่อก็เป็นฝ่ายติดการพนันเอง แต่ถ้ามันไม่พาไป พ่ออาจจะหลงผิดไปแบบนี้ไหม!

แพรวทับทิมกัตรีมีผีปากแน่นเพื่อกันก่อนสะอื้น หญิงสาวไม่อยากจะอมรับว่าตัวเองและพวกพี่น้องก็มีส่วนผิดที่ไม่ระวัง ไม่ระวัง ไม่รู้สึกเลยว่าพ่อนั้นเปลี่ยนไปมากในพักหลัง พ่อไปเมืองนอกบ่อย สีหน้าสีตาย่ำแย่ลงทุกที กว่าจะรู้...ทุกอย่างก็สายเกินแก้เสียแล้ว

วันเกิดเหตุเพราะพ่อตื่นสาย นมเชื่่อมจึงโทร. ไปรายงานความผิดปกติให้เพลิงเพชรได้รู้ พี่เพชรโทร. หาเธอที่ตอนนั้นยังนอนไม่ตื่นดีให้ไปดูพ่อ แพรวทับทิมจำใจตื่นอย่างหงุดหงิด แต่เมื่อใช้กุญแจสำรองเปิดเข้าไปในห้องของพ่อแล้วเธอก็ต้องช็อก

ภาพพ่อนอนคว่ำหน้าอูบนพื้นกลางห้องยังติดตาเธอจนถึงวันนี้พ่อ...จากลูกๆ ไปแล้วด้วยอาการหัวใจวายเฉียบพลัน

พี่เพชรและนมเชื่่อมคือหัวเรี่ยวหัวแรงในการจัดงานศพให้พ่อ มุกซึ่งตั้งใจบินกลับมาจากลอนดอนเพื่อเซอร์ไพรส์พ่อและพี่ๆ กลับถูกเซอร์ไพรส์เสียเองด้วยเรื่องร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ

หัวใจของลูกทุกคนແหลกสลายจนลืมสังเกตว่า...คนรักของพ่อ

ไม่ได้มาร่วมอาลัยต่อการจากไปของพ่อเลยสักวัน และกว่าจะรู้ว่านางนกรู้พวกนั้นบินหนีความรับผิดชอบไปแล้วก็อีกนานต่อมา

หลังงานศพของพ่อ ลูก ๆ ทุกคนจึงได้ทราบว่าจะอะไรคือสาเหตุ

แห่งการหัวใจวายเฉียบพลันของท่าน

แพรทัปทิมยังจดจำวันที่เปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอดกาลวันนั้นได้ดี

สี่พี่น้องตระกูล ‘วงศ์นวนนาง’ ยังอยู่ในชุดแต่งกายสีดำเพื่อไว้ทุกข์ แต่แต่ละคนยังมีอาการเศร้าซึมอย่างเห็นได้ชัด แพรทัปทิมซึ่งในมือมีแมกกาซีนแพชั่นกัมหน้ามอหงษ์สีในมือ ทว่าดวงตาเธอไม่ได้ซึมซับภาพในหนังสือเข้าสู่สมองเลย สิ่งที่อยู่ใจและสมองเธอคือภาพของพ่อที่คุ้มชูลูกทุกคนอย่างรักใคร่ต่างหาก

“ทนายจะมาก็โมงคะพี่เพชร”

เสียงออดๆ ของพรามุกน้องเล็กของบ้านดึงหัวใจของแพรทัปทิมให้กลับคืนมาสู่ตัว หญิงสาวมองไปยังน้องคนเล็กซึ่งนั่งอยู่ข้างพี่ชาย ศีรษะซึ่งซบออยู่กับปากกว้างบ่งชัดว่าเธอกำลังต้องการการปลอบประโลมพอๆ กับต้องการการพักผ่อนอย่างเต็มที่

น้องสาวคนเล็กของเธอดูเหมือนจะยังซ็อกกับความสูญเสียในครั้งนี้ จึงอ่อนล้าไปทั้งกายทั้งใจ แตกต่างจากพี่ๆ ซึ่งโตกว่า รับความเปลี่ยนแปลงของโลกได้มากกว่า และเก็บซ่อนอารมณ์เอาไว้ได้มิดชิดกว่า

ยังไม่ทันที่เพลิงเพชรซึ่งนั่งเป็นหลักอยู่ข้างกายน้องสาวจะตอบอะไร ร่างหนาของคุณธนาซึ่งเป็นทนายความก็โผล่เข้ามาในห้องรับแขกพร้อมเอ่ย

“สวัสดิ์ดีรับคุณๆ ต้องขอโทษนะครับที่ทำให้ต้องรอ”

เสียงร้องทักทำให้ทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องรับแขกแสนโอ้อ่าหันไปยกมือไหว้ทำความเคารพผู้มาใหม่

นมเชื่่อม คนเก่าคนแก่ที่เลี้ยงดูสี่พี่น้องมาตั้งแต่คุณอาทิติยามารดาของทั้งสี่จากไป ทำท่าจะเดินจากไปเมื่อส่งคุณทนายถึงห้องรับแขกแล้ว ทว่าเพลิงเพชรเรียกเธอเอาไว้เสียก่อน

“เชิญครับนมเชื่่อม ตอนนี้น้มนก็เปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่คนสุดท้ายของพวกเราแล้ว”

สาวใหญ่วัยห้าสิบกว่าเซ็ดน้ำตาบ่อยกับฐานะซึ่งคุณหนูของเธอมอบให้ ก่อนเดินเข้ามานั่งที่โซฟาเดี่ยวตรงข้ามกับคุณทนาย

ธนายกกระเป่าเอกสารวางบนโต๊ะ หยิบแฟ้มออกมาถือไว้หนึ่งๆ ก่อนมองหน้าบรรดาลูกของเจ้านายทุกคนแล้วลอบถอนหายใจออกมา ชายสูงวัยรู้สึกอึดอัดอย่างยิ่งที่จะเอ่ย ทว่า...เขาก็ต้องทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมา

“คือ...ผมอยากจะบอกคุณๆ ว่า คุณท่านไม่มีทรัพย์สินอะไรเหลืออยู่เลยนะครับ เอ่อ...รวมทั้งบ้านหลังนี้ก็ยังคงจองอยู่สามสิบล้านบาท”

“สามสิบล้าน!” ทั้งสี่พี่น้องอุทานออกมาพร้อมกัน ทุกคนรู้สึกเหมือนเห็นฟ้าผ่าลงมากลางแดดจ้า แมกาศี้นในมือแพรทัททิมหลุดลงไปกองอยู่กับพื้น หญิงสาวมองหน้าคุณธนายกมิ่ง อยากให้เขายิ้มแล้วพูดว่าล้อเล่น แต่...พอเห็นสีหน้าลำบากใจของเขาแล้ว ก็อึ้งขึ้นมาที่คอหอยของเธอ

“ครับ...สามสิบล้าน และเวลานี้เจ้าสัวบุญชัยซึ่งเป็นเจ้านี่ของพวกคุณก็ฝากสัญญาการกู้เงินซึ่งคุณท่านลงลายมือไว้เป็นหลักฐานมาให้พวกคุณทุกคนดูด้วยนะครับ และที่เร่งด่วนที่สุดก็คือบ้านหลังนี้กำลังจะหมดสัญญาในอีกสามเดือนข้างหน้า ถ้าพวกคุณไม่นำเงินไปไถ่ถอนเจ้าสัวบุญชัยก็จะยึดบ้านหลังนี้ ส่วนนี้ เป็นสำเนาเอกสารการกู้ยืมที่เจ้าสัวบุญชัยฝากมาให้พวกคุณครับ”

3

แคสติ้งกับน้ำตาอาบยาพิษ

แพรทับทิมหันไปมองพี่ชายที่นั่งอึ้งอยู่ตรงหน้า ก่อนจะเหลือบมองพลอยบุษย์ที่หยิบเอกสารสารพันซึ่งคุณทนายนำมาประกอบการเอ่ยอ้างมาตรวจดู

เธอนั้นไม่มีความรู้อะไร ถึงดูก็ไม่รู้ ฟังก็ไม่ออกว่าสิ่งที่ธนากำลังสาธยายออกมานั้นเขาพูดจริงหรือพูดเล่น แต่พี่พลอยที่จบมาทางด้านบัญชี ดูแลเรื่องเอกสารต่างๆ ต้องรู้ ต้องเข้าใจแน่ๆ

นาน...เนิ่นนานเหลือเกินกว่าพลอยบุษย์จะเงยหน้าขึ้นมองพี่น้องและ...พยักหน้าบ่อยๆ

คำยืนยันของพลอยบุษย์ทำให้ทุกคนรู้สึกคล้ายโลกเพิ่งจะกลมสี่พี่น้องเริ่มตั้งคำถามกับธนาถึงสาเหตุการเป็นหนี้มูลค่ามหาศาล คำถามที่ประดังเข้ามาทำให้ทนายความวัยกลางคนจำต้องเปิดเผยเรื่องราวของเพทายให้สี่พี่น้องทราบ

“เอ่อ...ทุกท่านก็คงพอจะทราบแล้วใช่ไหมครับ ว่าคุณท่านเลี้ยงดูแม่ลูกคนหนึ่งเอาไว้”

พอไม่เคยปิดบังเรื่องนี้กับลูก และลูกๆ ทุกคนก็ล้วนแล้วแต่เข้าใจดี ทุกคนจึงพยักหน้ารับ

“คุณฝ่ายคำเป็นคนพาคุณท่านไปเล่นการพนัน บินไปตามกาสิโน จนท่านเริ่มติด ซึ่งแรกๆ ก็ได้บ้างเสียบ้าง แต่ช่วงหลังๆ มีแต่เสีย และยังเสียท่านก็ยิ่งทู่ม หัวงจะได้คืน จน...ต้องเสียร้านใจเอลลีไปนะครับ”

ทุกคนนั่งเสียบฟังธนา พี่ๆ กับน้องจะคิดอย่างไรบ้างนั้นแพรวทับทิม ไม่ทราบ แต่เธอนะโกรธ เธอแค้นผู้หญิงที่ชื่อฝ่ายคำคนนั้นมาก ผู้หญิงคนนั้นมันงูเห่าชัดๆ พ่อเธอตีกับมันและลูกขนาดไหน ส่งเสียให้ลูกมันเรียนเทียบเท่าน้องสาวเธอทุกอย่าง แต่มันกลับมาแวงกัดเอาได้!

แพรวทับทิมจมอยู่กับความแค้นจนไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าคุณทนายลากลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ สติเธอถูกดึงกลับมาเมื่อได้ยินเสียงโศกนักร้องพรารวมุก

“พี่เพชร...ไม่จริงใช่ไหมคะ เราไม่เหลืออะไรเลยแม้กระทั่งบ้านหรือคะ ฮือๆ”

แพรวทับทิมเห็นพี่ชายยกแขนโอบร่างซึ่งสั่นสะท้านด้วยแรงสะอื้นของน้องสาวเอาไว้ มือใหญ่ลูบหลังให้น้องเบาๆ ทว่าดวงตาของพี่เหม่อลอยไปไกลคล้ายกำลังคิดอะไรบางอย่าง

“พี่เพชร...เราจะทำยังไงกันต่อไปดีคะ เราจะต้องเสียบ้านหลังนี้ไปจริงๆ หรือคะ ถ้าเราไม่มีเงินไปใช้หนี้ อีกไม่เกินสามเดือนเจ้าสัวบุญชัยจะต้องยึดบ้านของพวกเราแน่ๆ ค่ะ” พลอยบุษย์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ขอบตาแดงก่ำ

“พี่ไม่รู้ว่าคุณทุกคนจะคิดเหมือนพี่หรือเปล่า พี่อยากเก็บบ้านหลังนี้ไว้ พี่จะลองสู้ดูนะ พี่คิดว่าบ้านนี้เป็นสมบัติของเราทุกคน มันเหมือนรังของนก ที่แม่นกจะโฉบบินไปแห่งหนไหน ก็จะมีบินกลับมารังของมันเสมอ มันจะเป็นที่รวมความรักและความอบอุ่นของเราสี่พี่น้องไว้ตลอดไป” เสียงพี่ชายสั่นสะท้านด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ

แพรวทับทิมฟังพี่ชายจบก็พลอยน้ำตาร่วงไปด้วย เธอหันไปมองพี่สาวแล้วสะอื้นให้เบาๆ สองพี่น้องจึงโผเข้ากอดกัน ปลอดภัยโลกกัน

ทั้งที่ยังมืดแปดด้าน 'ไม่รู้จะทำเช่นไรดีกับปัญหาที่บิดาทิ้งเอาไว้ให้

ภาพสี่พี่น้องที่กอดกันไว้ให้ทำให้นมเชื่อมที่นึ่งพึ่งอยู่กับปล่อย
ไฮออกมา เธอส่งสารคุณหนูทั้งสี่เหลือเกิน

“ทับทิมก็คิดเหมือนพี่เพชรคะ และจะทำทุกอย่างเพื่อหาเงินมา
ช่วยพี่เถื่อนบ้านหลังนี้ให้ได้” แพรทับทิมพูดกับพี่ชายด้วยน้ำเสียงเจือ
สะอื้น

“มุกก็จะช่วยด้วยอีกแรง” พรวามุกเงยหน้าบอกพี่ชายก่อนซับ
หน้าลงกับป่าแข็งแกร่งอีกครั้ง

“เราจะช่วยกันรักษารังเกิดที่เราเติบโตมาด้วยกันไว้ให้ได้ บ้าน
หลังนี้เป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่ผูกพันพวกเราไว้ เพราะไม่ว่าเราจะแยกย้าย
กันไปทำอะไรที่ไหน แต่เราจะต้องกลับมาเจอกันในวันครบรอบวันตาย
ของคุณพ่อ พลอยคิดอย่างนั้นะคะพี่เพชร” พลอยบุษย์เอ่ยขึ้นบ้างก่อน
ปาดน้ำตาออกจากแก้มของตนเอง

“พี่ขอใบ้หน่อยๆ ทุกคนนะ แต่พี่ก็ไม่ต้องการให้หน่อยๆ ต้องลำบาก
ไปดีันรน กระเสือกกระสน น้องเป็นผู้หญิง และข้างนอกก็มีอันตราย
รอบด้าน พี่จะเร่งส่งงานที่ทำอยู่ไปให้บริษัทซอฟต์แวร์ที่ต่างประเทศ
ถ้าโชคดีเราก็คงจะปลดหนี้ได้ทัน แต่ระหว่างนี้พี่ก็จะหางานอื่นทำไป
ด้วยเพื่อรวบรวมเงินให้ได้มากที่สุด ถึงแม้จะเป็นความหวังที่รางเลือน
แต่พี่ก็ไม่ท้อหรอกนะ”

“เราทุกคนก็จะช่วยพี่คะ พี่เพชรไม่ต้องเป็นห่วง คนเราถ้าเข้าตา
จนก็ต้องสู้ยิบตา” แพรทับทิมเอ่ยขึ้น

“พี่ก็จะไม่ยอมแพ้ทั้งที่ยังไม่ได้ต่อสู้ พี่จะทำทุกอย่างเพื่อที่จะ
เอาชนะโชคชะตา ซึ่งในที่สุดเราอาจจะชนะก็ได้” เสียงของเพลิงเพชร
ทำให้น้องๆ ฟังแล้วรู้สึกเหมือนมีความหวัง

ความหวังแม้จะน้อยนิด แต่ก็ยังดีกว่าหมดสิ้นความหวัง!

“เราทุกคนต้องช่วยกันคะ ถึงพวกเราจะเป็นผู้หญิง แต่เราก็มี

สมอง มีสองมือ มีความเป็น ‘วงศ์นวนาง’ เท่าๆ กัน ใช้นิ้วใหม่มุก ใช้นิ้วใหม่ ฟิ้วพลอย เราต้องไม่ยอมแพ้!” ดวงตาแพรวทับทิมเป็นประกาย เมื่อใจฮึดสู้ สมองก็เริ่มทำงาน เรื่องหาเงิน...เธอมีทางหาเงินได้เร็วและมากอยู่แล้ว ด้วยการเป็นนางแบบ เป็นดารา ซึ่งก่อนหน้านั้นเธอไม่เคยสนใจจะทำอย่างจริงจังมาก่อน แต่ตอนนี้เธอไม่มีทางเลือกแล้ว แม้จะเป็นงานตาก หน้าเธอก็ต้องทำ

เมื่อพลอยบุษย์และพรารวมเห็นเธอเอ่ยอย่างจริงจังเช่นนี้ ฟิ้วและน้องก็พลอยฮึกเหิมไปด้วย ให้มันรู้ไปสิว่าถ้าพวกเราพี่น้องช่วยกันแล้ว มันจะไม่สำเร็จ

พรารวมเดินออกจากอ้อมอกของพี่ชายเข้าไปหาพี่สาวทั้งสอง สวมสาวกอดกลมรากับกำลังรวมพลังใจเพื่อสู้ สู้กับอนาคตที่จะเป็นเช่นไรก็สู้ดู!

ทุกคนแยกย้ายกันไปทำในสิ่งที่ตนคิดเอาไว้ แพรวทับทิมร่วมหุ้นกับอค์นี่ทำอัลบั้มภาพเฉพาะกิจของตนเองออกมา ผลตอบรับนั้นเรียกได้ว่าดีเลิศทีเดียว ชื่อของเธอกลับมาอยู่ในกระแสอีกครั้ง มีคนจ้างงานมากขึ้น แม้ว่าจะงานที่ได้จะเป็นแบบถึงลูกถึงคนชนิดที่ดาราหรือนางแบบหน้าอ่อนไม่กล้าทำ แต่เธอจำเป็นต้องทำโดยเรียกเงินค่าถอด ค่าปลดสูงลิบ

เงิน เงิน เงิน ที่หามาได้ เธอโอนให้พี่เพชรหมด แต่ผลที่ได้คือทำให้พี่ชายพูดกับเธอน้อยลงทุกทีๆ และเมื่อพูดกันที่ไรก็จะเป็นการตักเตือน ห้ามปราม จนในที่สุดเมื่อแพรวทับทิมทนปะทะกับพี่ชายไม่ไหว ก็จำเป็นต้องออกมาเช่าคอนโด อยู่เอง

พี่เพชรไม่เข้าใจเธอ ใครๆ ก็ไม่เข้าใจเธอ คิดหรือว่าเธออยากดัง โดยการถอดโน่นถอดนี่เป็นอาหารตาให้ชาวบ้านดู คิดๆ แล้วแพรวทับทิมก็ทนไม่ไหว จำต้องร้องไห้ออกมาอีกรอบ

เธอเหนื่อย เธอท้อ เธอต้องการกำลังใจแค่ไหนไม่มีใครรู้เลย...

เพราะทาง KAO ออกข่าวเรื่องแสดงานไปแล้ว บริษัทต้อง
จัดงานแสดตั้งขึ้นอย่างเร่งด่วน

แพรวทับทิมในชุดสูทสีขาวของแบรนดัดังเดินเข้าไปในห้องรับรอง
ซึ่งมีผู้เข้าแข่งขันนั่งรอกันอยู่แล้วสามคน ทุกคนต่างก็คุ่นหน้าคุ่นตากัน
ทั้งนั้นเพราะอยู่ในวงการเดียวกัน

แพรวทับทิมปรายตามองคู่แข่งทุกคนอย่างประเมิน ที่นั่งอยู่ใกล้
ประตูทางเข้าออกที่สุดคืออิสราวดี นางแบบสาวรุ่นน้องของเธอ ห่าง
ออกไปอีกนิดที่กำลังเล่นไอแพดอยู่บนโต๊ะคือเน็ตไอดอลคนดังชื่ออะไร
สักอย่างแพรวทับทิมไม่แน่ใจและไม่สนใจ คู่แข่งของเธอคงเป็นดาราสาว
ซึ่งนั่งอย่างสบายๆ อยู่บนโซฟาข้างหน้าต่าง ไบหน้าที่มองออกไปชมนก
ชมไม้ นั่นสวย ใส ตรงตามคอนเซปต์ที่เคโอะต้องการทุกอย่าง

ยายไหมทองลูกสาวคนเดียวของยายงูพิษฝ่ายค้านี้แหละคู่แข่งตัว
เฒ่าของเธอ!

นางแบบสาวรุ่นน้องที่เพิ่งเข้ามาในวงการไม่นานยิ้มและยกมือ
ไหว้แพรวทับทิมเป็นคนแรก ก่อนตบมือไปยังที่นั่งข้างกายเบาๆ เป็นเชิง
เรียกให้รุ่นพี่ที่เธอคุ้นเคยมานั่งเป็นเพื่อนกัน

แพรวทับทิมส่งยิ้มให้รุ่นน้องนิสัยดีคนนี้แล้วเดินเข้ามานั่งข้างๆ “ว่า
ไงจะคู่แข่ง”

เสียงหัวเราะใสแจ๋วของอิสราวดีลูกสาวคนสุดท้ายของนายทหาร
ที่อดdingดูดตายของสาวอีกสองคนให้มองมายังต้นเสียง “ให้เกียรติ
อ้อเกินไปแล้วค่ะพี่ทับทิม”

“สวัสดีค่ะพี่ทับทิม” เสียงทักทายหวานแว่นั้นมาจากดาราสาว
ซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาตัวงาม

เพราะไม่ต้องการเป็นมารร้ายในสายตาใคร ดังนั้นแม้แพรวทับทิม
จะเกลียดยายไหมทองและแม่ของเจ้าหล่อนยิ่งกว่าอะไรก็ต้องยิ้มตอบ
ไหมทอง และหันไปรับไหว้เน็ตไอดอลที่ทำความเคารพเธอก่อน

“แหม ใหม่ไม่รู้จะคะเนยว่าวันนี้ใหม่ต้องมาแข่งกับพี่ทับทิม ไม่อย่างนั้นใหม่ไม่มาให้เสียเวลาหรอกคะ ใครจะสู้พี่ทับทิมได้ จริงใหม่คะ”

ยายน้ำตาลอาบยาพิษ! แพรทับทิมคิดในใจ ปากเธอยังยิ้ม แต่ดวงตาดูอยากฉีกเนื้อใหม่ทองที่ไม่เพียงแต่ร่วมมือกับแม่งูพิษของเจ้าหล่อนสูบเงินพ่อเธอไป มันยังแย่งบทนางเอกและยึดเยียบทตัววิจฉา รับเชิญให้เธอ แล้วยังแย่งงานถ่ายแบบ งานโฆษณาไปอีกตั้งหลายงาน ด้วยการลดค่าตัวลงมา จนเขี่ยคู่แข่งแบบเธอเสียกระจุย

แพรทับทิมไม่รู้ว่ายายใหม่ทองตั้งตัวเป็นคู่แข่งแย่งงานกับเธอเพราะอะไร เธอไปทำอะไรให้มันเกลียด แต่...เกลียดก็เกลียดสิ คิดจะสู้กันก็มาเลย คนแบบแพรทับทิมไม่เคยกลัว และถ้าคิดว่างานนี้จะทำแบบเดิมเพื่อเขี่ยเธอให้พ้นทางได้ ขอบอกว่าไม่มีทางยะ!

“ก็คงจะอย่างนั้น” แพรทับทิมยิ้มและตอบรับจนใบหน้ายิ้มๆ ของใหม่ทองเจ๋องลง

พอเห็นบรรยากาศภายในห้องเริ่มจะไม่ค่อยดี อิศราวดีก็รีบหัวเราะขึ้นมา “อ้อก็คิดเหมือนใหม่คะ นี่ถ้ารู้ว่าพี่ทับทิมมาแคสด้วย อ้อคงไม่มาหรอก สู้กับพี่ทับทิมแพ่เห็นๆ วันนี้อ้อน่าจะไปเรียนดีกว่า ช่วงนี้ขาดเรียนบ่อยคะ พ่อเริ่มเขม่นแล้ว” สวายน้อยซึ่งเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐแลบลิ้นออกมาน้อยๆ สีหน้าสีตาดูไร้เดียงสาสมวัย

เห็นแล้วแพรทับทิมก็สบายตาสบายใจจนยิ้มอย่างเอ็นดูออกมา ในวงการบันเทิงที่มีการแข่งขันสูง ไม่ค่อยมีเด็กใสแบ๊วแบบนี้หลุดเข้ามามากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นพวกจิ้งจอกสวมหนังแกะเสียมากกว่า “ได้ข่าวว่าคะเนนก็ไม่ตกไม่ใช่หรอ แล้วคุณพ่อจะบ่นอะไร”

“พ่อนะบ่นได้ทุกเรื่องละคะ พ่อไม่ค่อยอยากให้อ้อทำงานในวงการ นี่ถ้าจบแล้วก็จะส่งไปต่อที่อเมริกาเลยนะคะ พ่อให้พี่เอ๋เตรียมหามหาวิทยาลัยเอาไว้ให้อ้อแล้ว ถ้าอ้อได้งานนี้ สงสัยจะเป็นงานสุดท้ายแล้วละคะก่อนล้างมือ” สวายน้อยทำท่าล้างมือแล้วหัวเราะร่วนตาม

ประสาคนอารมณ์ดี

“ไปทำงานอื่นล้างมือเถอะจ๊ะ งานนี้พี่จองแล้ว” แพรทัททิมพูดที่เล่นที่จริงกับนางแบบรุ่นน้อง แต่ดวงตากลับจิกไปที่ไหมทอง บอกให้แม่นั่นทราบว่าเขาเอาจริง พูดจริง

“ของแบบนี้มันจอกันไม่ได้หรอกนะคะพี่ทัททิม มันสุดแล้วแต่คะโอะต่างหากว่าจะเลือกใคร” ไหมทองตอบกลับมาพร้อมกับรอยยิ้มมุมปากที่ทำให้แพรทัททิมสะกิดใจอย่างประหลาด

ทว่ายังไม่ทันได้ค้นหาว่าอะไรกันแน่ที่ซ่อนอยู่ในรอยยิ้มของยายจิ้งจอกคลุมหนังแกะ ประตูห้องรับรองก็เปิดเข้ามาพร้อมผู้หญิงผมสั้นคนหนึ่ง

สาวผมสั้นกราดยิ้มไปทั่ว ก่อนกล่าวต้อนรับว่าที่นางแบบของคะโอะสั้นๆ “วันนี้เราจะมีสัมภาษณ์กันนิดหน่อย แล้วก็ตรวจผิวหน้า ผิวกาย ก่อนถ่ายรูปเก็บเอาไว้คะ ขอเชิญน้องโบว์คนแรกเลยคะ”

เน็ตไอดอลคนดังวางไอแพดลงบนโต๊ะ ก่อนเดินตามสาวผมสั้นออกจากห้องไป ทิ้งให้คนที่เหลือรออยู่ก่อน

“อ้อไม่ค่อยถนัดงานที่ต้องแคสแบบนี้เลยคะพี่ทัททิม ปกติเขาทำยังไงบ้างคะ”

เพราะนางแบบสาวค่อนข้างสนิทเป็นผู้ถาม และเธอก็มั่นใจว่าจะอย่างไรเธอก็ต้องได้งานนี้แน่ๆ แพรทัททิมจึงทำตนเป็นรุ่นพี่ที่ดี สั่งสอนรุ่นน้องเบาๆ ไปตามเรื่อง

รออยู่ไม่นานนักน้องโบว์เน็ตไอดอลก็ผลุนผลันเข้ามาในห้องอีกครั้งพร้อมใบหน้าที่ได้รับเครื่องสำอาง สาวอีกสามคนในห้องอมยิ้ม ชันหน้าตาที่ไม่ได้ตกแต่งของเจ้าหล่อนเหลือเกิน

“ว้าย เขาตรวจสภาพผิวกันถึงขนาดนี้เลยหรอคะพี่ทัททิม ให้ล้างเครื่องสำอางออกหมดเลย” อิศราวดีกระซิบ เสียงเธอเจือแววฮาขันอยู่ไม่น้อยเมื่อเห็นเน็ตไอดอลคนดังรีบเก็บข้าวของแล้วสะบัดก้นออกไป

จากห้องโดยไม่รอรี

“กลัวอะไรล่ะ ผิวอ้อดีจะตาย”

อิสราวดียืนจมูก อยากจะเอ่ยถ่อมตัวอีกนิด แต่สาวผมสั้นคนเดิม
เปิดประตูเข้ามาขัดจังหวะพร้อมกับขานชื่อเธอเสียก่อน

“โศคตินะอ้อ” แพรทัททิมอวยพรและได้รับรอยยิ้มของรุ่นน้อง
ตอบกลับมา

ความเงิบเข้ามาครอบคลุมห้องรับรองครู่ใหญ่ ก่อนใหม่ทองจะ
เป็นฝ่ายทำลายความเงิบขึ้นก่อน “ใหม่ขอการแข่งขันจังคะ มัน
ตื่นเต้นที่ได้รู้ว่าเราเหนือกว่าคู่แข่งอีกตั้งหลายคน พี่ทัททิมเป็นแบบใหม่
รีเปล่าคะ”

แพรทัททิมมองคนพูดด้วยหางตา ไม่ตอบ

“พี่ทัททิมรู้จักคุณโศคตินะอ้อ”

คำถามนั้นทำให้ใบหน้างามหันไปมองคนถามโดยอัตโนมัติ ไม่
แน่ใจเหมือนกันว่าเจ้าหล่อนพูดแบบนี้ออกมาทำไม หรือว่า...จะรู้เรื่อง
ข้อตกลงของเธอกับผู้ชายคนนั้น รู้ได้ยังไง!

เห็นสีหน้าของแพรทัททิมเปลี่ยนไปคาตาแบบนี้แล้วใหม่ทองก็
หัวเราะอย่างสาสมใจ ร่างบางลุกขึ้นมาจากโซฟาแล้วเดินเข้ามายื่น
กอดอกตรงหน้าคู่แข่งตัวฉกาจ นี้นะหรือคู่แข่งที่เมื่อก่อนเธอเคยอิจฉา
ริษยา แต่ตอนนี้...ผู้หญิงตรงหน้ามีอะไรเหนือเธอบ้างล่ะ

แม่เธอคบกับโศคตินะอ้อมาจกพ่อของแพรทัททิมมากมายจนถ้า
ใช้อย่างระวังแล้วก็คงอยู่ได้สบายๆ อีกหลายปี ส่วนเธอ...หลังจากไป
ศัลยกรรมมาเล็กน้อย ยอมให้ผู้ใหญ่ในวงการเอ็นดูไม่กี่คน เธอก็ได้ก้าว
ขึ้นมาเป็นนางเอกดาวรุ่งพุ่งแรง ในขณะที่แพรทัททิมนั้น...กลายเป็น
นางแบบโป๊เกรดต่ำ เป็นนางหงส์ที่ตัวจมอยู่ในโคลนตม เป็นนวลนางข้าง
เตียงที่ได้ข่าวว่าผู้ใหญ่ หรือบรรดาเสี้ยมเล็กเสี้ยมใหญ่อยากจะทำไปบำรุง
บำเรอ แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังกล้าเซ็ดหน้าชูคอจนน่าหมั่นไส้อยู่อีก

เพราะความหมั่นไส้นี้แหละ ไหมทองจึงทำเกือบทุกอย่างเพื่อปิด
แข่งปิดขาให้เจ้าหล่อนต้องลำบากที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

“อู๊ยะ ไหมลืมนี่ไป พี่ทับทิมจะมีโอกาสได้รู้จักคุณไทจิที่เป็นเจ้าของ
คะโอะไฉ่ยังไง ในเมื่อ...ตอนนี้พี่ไม่ใช่เบอร์ต้นๆ ของวงการแล้ว แต่ไหมรู้จัก
นะคะ รู้จักดีด้วยเพราะเคยไปกินข้าว ไปคุยกับคุณไทจิอย่างเป็นทางการ
ส่วนตัวสองสามครั้งแล้ว”

หัวคิ้วแพรทับทิมขมวด ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าไอ้การ ‘คุยกัน
เป็นการส่วนตัว’ ที่ไหมทองเพิ่งคุยซ่มเธอนี้เป็นการคุยกันแบบไหน นั่งคุย
ท่ามกลางผู้คน หรือนอนคุยกันตามลำพัง

“อู๊ยะๆ อย่าเข้าใจผิดไปนะคะ ไหมนะไม่ทำอะไรทุเรศเพื่อหางาน
หรรอกคะ ไอ้การเอาตัวเข้าแลกเพื่องานนะ มันมีไว้สำหรับนางแบบหรือ
ดาราที่ตกกระป๋องไปแล้วเท่านั้น ไหมกับคุณไทจิคุยกันเรื่องเงินค่า
ตอบแทนและลิมิตในการทำงานของไหมก็เท่านั้น พี่ทับทิมคงรู้ใช้ไหมคะ
ว่าไหมนะเซ็นสัญญาไปกับช่องไปแล้ว เลยต้องรักษาภาพลักษณ์ ใปีไม่ได้
ไม่เหมือนพี่หรรอกคะที่ถึงไหนถึงกัน

“และเท่าที่คุยกันมา คุณไทจิบอกกับไหมว่าคะโอะไม่ได้ต้องการ
นางแมวยั่วสวาท แต่อยากได้นางฟ้าสวยใส...แบบใหม่นี้แหละใช่เลย”
คุยเชื่องออกไปจนหมดไส้หมดพุงแล้วไหมทองก็ร้องอู๊ยะ ยกมือขึ้น
ปิดปากตัวเองด้วยท่าทางไร้เดียงสา “ว่า คุยกับคนกันเองเลยเปลือพุด
ความลับออกไปซะแล้ว พี่ทับทิมช่วยปิดให้ไหมด้วยนะคะ อย่าเพิ่งบอก
ใครนะว่าไหมนะได้งานของคะโอะแล้ว เตี่ยวตอนเปิดตัวฟรีเซนต์เตอร์จะ
ไม่ตื่นเต้น”

ต้องใช้ความพยายามอย่างมากเป็นพิเศษแพรทับทิมจึงซ่ม
อารมณ์เอาไว้ได้ แต่จินตนาการของเธอนั้นไปไกลถึงขั้นก้าวไปตบคน
ปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอขนาดใหญ่ ก่อนจะจิกผมเจ้าหล่อนแล้วเหวี่ยง
โบหน้าสวยเพราะศัลยกรรมไปกระแทกกับกำแพงห้อง

ในจินตนาการของเธอนั้น เธอตบจนหน้าสวຍเพราะศัลยกรรมของดาราสาวเบ๊ยวไปข้างหนึ่งแล้ว แต่ก่อนที่จะแหะออกฉีกเนื้อเจ้าหล่อนเป็นชิ้นๆ ผู้ชายทุเรศที่ชื่อ โคจิมะ ไทจิ ก็ก้าวเข้ามาล็อกตัวเธอเอาไว้จากทางด้านหลัง

โคจิมะ ไทจิ! มือที่ประสานเอาไว้บนตักจิกกระโปรงตนเองแน่นขึ้นเมื่อคิดถึงไอ้เสื่อร้ายตัวแสบคิดจะตลบหลังเธอ แอบไปตกลงเรื่องงานกับยายใหม่ทองนี่ไปถึงไหนต่อไหนแล้ว แต่ยังมีมาตีหน้าชื่อ เอาจานมาล่อเพื่อหวังจะกินฟรีเธออีก

โธ้ย! อย่าให้ได้เจอเชียวนะ เธอจะฉีกอกเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ เลย

แพรทับทิมถูกเรียกเข้าไปในห้องสัมภาษณ์เป็นคนสุดท้าย
อารมณ์ร้อนๆ ที่ถูกจุดเพราะใหม่ทองทำให้ใบหน้าดงามบั้งตั้งจนสาวผมสั้นที่ตามเธอไปสัมภาษณ์ต้องขอโทษเธอถึงสองครั้งสองคราที่ทำให้เธอรอนาน

ห้องสัมภาษณ์อยู่ไม่ไกลจากห้องรับรองนัก เดินมาไม่ถึงสามนาทีก็ถึง ห้องนั้นเหมือนห้องประชุมทั่วไป เปิดประตูเข้าไปเธอก็เห็นฉากสีขาวสำหรับถ่ายรูปตั้งอยู่มุมห้อง กล้องถ่ายรูปยังคงตั้งอยู่ตรงข้ามกับฉาก แต่ไม่มีช่างกล้อง คงเป็นเพราะต้องสัมภาษณ์และตรวจสภาพผิวก่อนกระมัง

สาวผมสั้นเชิญเธอให้นั่งรอที่เก้าอี้ซึ่งวางอยู่กลางห้อง ใกล้กับเครื่องไม้เครื่องมือหลายอย่างที่ใช้ตรวจสภาพผิวหน้าและผิวกายด้านหน้าของเก้าอี้ที่มีไว้ให้ผู้แคสติงนั่งคือโต๊ะยาวสีขาวซึ่งมีเก้าอี้สามตัววางแปล่ที่ตั้งอยู่

หลังได้ยินเสียงประตูปิดลงเบาๆ คนหน้างอเดินกระแทกเท้าเข้าไปนั่งยังเก้าอี้กลางห้องตัวนั้น เธอนั่งไขว่ห้าง กอดอก รอคณะ

กรรมการที่คงถูกสั่งให้สัมภาษณ์ไปแฉๆ เนื่องจากเจ้า โคจิมะ ไทจิ
เจ้าของแบรนด์เสื้อกู่ซ่า เอ๊ย! เสื้อกู่ซ่าที่เรารู้จักได้แล้ว

รออยู่ไม่กี่นาทีแพรวทับทิมก็ได้ยินเสียงเปิดและปิดประตูอีกครา
เป็นเครื่องหมายว่ากรรมการมาแล้ว หากเธอมาแคสดึงตามปกติก็คงจะ
ปรับท่าทางนั่งให้มันเรียบร้อย แต่นี่...จะทำตัวเรียบร้อยไปทำไม ไม่มี
ประโยชน์อะไรแล้วนี่

กรรมการไม่มานั่งประจำที่ แต่กลับเดินมาหยุดอยู่ด้านหลังของ
นางแบบสาว วางมือทั้งสองลงบนบ่าอบบางก่อนโน้มตัวลงมากระซิบ
ข้างหู “สวัสดิ์แพรททับทิม”

แม้ โคจิมะ ไทจิ จะเรียกชื่อของแพรททับทิมได้อย่างชัดเจนไม่ผิด
เพี้ยนเลยสักนิด แต่หญิงสาวก็ยังไม่พอใจ มือทั้งสองของเธอบิดมือใหญ่
ออกไปจากไหล่ ลูกขึ้นมาจากเก้าอี้ ก่อนสะบัดหน้ากลับมากะซอกเสียง
ถาม “ทำอะไรนะ!”

กรรมการเพียงคนเดียวตอบเสียงเรียบ หน้ายังคงนิ่งไม่เปลี่ยน
“ทักทายคุณไง”

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นคุณนะ แค่นี้ก็เสียเวลาฉันมากพอแล้ว
กรรมการคนอื่นอยู่ไหนกันหมด รีบๆ มาเล่นละครให้มันจบๆ ไปสักที
เถอะ เซ็งชะมัด”

พอถูกเหวี่ยงกลับมา ไทจิก็เริ่มมีอารมณ์ หัวคิ้วเขามวดก่อน
ตอกกลับ “ถ้าคุณจะให้ชกก็ต้องชกตัวเอง ถ้าคุณไม่เล่นตัวก็คงไม่มีการ
แคสงานให้ต้องเสียเวลา”

โอ๊ย! กล่าวพูด ผู้ชายทุเรศคนนี้ยังกล้าพูดแบบนี้ได้อย่างไร เธอผิด
สิทธิ์ที่เล่นตัว แต่เขาไม่ผิดเลยที่โกหกหลอกลวง

4

จูบแรก

“ทุเรศ! อุบัติการณ์ที่สุด เกิดมาฉันยังไม่เคยเจอผู้ชายคนไหน เลวเท่าคุณมาก่อนเลย” ต่าจวบ คนที่ทนไม่ไหวอีกต่อไปก็เดินเร็วๆ ตรงมายังประตูห้อง หมายถึงจะเปิดออกไปและไม่ต้องพบต้องเจอกับผู้ชาย บ้ากามแถมชู้โกหกคนนี้อีก

แต่ผู้ชายแบบไทจิ มีหรือจะยอมถูกด่าฟรีโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว เขา สาวเท้าตามมาแล้วใช้มือยันประตูห้องเอาไว้ เพียงแค่นี้ไม่ว่าเธอจะดึงอย่างไรประตูก็ไม่มีทางเปิดได้

หญิงสาวหันไปซึ่งตาใส่คนที่ขวางเธอเอาไว้ แหวใส่ “จะบ้าหรือ ถอยออกไปนะ ไม่งั้นฉันจะร้อง”

“นี่คุณเป็นอะไร อยู่ๆ ก็มาใส่อารมณ์เอากับผม”

“ฉันก็แค่เกลียดคุณไง เกลียดผู้ชายมกมาก ทุเรศที่สุด”

ยิ่งฟังไทจิก็ยิ่งไม่เข้าใจ “การตกลงของเรา มันเป็นการแลกเปลี่ยน ที่ต่างฝ่ายต่างก็ยินยอมพร้อมใจมิใช่หรือ เพราะฉะนั้นถ้าผมมกมาก ทุเรศ คุณก็โลกและชู้โกง”

มือที่กำลังกบปิดประตูเอาไว้คลายออก คนที่ยืนหันหลังให้ โคจิมะ ไทจิ หันกลับมาพร้อมกับสะบัดมือเข้าไปใบหน้าเย็นชาที่ลอยอยู่ตรงหน้า

แต่ก่อนที่ฝ่ามือจะทันได้สัมผัสใบหน้าเขา มือใหญ่ก็ยกขึ้นมาจับ
ข้อมือเธอเอาไว้เสียก่อน สีหน้าเฉยชายังคงเฉยดุจเดิม แต่ดวงตาวาววรี
นั้นสีที่แข็งแกร่งขึ้นจนน่ากลัว

“คุณทำบ้าอะไร” เสียงเข้มย้ำทุกคำที่หลุดออกมาจากลำคอ ทว่า
แพรทัปทิมโกรธจนลืมกลัวเสียแล้วจึงตะโกนกลับไปได้

“ขอเอาคืนใน! คนทุเรศคิดจะหลอกกินฟรีฉันมันต้องโดนแบบนี้”
แพรทัปทิมยกขาขึ้นมา หวังจะใช้สันเขี้ยวซึ่งสูงสามนิ้วปักเข้าไปที่หลังเท้า
ของไทจิ แต่เขาก็โงะหมด ก้าวถอยหลังหลบทัน ยิ่งอยากทำร้ายแต่กลับ
ทำไม่ได้แบบนี้หญิงสาวก็ยิ่งโกรธ เท้าเธอไล่เหยียบไปเรื่อย ส่วนมือก็
สะบัดเข้าใส่ตัวเขาไม่เลือกที่

โดนเข้าเสียขนาดนี้ไทจิก็ตัดสินใจรวบตัวเธอเอาไว้กันไม่ให้มือเธอ
ตบหน้าเขาได้อีก ส่วนเท้าเมื่อเขากอดเธอแรงขึ้น คนประทุษร้ายเขาก็
ร้องโวย ดันร่นหาทางออกจากอ้อมแขนของเขาแทนการมุ่งทำร้าย

“ปล่อยนะ ฉันเจ็บ เจ็บ! ใ้อบ้านี้”

“คุณนั่นแหละบ้า อูยูๆ ก็โรคประสาทกำเริบ”

“แกสิใ้อประสาท ใ้อเห็นแก่ตัว ใ้อผู้ชายหื่น ใ้อขี่โกหก” คำ
บริภาษเป็นชุดหลุดออกมาจากริมฝีปากจิ้มลิ้ม ยิ่งฟังไทจิกียิ่งโกรธจน
เลือกที่จะหยุดคำด่าทั้งหลายทั้งมวลนั้นเอาไว้ด้วยริมฝีปากของตนเอง

ทันทีที่เรียวกปากรื้อนรุ่มกดลงมาปิดปากเธอ แพรทัปทิมก็กรี๊ดร้อง
ทว่าเสียงร้องของเธอกลายเป็นเพียงแค่เสียงอึกอ๊กอยู่ในลำคอ ตาเธอ
เบิกโพลงตกใจเกือบสิ้นสติเมื่ออะไรร้อนๆ ซึ้นๆ จกเข้าไปในโพรงปากเธอ

ทุกอย่างในสมองเลื่อนหายไปเหมือนถูกปิดสวิทช์ ปลายลิ้นไทจิ
แสนเอาแต่ใจ รุกล้ำเข้าไปสำรวจอย่างไม่เกรงใจกันเลย และ...เธอก็บ้า
ทำไมจึงไม่กัดลิ้นเขาให้ขาดไปเลยนะ ทำไม...ทำไม!

แขนที่กอดรัดร่างแพรทัปทิมเอาไว้เหมือนคีมเหล็กค่อยๆ ผ่อนแรง
ลงไป มือสองข้างเริ่มโอบอุ้มเรือนร่างนุ่มนิ่มราวกับเธอเป็นตุ๊กตาตัวโปรด

ของเขา

แม้สูทของแพรทัปทิมจะเนื้อค่อนข้างหนา แต่มือเขาร้อนเหลือเกิน
ลูบไปที่ไหนก็เหมือนกับนียบผิงความเป็นเจ้าของเอาไว้จนทั่ว

แพรทัปทิมสะอื้นเบาๆ เมื่อเนียนวลที่ฝ่าถนอมรักษาถูกلامเลีย
ด้วยฝ่ามือของคนซึ่งอาจเรียกได้ว่าไม่คุ้นเคย เธอพยายามแล้วที่จะจิก
มือเขา ดึงมือเขาให้หลุดไปจากร่าง แต่พอจิกมือหนึ่ง อีกมือหนึ่งก็
เคลื่อนไปแทนที่

แข่งขาเธออ่อนแรงลงไปเรื่อยๆ สติสตั้งลอยลับวิบๆ วิบๆ หาย
จนในที่สุด...สติเธอก็ลอยหายไปจากร่าง

ไทจิไม่เคยพบเจอใครแบบแพรทัปทิมมาก่อน ไม่เคยมี
ผู้หญิงคนไหนที่จับกับเขาแล้วเป็นลมใส่

แรกทีเดียวชายหนุ่มยังคิดว่านี่เป็นอุบายของเธอที่หวังจะให้เขา
ปล่อย่างเธอให้เป็นอิสระจึงยังไม่ยอมหยุด ยิ่งคงหาความสุขจาก
เรือนร่างเธออย่างเอาแต่ใจ นี้ก็จะลูปตรงไหนก็ลูป จับตรงไหนก็จับ จับ
ตรงไหนก็จับ

แต่เมื่อทำมากขึ้นแล้วร่างบางยังคงอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมกอด
ของเขานั้นแหละ ชายหนุ่มจึงหยุดกระทำการจวบจ้วงแล้วประคองร่างไว้
สติลงนั่งกับพื้น เข่าเบาๆ

“คุณ คุณ แพรทัปทิม”

ริมฝีปากซ้ำแดงเผยอ่อน้อยๆ รวากับกำลังเชิญชวนให้เขาโน้มตัว
ลงสัมผัส คนงามจะอยู่ในท่าไหนถึงงาม สลบใส่ไม่ได้สติแบบนี้ก็ยังไม่
ดึงดูดใจเขาอย่างเหลือเกิน

ไทจิขยับศีรษะของแพรทัปทิมให้อิงเข้ากับอ้อมอก ก่อนขยับร่าง
เธอให้นั่งกับพื้นอย่างสบายขึ้น ก่อนจะใช้มือเปล่านั้นแหละโบกเรียกลม
ให้เธอ

เนิ่นนาน...แต่เขาไม่รู้สึกรู้ว่าเวลาทุกวินาทีผ่านไปอย่างไรค่าเลย
เขาชื่นชมทุกสิ่งบนใบหน้าเธออย่างเพลิดเพลิน ทั้งหน้าผากนูนเนียน-
เรียบ คิ้วโก่งได้รูป แพนตาตกหน้าที่ทั้งยาวและงอน เปลือกตาบางทาสี
น้ำตาลทองซึ่งปิดดวงตาคู้งามเอาไว้ จมูกโด่งตรงที่ปลายจมูกเชิดนิดๆ
บ่งบอกว่าเธอเป็นคนรั้นแค่ไหน และ...ริมฝีปากที่บวมผิดปกติไปนิด
เนื่องจากฝีปากของเขานั่นเอง

ยิ่งมอง...เขาก็ยิ่งชอบเธอ อยากได้ อยากเป็นเจ้าของ! ความรู้สึก
นี้ช่างรุนแรงจนเขาเองก็ยังไม่ประหลาดใจ

เมื่อเปลือกตาเธอเริ่มขยับ คิ้วขมวดเข้าหากัน ไทจิจึงรับรู้ได้ว่าเธอ
คงใกล้ตื่นคืนสติแล้ว เขาเลิกใช้มือโปกโล่ลม แต่หันมาเขย่าร่างเธอเบาๆ
แทน

“แพรทัปทิม คุณเป็นยังไงบ้าง”

หญิงสาวที่สิ้นสติไปนานพอสมควรต้องใช้เวลาเป็นครู่กว่าจะเรียก
สติกลับคืนมาได้หมด และเมื่อสติคืนมาแล้วเธอก็ไม่ลังเลเลยที่จะ
ตะเกียกตะกายออกมาจากอ้อมอกที่เธออิงแอบอยู่ แต่ไทจิไม่ยอม เขา
ยังรั้งเธอเอาไว้พร้อมทั้งดุ

“เดี๋ยว ตั้งสติสักครู่ก่อน ผมไม่อยากให้คุณวูบไปอีกนะ ใจเย็นๆ”

“ปล่อยฉัน!” เสียงหญิงสาวห้วน ดุ พอๆ กับตาที่มองเขาอย่าง
อาฆาต

“ไม่ปล่อย จนกว่าจะแน่ใจว่าคุณไม่เป็นอะไร และ...จนกว่าจะได้
รู้ว่าทำไมล่ะ คุณก็มาด่าผม”

“คนทำชั่วมักไม่รู้ตัวสินะว่าสิ่งที่ตัวทำนั้นมันเลวแค่ไหน ก็ได้ฉัน
จะบอกให้” แพรทัปทิมทูลบอกกว้างไปที่ก่อนระเบิดคำพูดใส่หน้าผู้ชาย
เลว “คุณคิดว่าฉันคงไม่มีวันรู้สินะว่าคุณเลือกยายไหมทองเป็นฟรี-
เซนต์เซอร์ของคุณแล้ว ทำมาเป็นอ่อยเหยื่อ เสนอโน่นนี่นั่นให้ฉันเพื่อหวัง
ฟื้นฉันฟรีๆ ทุเรศที่สุด ตีนะที่ฉันไม่ใช่ผู้หญิงโง่ๆ ไม่อย่างนั้นคงเสียทั้งตัว

เสียทั้งใจ เสียรู้ เสียความรู้สึก เสียใจ!”

คำพูดเป็นชุดๆ ไหลออกมาจากริมฝีปากจิ้มลิ้มจนไทจิแทบฟังไม่ทัน หัวคิ้วขยახย่นขมวดมุ่น ก่อนถาม “ใครบอกคุณว่าผมเลือกใหม่ทองเป็นฟรีเซนต์เตอร์ของคะโอะแล้ว”

“ก็ยายใหม่ทองนะสิ”

ได้ฟังคำตอบแล้วไทจิก็ก่อกบจะถอนหายใจออกมา “คู่แข่งคุณพูดอะไรคุณมักจะเชื่อโดยไม่มีข้อพิสูจน์แบบนี้เสมอหรือ ผมคิดว่าคุณจะฉลาดกว่านี้ซะอีก”

ความโกรธของแพททิมพุ่งจี้ดจนทูปอกเขาไปอีกสองที เขาคงเจ็บจึงชู้ด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งตามสไตล์

“ผมเจ็บนะ ถ้าคุณทูปอีก ผมจะจูบเอาคืนบ้าง”

ไม่ใช่เพราะคำชู้ของไทจิหรือที่ทำให้แพททิมหยุดทูป หยุดทำร้ายเขา แต่เป็นเพราะสมองที่คืนกลับมาใช้งานได้ดีดังเดิมแล้วเริ่มคิดเริ่มประมวลผล ระหว่างคำพูดของยายใหม่ทองตัวแสบที่ซิงดีซิงเด่นกับเธอมาหลายครั้งแล้วกับ โคจิมะ ไทจิ...

“จริงใหม่ที่คุณกับเขาไปกินข้าวด้วยกันหลายครั้งแล้ว” แพททิมเริ่มสบปากคำ

ผู้ที่โอบเธอเอาไว้ในอ้อมแขนไม่ยอมปล่อยให้มุ่มปากนิตหนึ่งก่อนตอบ “สุภาพบุรุษยอมไม่กินในที่ลับแล้วไซ้ในที่แจ้ง”

ดวงตาแพททิมเบิกกว้าง “แบบนี้แสดงว่าต้องไม่ได้กินข้าวกันอย่างเดียวแน่ ทูเรศที่สุด!” พูดจบหญิงสาวก็สะบัดตัวออกจากอ้อมกอด ลนลานลุกขึ้นจากพื้นโดยมีผู้ชายที่เธอประณามว่าทูเรศที่สุดคอยดูแลให้เธอลุกขึ้นอย่างปลอดภัย “คุณคงเสนอสัญญาแบบนี้กับสาวๆ ทุกคนสินะ น่ารังเกียจ!”

“ผิดแล้ว” ไทจิตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเรียบ “ไม่มีความเคืองโกรธเลยสักนิด “ข้อเสนอของผมนั้นที่นั่นที่ได้ไป ส่วนคนอื่น...เขา

เสนอให้ผมเอง”

“แล้วคุณก็ไม่ปฏิเสธ”

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ “ผมไม่มีเหตุให้ต้องปฏิเสธ”

แพรวทับทิมเบ้าปากใส่ไทจิอย่างขยะแหยง “คนมักมาก ทูเรศ!”

“ทำไม่ต้องโกรธ เรื่องนี้มันเรื่องธรรมดาของคนโสด หรือว่า...ที่
โกรธก็เพราะว่าคุณหึงผม”

“ฉันเนี่ยนะหึงคุณ” หญิงสาวยกนิ้วชี้ขึ้นมาชี้หน้าตัวเองพร้อมทำ
หน้าเหวอ “ประสาทแล้ว!”

“ถ้าไม่ใช่เพราะหึงคุณโกรธทำไม ในเมื่อถ้าคุณทำตามสัญญา
ผมก็พร้อมทำตามสัญญาของผมอยู่แล้ว ดูความตั้งใจของผมได้จากที่
นี้” มือไทจิผายไปรอบๆ ทำให้แพรวทับทิมมองไปทั่วห้องที่ว่างเปล่า
“เพราะผมเลิอกคุณ จึงไม่จำเป็นต้องมีใครมาตัดสินคุณให้วุ่นวายอีก
การคัดเลือกก่อนหน้านี้ก็แค่เป็นพิธีเท่านั้นเอง”

สีหน้าของหญิงสาวที่คิดว่าถูกหลอกเริ่มเปลี่ยน ใ้ถูกหลอกนะ
เธอยังถูกหลอกแน่ แต่...คงไม่ใช่จาก โคจิมะ ไทจิ แต่เป็นยายใหม่ทอง
ตัวแสนนั้นใช่ไหม โอ้เอ๊ย! เธอว่ามันสวยแต่ใจอย่างที่ว่าเจ้าเล่ห์ร้ายบอก
จริงๆ ด้วย เชื่อกันที่ยายปั้นน้ำเป็นตัวนั้นแต่งขึ้นมาหลอกได้อย่างไร

คนที่ทำหน้าที่ไม่ถูก ไม่รู้จะทำโกรธต่อไปดี ยิ้ม หรือขอโทษเขาคดี
ยื่นทำหน้าที่ประหลาดอยู่ชั่วครู่ ไทจิก็น่าช่วยตัดสินใจแทนด้วยการเดินเข้า
มาหาแล้วถาม

“ยังคิดว่าผมหลอกคุณอีกรีเปล่าแพรวทับทิม”

“ก็...” แพรวทับทิมไม่กล้าตอบ เพราะถ้าตอบตามตรงไปเธอก็
เท่ากับเป็นคนโง่ ชูเบา น่าเกลียดที่สุด

“คุณยังต้องการข้อพิสูจน์อะไรอีก”

เมื่อถูกเร่งเร้า หญิงสาวผู้ไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ ก็เซ็ดหน้าขึ้น ก่อน
ตอบ “สัญญาไงคะ ถ้าคุณให้ฉันเซ็นสัญญาเป็นฟรีเซนต์เตอร์เมื่อไหร่ ฉัน

ก็หายห่วงได้เมื่อนั้น”

“เรื่องสัญญาคุณได้เซ็นแน่ ว่าแต่คุณพร้อมเมื่อไหร่ นัดวันและเวลามาเลย”

“วันนี้ยังได้” เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง แพรทัททิมจึงรีบผูกมัดโอกาสของเธอเอาไว้ด้วยความกระตือรือร้น

“วันนี้มันเหวอ” ไทจิทวนวันยิ้มๆ ก่อนพยักหน้า “ได้สิ คุณไปรอผมที่ห้องคืนนี้ได้เลย ผมขอเคลียร์งานก่อนแล้วจะตามไป”

“ห้องไหน”

ไทจียิ้มกว้าง “ห้องที่คอนโดฯ ไง คุณมีกุญแจอยู่แล้วนี่ ไปรอผมที่นั่นได้เลย ผมจะไปหาพร้อมสัญญาของเรา”

นาที่นี้แพรทัททิมยิ้มไม่ออก เพราะสิ่งที่เธอคิดไม่ได้เป็นไปอย่างที่คาด “ทำสัญญารูปแบบนี้เกิดคุณเบี่ยงขึ้นมาฉันจะทำยังไง ไม่ได้คุณต้องเซ็นสัญญากับฉันต่อหน้าสื่อมวลชนก่อน ฉันถึงจะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับคุณบ้าง”

“ผมไม่โง่งนะแพรทัททิม” รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าชายหนุ่มดวงตาคมหรือล่งเมื่อจ้องผู้หญิงที่ต่อรองเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของตนเอง “คนแบบผมสัญญาอะไรแล้วทำตามคำพูดเสมอ ในขณะที่คุณ...เป็นฝ่ายตักตักผมตลอด”

เมื่อถึงงไม่ออก หญิงสาวก็ทำเป็นโมโหแค้นใจ “ตักตักอะไรคุณพูดให้ตีนะ”

“ผมพูดดีแล้วในขณะที่คุณต่างหากทำตัวไม่ดี ผัดผ่อนผมมาตลอด เขียนสัญญาก็เอาเปรียบ เกิดคุณเซ็นสัญญากับผมต่อหน้าสื่อแล้วไม่ทำตามคำพูดล่ะ ผมมีกลายเป็นไอ้โง่ไปเหวอ”

แพรทัททิมสะดุ้งเฮือกเมื่อสำนักได้ว่า คนอย่าง โคจิเมะ ไทจิ ไม่ได้เคี้ยวง่ายอย่างที่คิด เขาตามเธอทันทุกอย่าง และถือไพ่เหนือกว่าด้วย

“เอาแบบนี้ วันนี้คุณไปหาผมที่ห้อง เราทำสัญญากันให้เสร็จ แล้วพรุ่งนี้ผมเปิดแถลงข่าวให้เลย”

คอหญิงสาวแห้งผาก และถอยกรูดไม่เป็นท่าเมื่อผู้ชายตรงหน้าสาวเท้าเข้ามาหา

“คิดอะไรอยู่แพรวทับทิม หาทางเบี่ยงผมไว้” ไทจิกถามเสียงนุ่ม ทว่าปลายนิ้วที่ยื่นจับคางแพรวทับทิมสั้นน้อยๆ นั้นค่อนข้างบีบแรง “ผมมีเวลาเล่นกับคุณไม่นานนักหรอกนะ ถ้าภายในอาทิตย์นี้คุณยังไม่ยอมเลิกยุ่งผมอยู่ โหมทองก็เป็นตัวเลือกที่น่าสนใจ”

แม้หัวใจจะเต้นแรงด้วยความกลัวผสมโกรธ แต่แพรวทับทิมก็จำต้องฝืนยิ้มและกล่อมให้ไทจิกเชื่อเธอด้วยคำพูด “ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ภายในอาทิตย์นี้เราต้องได้เซ็นสัญญากันแน่”

มุมนปากไทจิกระตุก คล้ายรอยยิ้ม แต่ไม่ใช่ “เปลี่ยนจากวันนี้เป็นภายในอาทิตย์นี้อีกแล้วหรือ เอ้า! ก็ได้ ผมตามใจคุณ ในเมื่อบอกแล้วว่าจจะรอ ผมจะรักษาคำพูดเสมอ แต่คุณจำเอาไว้นะแพรวทับทิม ผมมีความอดทนจำกัด และหากต้องรอฟรีๆ ผมเอาคืนแน่!”

แผนงานตั้ง KAO ในเมืองไทยเป็นไปได้ด้วยดี ไทจิกเลือกที่จะใช้ชาวญี่ปุ่นและไทยทำงานร่วมกันไปในตำแหน่งสำคัญๆ เพื่อให้คนไทยรู้สึกถึงความเท่าเทียม และหากมีความสามารถ ไม่ว่าจะเป็ชาติใดก็สามารถก้าวหน้าต่อไปได้เช่นเดียวกัน

ชายหนุ่มประชุมกับแผนกต่างๆ เพื่อรับทราบว่าการคัดเลือกคนไปถึงไหนแล้ว แผนงานเปิดตัวเดินหน้าไปแล้วก็เปอร์เซ็นต์ ไทจิกจะจงดูแผนการตลาดเป็นพิเศษ เพราะต้องการให้การเปิดตัว KAO ในเมืองไทย ยิ่งใหญ่ เป็นที่จดจำ และประสบความสำเร็จ

ทั้งชื่อ ทั้งสินค้า ต้องติดตันที่ที่วางขาย!

เขาเห็นแผนการตลาดจากแผนการตลาดที่แบ่งออกเป็นสองทีม

เอาไว้แข่งกัน ทั้งทีมหนึ่งที่เป็นคนไทยล้วน กับทีมสองซึ่งมีชาวไทยกับญี่ปุ่นร่วมทีมกัน

แผนงานของทั้งสองทีมสร้างความพอใจให้เขามาก มันดีจนเขาลังเลใจว่าเลือกทีมไหนดี แต่ไม่ว่าจะเลือกทีมไหน ไทจิก็มั่นใจว่าผลสำเร็จต้องเกิดแก่ KAO อย่างแน่นอน

ชายหนุ่มเดินผ่านล็อบบี้ของโรงแรมหรูมาโดยไม่แวะเปิดห้อง เนื่องจากเขามีกุญแจห้องพักห้องหนึ่งอยู่ในกระเป๋าแล้ว

เมื่อเครียดเคร่งกับการทำงานมาทั้งวัน เขาก็ต้องการพักผ่อนบ้าง เป็นธรรมดา ความจริงแล้วเขาอยากผ่อนคลายโดยมีแพร์ทับทิมคอยดูแล ทว่า...มองหน้าเธอแล้วก็รู้ คินนี่เธอก็คงไม่ไปหาเขา ไม่สิ...อาทิตยน์เธอก็คงเบียดเขาเหมือนเคย

แม่สาวคนนี้ก็กำลังคิดจะทำอะไร ล่อลวงเขาด้วยการสัญญาว่าจะให้แต่ก็ไม่ให้อย่างนั้นหรือ ที! มันไม่ง่ายอย่างที่เธอคิดหรอก โคจิมะ ไทจิกคนนี่ไม่ใช่ใก้อ่อน

ไทจียิ้มเมื่อประตูลิฟต์เปิดออกหลังจากเลื่อนขึ้นมายังชั้นที่เขาจอดเรียกเอาไว้ ชายหนุ่มดึงกุญแจห้องพักมาดูเลขที่ห้องก่อนเดินไปยังจุดหมายที่รออยู่

พอประตูแง้มออก ลมเย็นเฉียบและน้ำหอมกลิ่นค่อนข้างฉุนก็ลอยเข้าจมูก ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย รอยยิ้มหายไปเพราะเขาไม่ชอบกลิ่นสังเคราะห์พวกนี้นัก เขาชอบ...กลิ่นเนื้อนางที่เป็นเนื้อแท้ๆ มากกว่า

ชายหนุ่มยิ้มกับประตูที่เปิดลงและล็อกอัตโนมัติ จมูกเขายังจำกลิ่นนมเนื้อสาวได้ มือเขายังจำสัมผัสอ่อนละมุนของเนื้อนอนลได้...แพร์ทับทิม...เมื่อไหร่หนอเขาจะได้เธอมาเซยชม

ใจชายหนุ่มคิดถึงผู้หญิงคนหนึ่งในขณะที่ปัจจุบันเขากำลังอยู่กับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ไทจิสาวเท้าผ่านห้องน้ำเข้ามาในบริเวณห้องนอน

เพราะไม่ใช่ห้องวีไอพีอย่างที่เขาค้นเคย เมื่อเดินมาไม่ถึงก้าวเขาก็เห็นร่าง
ชาวสลังร่างหนึ่งนอนระทระทวยอยู่กลางเตียงกว้าง

ร่างในชุดชั้นในสีด้าวาบหวิวเคลื่อนไหวน้อยๆ ไปเปิดโทรทัศน์ที่มี
ชื่อของตน ครัวเดี่ยวเพลงเจ้าอารมณ์ก็ดังขึ้นพร้อมๆ กับร่างงามที่ส่ายไป
มาตามจังหวะเพลง

มุมปากของไทยยกขึ้นนิดๆ ดวงตาจับจ้องผู้หญิงซึ่งบ้ำรุงบ้ำเรา
เขาได้อย่างถึงใจในช่วงเดือนกว่ามานี้

ถ้าถามว่าเขาเบื่อหน่ายเธอหรือยัง คงตอบได้ทันทีว่ายัง แต่...ถ้า
ถามว่าติดใจเธอหรือไม่ ตอบได้เลยว่าไม่ ไหมทองไม่ได้ต่างไปจาก
ผู้หญิงที่เขาเคยควงตรงไหน สวย สีสดดี แต่ก็เท่านั้น พวกนั้นทำให้
ร่างกายเขาอึดแต่ไม่ได้มีความหมายอะไรกับหัวใจเขาเลย

ผิดจาก...ผู้หญิงคนนั้น คนที่ผิดผ่านเขาเรื่อยมาด้วยเหตุต่างๆ
ความหอมหวานที่เขาลิ้มลองไปเพียงเล็กน้อยในวันนี้ยิ่งทำให้เขา
ปรารถนาเธอมากขึ้น

ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องเป็นของฉัน แพร่ทับทิม ไม่ว่าเธอจะเรียก
ร้องอะไร เท่าไหร่ ฉันยอม!

ชายหนุ่มหลับตาลงเมื่อไหมทองเลื้อยจากเตียงมาลูบคลำร่างกาย
เขา เขาปล่อยให้เธอบ้ำเราเขาเต็มที่โดยไม่เกียจงอน เขาปลดปล่อย
โดยที่คิดถึงแต่หน้าของผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

เมื่ออารมณ์ถูกปลดปล่อยจนเสรีจลื่น ชายหนุ่มกั้นนอนกางแขน
กางขาอยู่บนเตียง ส่วนไหมทองที่รู้จักเขาดี ลุกขึ้นไปหาอะไรเย็นๆ มาให้
เขาดื่ม

ไฉนชาวภูกรินมาบ่อนถึงปาก ไทยจิ้มเล็กน้อย พอใจในบริการ
“วันนี้ไหมกลัวมากเลยคะ รู้ไหมคะว่าไหมเจอคู่แข่งตัวฉกาจใน
ห้องรับรองที่บริษัทคุณด้วย” หญิงสาวที่ไม่คิดจะสวมเสื้อผ้าเพราะมั่นใจ
ในรูปร่างตนเองเอะ

นิ้วซึ่งทาสีชมพูอ่อนหวานเอาไว้กรีดลงไปทีແ່ງออกเปลือยของ
บุรุษซึ่งนอนสบายอยู่ตรงหน้า ทำคิ้วเขาขมวดขึ้นมาเล็กน้อย “คน
สุดท้ายนะคะ ที่ชื่อแพรวทับทิม”

“เขาเป็นคู่แข่งคุณหรือ” เมื่อเจอเรื่องน่าสนใจ ไทจิก็กถามไถ่

“ไหมทองพยักหน้า ก่อตั้งตัวลงนอนเคียงข้างไทจิ คางแหลมเกย
แผ่นอกเขาเอาไว้ “ตัวร้ายเลยละคะ ไหมไปแค่งานอะไรจะพบแม่คนนี้
เสมอ แม่นี่นะร้ายนักคะ ขำววงในเขาว่าชายตัวเพื่อแล่งงานอยู่เรื่อย”

“ชายตัวเพื่อแล่งงานอย่างนั้นหรือ”

เห็นคำถามเหมือนกับไทจิจะสนใจเรื่องนี้ ไหมทองก็ไม่รอช้าที่จะ
ติสเครดิดแพรวทับทิมเอาไว้ก่อน “คะ แต่อย่าคิดลงนะคะ ไหมได้ข่าวว่า
แม่นั้นอาจจะเป็นโรคก็ได้”

“โรค โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นะหรือ” ไทจิก็กถามอย่างซันๆ กับ
ข้อมูลใหม่จากคู่แข่งของแพรวทับทิม

เจ้าหล่อนคงไม่รู้ว่าก่อนที่จะเขาจะนอนกับใคร เขาสืบประวัติทาง
เพศของผู้หญิงคนนั้นละเอียดเสียจนรู้ด้วยซ้ำกระมังว่าเจ้าหล่อนคนนั้น
เสียความบริสุทธิ์ที่ไหน กับใคร และเมื่อไหร่

ยกตัวอย่างเช่นแม่ไหมทองคนนี้เป็นต้น ที่เขายอมมาอยู่กับหล่อน
ก็เพราะสืบแล้ว รู้แล้วว่าแม่ไม่ใช่ของสด แต่ก็ยังเรียกได้ว่าค่อนข้างใหม่
ผ่านการใช้งานมาแบบไม่โชกโชกนัก

ส่วนประวัติของแพรวทับทิม อัจฉนี่...ซึ่งเคยถ่ายรูปให้ KAO มาสอง
สามครั้งเป็นคนให้ข่าวกับเขาเอง

คู่นี้เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเรียน อัจฉนี่ว่าแม่แพรวทับทิมจะมีคน
จีบเยอะ แต่เธอเคยคบกับผู้ชายมาแค่คนเดียวเท่านั้น อัจฉนี่ไม่รับประกัน
ว่าแพรวทับทิมยังบริสุทธิ์อยู่หรือไม่ แต่รับประกันว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ดีคน
หนึ่งแน่นอน

“เอตส์นะคะ รู้จักไหมคะ”

คิวไทจิขมวด “ขนาดนั้นเลยหรอ”

ไหมทองพยักหน้าถึยิบ “ผู้ชายหลายคนที่นอนกับแม่ทับทิมไป
ตรวจมาแล้วพบคะ เขาแอบมาบอกไหม”

“จั้นหรอ” เรื่องโกหกที่ได้ฟังทำให้ไทจิรู้จักไหมทองมากยิ่งขึ้น
และตัดสินใจได้ว่า คีนี้ คงเป็นคืนสุดท้ายระหว่างเธอกับเขา

เขาไม่ชอบผู้หญิงที่เห็นเขาเป็นคนโง่ คิดจะบั่นหัวอย่างไรก็ได้!

“คะ รับประกันว่าจริงล้านเปอร์เซ็นต์ คุณรู้แล้วแบบนี้ก็อย่าไป
สนใจแม่คนนั้นเลยนะคะ” ไหมทองอดอ้อน มือเธอขยับไปตามร่าง
แกร่งเพื่อปลุกอารมณ์เขาขึ้นมาอีกรอบ “เอ่อ แล้วเรื่องพีริเซนเตอร์ คุณ
ตัดสินใจรึยังคะ”

คนที่นอนไม่ขยับเนื้อตัวส่วนใดราวคนซี่เกียจปิดดวงตาลง “ผมไม่
พูดเรื่องงานเวลาพักผ่อน”

เพราะไทจิหลับตาลง เขาก็ไม่เห็นไหมทองทำปากขมขมขม
สรรเสริญเขายกใหญ่ ชายร่างใหญ่เพราะออกกำลังกายเป็นประจำ
ปล่อยอารมณ์ให้ลอยละล่องไปอีกครึ่ง

อีกไม่นาน อีกไม่นานหรอกก็จะถึงวันของเรา...แพรทับทิม!

5

ถอนตัว

จิตใจแพรทัททิมไม่สงบเลย ไกลถึงกำหนดเวลาเข้ามาทุกทีแล้ว โคจิมะ ไทจิ ไม่ได้เร่งรีบเธอด้วยการโทร. มาแต่อย่างใด แต่...ความเสียบของเขานี้แหละที่น่ากลัว

ก่อนจะถึงกำหนดนัดหนึ่งวัน คนที่ยังตัดสินใจไม่ได้ก็ได้พบกับไหมทองอีกครั้งในงานเดินแบบซึ่งจัดในโรงแรมหรูแห่งหนึ่ง

ภายในห้องแต่งตัวที่เต็มไปด้วยผู้คน เสียงเซ็งแซ่ของช่างแต่งหน้าดูจะเบาไปเพราะหูของแพรทัททิมได้ยินแต่เสียงคุยเรื่องของไหมทองซึ่งนั่งแต่งหน้าถัดจากเธอไปเพียงเล็กน้อย

“วันมะรืนนี้ไหมก็ต้องเข้าคอร์สบำรุงผิวหน้าผิวกายของคะโอะแล้วคะ คุณไทจิบอกมาก่อนจะถ่ายต้องสวยพร้อม”

ช่างแต่งหน้าสาวประเภทสองที่สวยไม่แพ้นางแบบคนใดห่อริมฝีปากก่อนอุทานด้วยน้ำเสียงหัวจัด “อู๊ยยตาย! ข้าวงงโนเนเนจริงหรือคะคุณน้อง คุณน้องไหมได้เป็นพีธีเซนเตอร์ของคะโอะ”

รอยยิ้มของไหมทองที่ปรากฏอยู่ในกระจกทั้งสะใจ ทั้งเยาะเย้ย คนที่นั่งอยู่ไม่ห่างจากเธอเท่าใดนัก แต่หากเทียบสถานะกันตอนนี้ ห่างกันไกลลิบ!

“คะ ไหมจะถ่ายเดือนหน้านี้” เธอพูดกับช่างแต่งหน้าแล้วหันมามองแพรทัปทิมที่ทำเป็นอันแมกาซีนแฟชั่นราวไม่สนใจเธออยู่ “เสียใจด้วยนะพี่ทัปทิม คะโอะไม่ได้เลือกพี่”

แพรทัปทิมต้องสะกดกลิ่นอารมณ์ของตนเองอย่างหนัก กว่าจะเงยหน้าจากหนังสือตรงหน้าไปส่งยิ้มให้ไหมทองได้ “เหรออ สรุปว่าเขาเลือกเธอเหรออ เขายังไม่เห็นส่งข่าวบอกพี่เลย”

“เขาคงไม่เห็นความสำคัญของคนครอบครัวมั้งคะ อู๊ย! ขอโทษคะ ไหมพูดแรงเกินไปรีเปลา่คะนี่” แม่สาวแสบแสบทำตาโต และเอามือปิดริมฝีปากเอาไว้

ยิ่งเห็นก็ยิ่งน่าตบ!

เมื่อถูกดูถูกถึงขนาดนี้ แพรทัปทิมก็ทนยิ้มต่อไปไม่ไหว เธอลุกขึ้นจากเก้าอี้ และพูดเบาๆ กับช่างแต่งหน้าของเธอ “ขอโทษ ขอไปเข้าห้องน้ำสักครู่จะคะ”

ขาเรียวยาวก้าวเร็วๆ ออกมาจากที่ซึ่งมีบรรยากาศไม่น่าอภิรมย์สำหรับเธอ ทว่า...เธอยังก้าวไม่เร็วพอ นูเธอยังแว่วเสียงหัวเราะของไหมทอง และคำเย้ยที่ลอยตามลมมา

“จริงๆ แล้วไหมไม่ใช่คนแรงนะคะพี่ๆ แต่กับแม่คนนี้เขาร้ายกับไหมมากคะ ตั้งแต่สมัยที่ไหมเพิ่งเข้าวงการมาแล้ว โดนไปอย่างนี้จะได้สำนึกว่าเวลาดังก็อย่าซุกคอให้มันมากนัก เห็นหัวคนอื่นเขาบ้าง เวลาตกจะได้มีคนคอยช่วยเหลือ

“พี่ๆ ฐู่ไซ่ไหมคะว่าหลายแบรนด์นี่นะเบนนายคนนี้ เพราะเคยไปทำเรื่องให้เขาปวดหัวตอนสมัยเป็นดาวรุ่ง...”

“เอ่อ น้องไหมคะ เบาๆ หน่อยเถอะคะ” ช่างแต่งหน้าซึ่งหันไปมองแล้วเห็นแพรทัปทิมยังเดินไปไม่ไกลสะกิดไหมทอง แต่คิดหรือว่าคนที่กำลังขึ้นหิ้งแบบไหมทองจะสน

ดาราดาวรุ่งเซ็ดหน้าขึ้น ก่อนเอ่ยด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม “เบา

ทำไมคะ คนที่ตกกระป๋องไปแล้วไม่มีสิทธิ์ทำอะไรกับเราหรอกคะ แบบนี้
เขาเรียกว่ากรรมตามสนอง!”

คราวนี้แหละขาของแพรวทับทิมจึงก้าวฉับๆ ตรงไปยังห้องน้ำด้าน
นอกทันที เธอโกรธจนควักโทรศัพท์ที่ขึ้นมา กดเรียกเบอร์ที่ไม่เคยคิดอยาก
จะโทร. เลยสักครั้ง

คนอย่างเธอไม่ใช่แพ้ใครไม่เป็น และถ้าให้ยอมแพ้ยายไหมทอง
เหมือนที่พ่อเธอเคยแพ้มันมาก่อน...เธอไม่ยอม!

“คุณทำผมประหลาดใจนะแพรวทับทิม”

นี่คือประโยคแรกที่ไทจิตตอบกลับมาจากโทรศัพท์ เสียงเขาคด้าย
กับออยู่ใกล้หูแต่เนื้อเองจนแพรวทับทิมรู้สึกสยง ชนลุกไปทั้งตัวเลยทีเดียว

“ฉันทัน...”

“เมื่อไหร่ วันนี้ หรือพรุ่งนี้”

คนที่โทร. ไปหาคู่สัญญาด้วยความโกรธเกิดอาการอึกอักเมื่อได้
ฟังคำแรงๆ เธออยากชนะ อยากหักหน้ายายไหมทอง อยากได้งาน
อยากได้เงินก็จริงอยู่ แต่...เธอพร้อมที่จะแลกตัวเองกับสิ่งพวกนี้จริงหรือ
มันคุ้มกันหรือ

หญิงสาวกัดริมฝีปาก มือเย็นเฉียบ ก่อนจะตอบกลับไปว่า “ฉันทัน
ยังไม่พร้อมคะ”

ปลายสายทำเสียงคล้ายยอมรับในลำคอ “แล้วคุณโทร. มาหาผม
ทำไม”

เสียงที่เย็นเฉียบทำแพรวทับทิมยกมืออีกข้างขึ้นมากอดตัวเองเอา
ไว้ “ฉันทัน...” เธอรู้ตัวแล้วว่าโง่เหลือเกินที่ใช้อารมณ์เป็นสิ่งผลักดันให้โทร.
มาหาโคจิมะ ไทจิ

“ผมไม่ได้วางขนาดนั้นนะแพรวทับทิม...”

“ฉันทันขอโทษ แต่คุณเร่งฉันทันเหลือเกิน ฉันทันคิดอะไรไม่ออกแล้ว”

“คุณต้องคิดอะไรอีก ในเมื่อสัญญาของเราคุณก็เห็นดีเห็นงาม

ด้วยแต่แรกไม่ใช่หรือ”

“ใช่!” คิดๆ แล้วแพรวทับทิมก็เจ็บใจตัวเองเหลือเกิน ดูเหมือนว่าเธอถูกต้อนให้จนมุมโดยคนสองคน และ...เธอต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้

หญิงสาวหลับตา สีหน้าเธอเจ็บปวดเหลือเกินกับความพ่ายแพ้แบบไม่มีทางสู้ครั้งนี้

“แพรวทับทิม คุณยังอยู่รีเปลา”

หูเธอยังได้ยินเสียงของ โคจิมะ ไทจิ อยู่ข้างหู แต่ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว หญิงสาวกดตัดสายแล้วจัดการบล็อกเบอร์โทร. ของเขาทันที

เธออาจจะเป็นผู้หญิงที่ไม่ฉลาดนัก แต่ก็ยังไม่โง่พอที่จะแลกตัวเองกับเงินทองและชัยชนะ!

หลังจากโทร. ไปอีกสองครั้งแล้วไม่มีสัญญาณตอบรับจาก ปลายสาย โคจิมะ ไทจิ ที่ยังอยู่ในห้องทำงานของตนเองแม้จะเลยเวลาทำงานไปแล้วก็โยนโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะ ชายหนุ่มไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับงานที่กำลังจะสำเร็จลุล่วง

ความหงุดหงิดเมื่อไม่ได้ตั้งใจส่งผลให้เขาทำงานไม่รู้เรื่องจนต้องปิดแฟ้มงานลงในที่สุด

ชายหนุ่มเลิกใช้เบอร์ของสำนักงานโทร. ไปยังมือถือของแพรวทับทิมอีกหน ติด แต่ไม่มีใครรับสาย เขาหงุดหงิดมากยิ่งขึ้นแต่ทำอะไรไม่ได้ แพรวทับทิมไม่มีผู้จัดการ ดังนั้นจะไปตามเธอได้จากไหนเขาก็ไม่รู้

คนที่ไม่เคยถูกใครปฏิบัติรุนแรงนอนอยู่ภายในห้องทำงาน และทันทีที่โทรศัพท์เขากริ๊ดเสียงร้อง ขาวาวก็ก้าวตรงมารับทันที

ดวงตาเขามองชื่อบนหน้าจอแล้วถอนหายใจ เกือบจะไม่รับอยู่รวมร่อแล้ว แต่สุดท้ายก็รับสาย

“มีอะไร”

“ก็คิดถึงนะสิคะ ค่ะ นี่นี่คุณว่างรีเปลา ตอนนี้อยู่ที่โรงแรม...”

ชื่อโรงแรมสุดหรูที่เขาและเธอไม่เคยใช้บริการมาก่อนดั่งแว่เข้าหู ชายหนุ่มลอบบถอนใจเนื่องจากไม่ได้มีอารมณ์อย่างว่ากับเธอเลยสักนิด

“ผมไม่ว่าง”

เสียงหวานปลายสายยังคงอดอ้อนว่าคิดถึงเขาอย่างนั้นอย่างนี้ จนไทจินึกรำคาญอยู่ไม่น้อย เขาพูดซ้ำๆ ว่าไม่ว่างอยู่หลายครั้งก่อนจะตัดสินใจตัดสาย โยนโทรศัพท์ทิ้งโดยไม่สนใจว่ามันจะตกหล่นอยู่ตรงไหน ก่อนเดินลงบันไดออกจากห้องทำงานไป

ผู้ที่ไทจินับว่าเป็นเพื่อนนั้นมีน้อยจนนับนิ้วได้ ยิ่งมาทำงาน ในต่างบ้านต่างเมืองแบบนี้ แต่คนรู้จักก็ยังสามารถหายได้ยากเลย ดังนั้นในประเทศไทยตอนนี้ คนรู้จัก คนที่เขาพอพูดคุยได้คงมีเพียงแค่อัศนีคนเดียว

บังเอิญจริงที่พอเขาโทร. ไปหา อัศนีก็ตอบรับคำเชื้อเชิญของเขาทันที

หัวคิวชายหนุ่มขมวดน้อยๆ เมื่ออัศนีนัดให้เขาไปพบที่โรงแรมแห่งเดียวกับที่เขาเพิ่งปฏิเสธหมทองไป

“มีอะไรที่โรงแรมนี้ เมื่อกี้ก็มีคนชวนผมไปที่นั่น” ไทจินั่งอยู่บนรถตู้โดยมีคนขับรถขับให้ป่นออกมา

อัศนีซึ่งมือหนึ่งประคองกล้องเอาไว้อีกมือละม้ายถือโทรศัพท์มือถือคุยกับเพื่อนกึ่งเจ้านายหัวเราะ “วันนี้เธอครบ เอ...คงเป็นงานเปิดตัวห้องเสื้อใหม่ของคุณมายั้งครับ ใครชวนคุณมาละ ผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ผู้หญิง”

“ใคร ถามได้ไหม”

ไทจินอนหายใจ “ไม่ใช่คนสำคัญหรอก เขาเป็นว่าจะให้ผมไปรอคุณที่ไหน”

“ชั้นล่างของโรงแรมมีพับเล็กๆ คุณไปรอผมที่นั่นก็แล้วกัน ผม

เสร็จงานแล้วจะรีบตามไป”

ผู้ชายใช้เวลาคุยกันไม่นานก็รู้เรื่อง ไทจิวางสายก่อนส่งคนรถให้เปลี่ยนที่หมาย จากคอนโดฯ เขาเป็นโรงแรมหรูชานเมือง

ใช้เวลานานพอสมควรเลยที่เดียวกว่ารถตู้ของเขาจะคืบคลานไปถึงจุดหมาย ไทจิถอนหายใจ เบื่อหน่ายไปเสียทุกอย่างในเมืองไทย เห็นที่เขาควรกลับญี่ปุ่นได้แล้วกระมัง

ชายหนุ่มหามุมสงบได้ในฉบับสำหรับผู้ใหญ่ซึ่งมีวงดนตรีเล่นเพลงสากลของนักร้องยุคเก่า แก้ววิสกี้ก่อนเดอะริคค์ตั้งอยู่ตรงหน้า แต่ไทจิจิบเข้าไปอีกเดี๋ยวแล้ววาง ดวงตาเขามองตรงไปยังนักร้องซึ่งควมเพลงหวาน เนื้อเพลง เนื้อเสียงของเธอช่วยขโลมจิตใจเขาให้เย็นขึ้นมาได้นิดหน่อย

กำลังเพลินกับบรรยากาศ โสฟาข้างกายก็ยุบยวบเมื่ออัสนีซึ่งสะพายกระเป๋าปลั่งใบโตทั้งกระเป๋าหลงข้างกายเขาอย่างไม่มีการขออนุญาต

“สวัสดิ์ครับคุณไทจิ ขอโทษทีที่ช้า รอผมนานไหม”

ไทจิยิ้มก่อนส่ายหน้า

“ไม่เป็นไร ผมไม่ได้มีธุระอะไรอยู่แล้ว ว่าแต่คุณมาทำงานอะไร ถ้าแบบอีกแล้วสิ”

อัสนีเดินเข้าไปนั่งยังโซฟาตรงข้ามกับไทจิ แล้วยกมือขึ้นเรียกบริการ สิ่งเหล่านี้มาดีมแก้กระหายพร้อมกับแก้ลมอีกนิดหน่อย และรอจนบริการซึ่งผูกหูกระต่ายบนลำคอเดินจากไปแล้วนั่นแหละถึงได้ตอบคำถามของผู้ร่วมโต๊ะ “งานนี้ผมช่วยเขา นะครับ ไม่ได้เงินหรอก แต่ได้คอนเนกชั่น”

“แบบคุณยังต้องการคอนเนกชั่นอีกหรือ ผมเห็นคุณเพื่อนเยอะมาก ใครๆ ก็รู้จักคุณ”

“ก็เสนอหน้าไปกับเขาทุกงานนี่ครับ ช่วยไม่ได้ คนต้องทำมาหากิน” อัสนีผู้มีธำมรงค์ดีเป็นที่เลื่องลืออึ้งอึ้ง เขาอึ้งแบบนี้ได้ตลอด

ท่าทางเปิดเผย ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร อารมณ์ดี มีน้ำใจ ทำให้ใครๆ ก็คบหาเขาได้อย่างสนิทใจ แม้ว่า...เขาจะมีข้อเสียเล็กน้อยตรงที่รักษาความลับไม่ค่อยอยู่ “เออ วันนี้ผมชวนเพื่อนมาดื่มด้วยอีกคนนะครับ เห็นมันทำหน้ายุ่ง คงยุ่งเรื่องทางบ้านอีกตามเคย ขอลืมหับหน่อยนะครับ”

บุรุษสัญชาติญี่ปุ่นยิ้มรับพร้อมพยักหน้า ระดับเขา ใครคิดจะมาลืมหับคงต้องตัวใหญ่หน่อยละ

หนุ่มๆ ดื่มไป คุยกันไป โดยมีอட்சินีนั่นแหละที่เป็นฝ่ายชวนคุย เรื่องนั้น เรื่องโน้น เรื่องนี้ให้ไทจิฟัง แม้อารมณ์ของไทจิจะไม่ดีนัก แต่อட்சินีก็ยังเรียกรอยยิ้มจากเขาได้บ้างในบางครั้ง

“คุณมีอะไรในใจรีบเล่าครับ ดูหน้าเซ็งๆ นะ” หลายคนอาจคิดว่าอட்சินีรักสนุกไปเรื่อยจนไม่สนใจอะไร แต่เอาเข้าจริงแล้ว คนที่เข้ากับทุกคนได้ย่อมต้องมีความละเอียดอ่อนทางด้านอารมณ์พอสมควร และคืนนี้อட்சินีก็จับได้ว่าไทจิอารมณ์ไม่ดีนัก

ไทจิคิดสิ่งแก้วในมือก่อให้เกิดเสียงน้ำแข็งกระทบแก้วเนื้อบาง เขากำลังขังใจว่าจะตอบดีหรือไม่ตอบดี เสียงหวานใสก็ดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง

“รอนานไหมอ๊ต นีรับสุดแล้วนะ”

ผู้ที่นั่งคลั่งแก้วเหล้าอย่างสบายอารมณ์หันขวับไปมองผู้มาใหม่ทันที ทันใดนั้นไทจิเห็นใบหน้างามซึ่งพอกเครื่องสำอางเอาไว้เต็มที อ้าปากค้างแล้วก้าวถอยหลังไปทันทีสองก้าว

ไทจิแทบโยนแก้วเหล้าทิ้งเพื่อลุกตามไปคว้าวานเธอเอาไว้

กิริยาของเพื่อนต่างวัยทั้งสองทำอட்சินีเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ จับสัญญาณอะไรบางอย่างได้ แต่ยังไม่แน่ใจนัก ชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดลุกตามมาดึงแขนแพรทับทิมเอาไว้อีกข้าง หัวเราะนำ “อ้าว จะไปไหนล่ะทับทิม เราย่อยู่นานแล้วนะ”

หญิงซึ่งถูกชายสองคนคว้ามือเอาไว้คนละข้างพยายามบิดมือข้างที่ถูกไทจีจับเอาไว้ เธอถึงตาเข้าใส่ สิ่งให้เขาปล่อยแขนเธอ แต่ดูเหมือนไทจีจะไม่เข้าใจ หรือไม่ยอมเข้าใจสายตาของเธอเสียนี้ “ปล่อย!”

“อะไรว่าทับทิม จับแค่นี้ต้องทำเสียงดูด้วย ไช้...แม่เนื้อทอง”

กลายเป็นอค์นี่ที่พูดล้อ ก่อนปล่อยมือออกจากแขนของแพรทับทิม แทนคนที่เธอดูเสียนี้

เห็นดังนั้นไทจีที่ไม่เคยทำอะไรตามแต่ใจตนอย่างไม่ยังคิดก็ค่อยๆ คลายมือออกจากแขนของเธอด้วยความเสียตาย

พอเป็นอิสระแพรทับทิมก็หันไปทำเสียงเขียวใส่อค์นี่ “ทำไม้อีตานี้ถึงอยู่ที่นี่”

เพราะแพรทับทิมเลือกที่จะเสียมารยาท พุดกับอค์นี่เป็นภาษาไทย คนเพื่อนเยอะจิ้งหิวระแแล้วเตือนเพื่อนสาวของตนเองว่า “เออนะคนเรา อยู่ๆ ก็ลืมนมารยาททางสังคมไปได้ มีฝรั่งอยู่กับเราด้วยคนหนึ่งนะทับทิม ต้องพูดภาษากลางสิเขาจะได้รู้เรื่อง”

ใบหน้านามซึ่งทำผมพองฟูเหมือนสิงโตสะบัดใส่ฝรั่งโดยไม่สำรวจกิริยา แต่เธอก็ยังยอมพูดประโยคต่อมาเป็นภาษาอังกฤษ “ฝรั่งที่ไหนญี่ปุ่นซัดๆ”

อค์นี่หัวเราะเสียงดังจนแขกซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นชาวต่างชาติหันมามอง “เอออๆ ญี่ปุ่นก็ญี่ปุ่น มานั่งเหอะ ทับทิมอาจชินที่ต้องเป็นเป้าสายตา แต่เราไม่ชินด้วยนะ” พุดจบช่างภาพมีฝีมือก็เดินนำเข้าไปยังโต๊ะที่อยู่มุมในสุดของคลับ ลับตาผู้คนพอสมควร แพรทับทิมซึ่งใจอยู่ชั่วคราวก็เดินตามเข้าไปนั่งข้างกายเพื่อน โดยมีไทจีตามไปนั่งหันหลังให้ผู้คน ณ โซฟาตัวเดิมของเธอ

“ดื่มอะไรให้ใจร่มๆ หน่อยไหม” อค์นี่พยายามทำบรรยากาศให้รื่นรมย์ขึ้น โดยมีแพรทับทิมร่วมมือนิดหน่อย เธอกระดิกนิ้วเรียกบริกรมาสั่งค็อกเทลโปรดซึ่งมีสีแดงสดเหมือนชื่อตน

รอจนแพรทัมทิมจิบค็อกเทลไปสองอีกแล้ว ดวงตาข้างสังเกตมองเพื่อนทั้งสองอยู่ตลอดเวลาจึงทะลุกลางปล้องขึ้นว่า “สองคนนี้มีอะไรกัน รีเปล่า”

แพรทัมทิมเกือบเอากระเป่าถือใบใหญ่พาดหน้าเพื่อนโทษฐานพูดอะไรก็ถาม แต่ก็ได้ทำอย่างที่เขาหวัง เขาเข้าจริงเธอและไทจิกก็พูดขึ้นมาพร้อมกันว่า

“ไม่มีอะไร”

แม้ปากจะปฏิเสธได้ แต่ใบหน้างามสะบัดบึ้งเข้าไปใส่ผู้ชายที่เธอไม่คิดจะพบ ไม่คิดจะเสวนาด้วยอีกแล้ว แต่ทำมัย ทำไมวันนี้ถึงต้องมาพบมาเจอกันอีก เซ็งชะมัด!

เพราะความเซ็งจากไทจิกโถมเข้ามาทับความเซ็งจากไหมของทำให้อารมณ์ของแพรทัมทิมติดลบถึงขั้นวิกฤต ค็อกเทลแก้วแรกจึงไหลลงคอเธอไปแบบรวดเดียวหมดแก้ว จนอัสนีเบิกตามองเพื่อนอย่างประหลาดใจ

“เฮ้ยๆ เซ็งอะไรขนาดนั้น แต่ไม่ได้เป็นฟรีเซนต์อร์คะโอะแล้วแค่นี้เอง ยังมีอีกหลายงานนำเพื่อน”

เมื่อได้ยินสิ่งที่ตนยังไม่ทันได้ตัดสินใจออกมาจากปากของอัสนีแบบนี้ ไทจิกก็ขมวดคิ้วมุ่นก่อนถาม “คุณนี่รู้อะไรดีๆ ก่อนใครอยู่เสมอเลยนะอัสนี ขนาดใครจะได้เป็นฟรีเซนต์อร์ของ KAO ผมยังไม่ได้ระบุเลย คุณก็ยังไม่รู้การตัดสินใจของผมได้”

“เหอะ!” แพรทัมทิมซึ่งเพิ่งสั่งค็อกเทลดีกรีแรงแบบเดิมไปอีกสองแก้วพ่นความไม่พอใจออกมาจากลำคอ ดวงตาเคืองโกรธตัวดมองผู้ชายที่เธอคิดว่าทั้งหื่น ทั้งตลบตะแลง และตีสองหน้าแก่งยิ่งกว่าเธอเสียอีก “ไม่ต้องมาตีหน้าซื่อหรือคุณ ยายไหมของนั่นป่าวประกาศไปทั่วงานแล้วว่ามันเป็นความลับเสียเหลือเกินที่หล่อนถูกคุณเลือกให้เป็นฟรีเซนต์อร์ให้คะโอะแล้ว”

“โหมของกุ๋ข้าวอีกแล้วหรือ” ไทจิพึมพำออกมา ไม่พอใจเหมือนกันที่ดาราสาวคนนั้นพยายามใช้ข่าวจากภายนอกกดดันการตัดสินใจของเขา

แพรวทับทิมทำเสียงไม่พอใจออกมาจากลำคออีกแล้ว “คราวนี้คงไม่ใช่ข่าวที่กุ๋ขึ้นหรือก เมื่อสัญญาของฉันกับคุณล้มเลิก มันก็คือความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็ขอให้คุณปวดหัวเพราะต้องทำงานกับแม่นี้ให้มากกว่านี้แล้วกัน!” หญิงสาวเผลอพูดถึงสัญญาระหว่างเธอกับเขาออกมานิดหนึ่ง แต่เพียงแค่นั้นก็สะดุดหูอัศนีแล้ว

คนอยากรู้อยากเห็นสะกิดถามเพื่อนซึ่งนั่งอยู่เคียงข้างทันที “สัญญาอะไรหรือทับทิม”

สีหน้าเพื่อนสาวผิดไปนิดหน่อยก่อนจะมองหน้าไทจิที่ก็นิ่งไปเหมือนกัน ฮี! เขาก็คงไม่อยากจะบอกใครเกี่ยวกับสัญญาที่หนึ่งนั่นเหมือนกัน แบบนี้ก็ค่อยยังชั่วหน่อย

แพรวทับทิมหันไปจิกเพื่อนชายทันที “นี่อัศ แกจะไม่รู้อะไรสักเรื่องได้มะ”

อัศนีหัวเราะร่วน ก่อนตอบ “ไม่ได้วะ เรื่องอยากรู้อยากเห็นนี่มันเป็นสันดาน บอกหน่อยไม่ได้หรือทับทิม นะ รับรองว่าจะเหยียบเอาไว้ตรงนี้เลย” ความจริงแล้วอัศนีพอเดาได้ว่าสัญญาที่ว่าเป็นสัญญาแบบใด เพราะแพรวทับทิมเคยไปเซ็นสัญญาแบบนี้เอาไว้กับเจ้าแกหลายบริษัท ไปยั่วให้คนแก่น้ำลายหก คิดว่าจะได้เล็มหน้าอ่อน เลยยอมหมดทุกอย่างไม่ว่าจะเรียกเงินเท่าไร และเรียกร้องขออะไร แต่พอแพรวทับทิมได้เงินแล้ว ทำงานให้เสร็จแล้ว แม่ตัวแสบกลับไม่ยอมทำตามสัญญาพิเศษที่ไม่ได้เขียนไว้ในข้อสัญญาเสีย

และพอไม่ยอมทำตามสัญญาที่ว่า สาวสวยที่พิษสงรอบตัวก็ถูกเผ่าที่นั่นพวกนั้นงัดให้งาน สร้างความลำบากให้เจ้าหล่อนพอสมควร

แต่เอ...ปกติเรื่องซำๆ ที่แพรวทับทิมหักเขี้ยวเสือแก่พวกนั้นได้ เธอ

ก็จะเอามาเล่าให้เขาฟังทุกที่นี่นา ไม่เห็นเคยปิดบัง แล้วทำไมคราวนี้...

“ไม่มีอะไรหรอกอค์นี่ ผมแค่ทำสัญญาพิเศษกับคุณแพรวทับทิม นิดหน่อย อยากให้เปลือยถ่ายแบบโดยให้เงินมากกว่าคนอื่น ๆ ก็เท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่สนใจ”

บอกตรงๆ ว่าแพรวทับทิมไม่รู้จะทำสีหน้ายังไงกับเรื่องเท็จที่ไทจิ โทหกให้เธอ นี่เขาช่วยเธอหรือ

“แต่ผมพูดจริงนะเรื่องที่ผมยังไม่ได้ตัดสินใจ ผมยังมีเวลาให้คิด อีกนิด ผมยังรอ...เผื่อว่าคุณแพรวทับทิมจะเปลี่ยนใจ”

หลังได้ยินประโยคที่บอกว่าเขายังหวังเท่านั้นแหละ ใบหน้าที่ยัง ระบุอารมณ์ไม่ได้ก็เปลี่ยนไปเป็นโกรธเกรี้ยวทันที “ไม่ยะ ให้ตายฉันก็ ไม่มีวันเปลี่ยนใจ เสิญคุณไปจ้างยายใหม่ได้เลย ฉันไม่สนหรอก ถึงไม่ได้ คะโอะฉันก็ยังมึงงานอื่นๆ อีก ไม่จำเป็นต้องเปลือยตัวขนาดนั้น” พุดจบ คนอารมณ์ไม่ดีก็สะบัดหน้าพริต ยกแก้วค็อกเทลสีแดงขึ้นกระดกอีกครั้ง แก้ว

สองหนุ่มสาวมัวแต่มองหน้ากัน เลยไม่ได้สังเกตเลยว่าอค์นี่ยก แก้วเหล้าขึ้นจูดริมฝีปากลอบยืมซัน ไม่มีอะไรรอดพ้นไปจากสายตา ของอค์นี่ไปได้หรอก แต่ถ้าคู่อกรณีไม่พูด เขาก็ไม่อยากซักไซ้ และจัดการ ดึงเพื่อนทั้งสองให้เดินออกมาไกลจากเรื่องลับๆ ของคนทั้งคู่

6

คนรักเก่า

“เออ แล้วนี่นัดเราด่วนแบบนี้มีเรื่องอะไรซะทับทิม”

เมื่อเพื่อนชายถามเรื่องด่วนที่ทำให้เธอต้องนัดคุยกับเขา แพรททับทิมก็มีสีหน้ากระตือรือร้นขึ้นนิดหน่อย เธอขยับเข้าไปใกล้เพื่อนกระซิบเสียงต่ำลงเป็นภาษาไทยเพื่อกันไม่ให้ผู้ร่วมโต๊ะอีกคนรับรู้ “แกอยากทำหนังสืออีกไหมอ้อ?”

“หนังสือ...” อัดนี่เลิกคิ้วขึ้นแล้วส่ายหน้า “อยากทำก็อยากทำนะ แต่แกเพิ่งถ่ายไป บอกตรงๆ ว่าถ้าไม่แก่มากกว่านั้น โห้รึมากกว่านั้น ก็คงไม่มีใครซื้ออีกหรอก ไว้รออีกสักสองสามปีเหอะทับทิมแล้วค่อยถ่ายใหม่”

“ใครว่าฉันจะถ่ายเอง มีคนสนใจจะทำอัลบั้มกับเราอะ?”

“ใครล่ะ?”

ชื่อของดาราสาวตัวรองซึ่งหน้าตาสะสวย แต่เพราะไม่มีเส้นสาย จึงไม่มีใครจะดังเท่าไดนักรั้วที่อยู่เบื้องหน้ามาระยะหนึ่งแล้วหลุดออกมาจากปากแพรททับทิม ดวงตาอัดนี่เบิกกว้างขึ้นนิด ก่อนกลอกไปมาคล้ายกำลังทบทวนความทรงจำถึงผู้หญิงคนนั้น เขาทำท่าหน้าตลกอยู่นานก่อนจะพยักหน้า

“พอไหวนะ แต่ถอดได้แค่นั้น”

“ถอดหมด” แพรทัททิมที่คุยงานกับสาวคนนั้นมาก่อนหน้านี้แล้ว เพราะบังเอิญเดินแบบวันนี้ด้วยกันตอบ “แต่เงินก็ต้องหกหลีกปลายๆ นะ และชื่อยากให้เธอออกข่าวไปว่าซีได้เจ็ดหลักด้วย”

อัศนีพยักหน้า “เขาต้องการเวลาเตรียมตัวแค่นั้นเราจะได้เคลียร์ คว้าให้”

“เร็วที่สุด” หญิงสาวซึ่งเป็นหุ้นส่วนในการทำหนังสืออวดเรื่อนร่าง กับเพื่อนมาตั้งแต่เล่มแรกประกาศ “ซีต้องการเงินเร็วที่สุด...ฉันก็เหมือนกัน ยิ่งเซ็นเล่มนี้ออกไปได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น และยังมีอีกหลายคนที่น่าสนใจนะอ๊ต วันนี้ฉันลองไปคุยๆ ไว้แล้ว นางแบบรุ่นเก่าบางคนอยากมีรูปศิลป์ถ่ายเอาไว้ดูตอนแก่ แต่ออกจะเสี่ยงหน่อยเพราะเขาไม่ได้อยู่ในกระแสแล้ว”

แม้แพรทัททิมจะออกตัวแบบนั้น แต่อัศนีกลับตาลุกวาว “เฮ้ย! ถ้าคอนเซ็ปต์นี้เธออยากทำอยู่นะทัททิม เป็นนางแบบรู้งาน รู้เรื่องภาพศิลป์ดี เธออยากลอง แต่...อาจขายได้ไม่มากอย่างที่ทัททิมว่านั่นแหละ”

“ทำคนนี่ก่อนเถอะนะ ฉันต้องการใช้เงิน”

เพื่อนซึ่งรู้ความจำเป็นของเพื่อนตีรับถามด้วยเสียงเบาลง “ขาดอีกเท่าไร”

“พี่พลอยขายทุกอย่างแล้วได้มาประมาณเจ็ดล้านนิดๆ นี่ก็เห็นว่ามีงู้ วึ่งหีบยืมเพื่อนฝูงอยู่ ยายมุกฉันไม่หวังอะไร ส่วนพี่เพชร... โปรแกรมนงานที่ส่งไปขายยังเสียบอยู่เลย มุกบอกว่าพี่เพชรมั่นใจมากกว่าต้องขายได้ แต่ก็ไม่รู้ว่ามันจะเข้าเงินไปไหม”

“ของแกมีประมาณสามล้านแล้วใช่ไหม”

แพรทัททิมพยักหน้า “ประมาณนั่นแหละ”

พอรู้จำนวนเงินที่แน่ชัด นำมาหักลบกับมูลค่าของบ้านที่ติดจำนองเอาไว้ถึงสามสิบล้านแล้ว อัศนีก็นั่งหน้า “ปลงเหอะทัททิม

ปล่อยบ้านไปเหอะ เราเห็นทับติมต้องเลี้ยงแบบนี้แล้วเป็นห่วงนะ ใช้อ้เงิน
ที่หาได้นะ ทับติมเอาไปทำกิจการอะไรก็ได้ ซื้อมันใหม่ยังได้เลย”

“ฉันก็เคยบอกแกแล้วไม่ใช่เหอว่าฉันทำแบบนี้ไม่ได้ ฉันอยู่บ้าน
นั้นมาตั้งแต่เกิด มันผูกพัน พ่อแม่ฉันเสียไปหมดแล้ว สิ่งทีพอจะแทนตัว
พวกท่านได้ก็มีแต่บ้านหลังนี้แหละ ฉัน...” พุดๆ ไปเสียงพรทาบติมก็สั้น
เครือขึ้นมาเสียจนต้องหยุดพูด เห็นแล้วอัศนีซึ่งเข้าใจเพื่อนสาวที่สุดก็
เอื้อมมือไปตบเบาๆ เพื่อนแรงๆ ส่วนอีกมือคว้าแก้วค็อกเทลมาให้

“เอ๊ๆ ดึ่มเสียให้ลืมหูลืม เราเข้าใจแล้ว จะช่วยทุกอย่างเต็มที่
เต็มความสามารถนั่นแหละ” อัศนีก็ปลอบเพื่อนไปตามเรื่อง หางานให้
เพื่อนอย่างสุดความสามารถ เพราะสุดท้ายแล้วแม้พรทาบติมกับพีๆ
ของเธอจะหาเงินมาไถ่บ้านคืนไม่ได้ แต่เงินเท่าที่หาได้ก็จะเป็นประโยชน์
กับพี่น้องวงศ์นวลนางต่อไปอย่างแน่นอน

พรทาบติมที่ไม่ได้รู้ว่าเพื่อนหวังดีกับเธอแค่ไหนพยายามปั้นยิ้มส่ง
ให้เขา ขอบใจเขาที่พยายามช่วยเธอทุกทางที่เขาพอทำได้

ระหว่างที่เพื่อนคุยเรื่องงานกัน ไทจีนั่งฟังเงียบๆ จิบเหล้าไป
เหมือนกับเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่คนสองคนพูดคุยกันอยู่เลย แต่...ใครจะรู้
แล้วว่าเขานั้นเข้าใจภาษาไทยแค่ไหน

ดวงตาคมที่ทอดยาวไปเบื้องหน้าคล้ายกับกำลังออกไปนอก
หน้าต่าง ซึ่งสะท้อนภาพสระบัวน้ำที่แม่จะดึกคืนปานนี้แล้วก็ยังมึสาว
นุ่งน้อยห่มน้อยลงเล่นน้ำอวดสายตาอยู่ เขาทำคล้ายกับไม่ใส่ใจ ไม่รู้
เรื่องใดๆ ทั้งที่สมองรับเอาเรื่องราวของพรทาบติมเข้าไปเต็มที่

เธอต้องการเงินสามสิบล้านโดยด่วนเพื่อเอาไปไถ่บ้าน แล้วทำไม
เธอจึงยังปฏิเสธเขา พรทาบติม...เธอเป็นผู้หญิงยังไงกันแน่ เธอไม่
เหมือนผู้หญิงไทยคนอื่นๆ ที่เขาเคยรู้จัก ไม่สิ...เธอไม่เหมือนผู้หญิงคนใด
ที่เขาเคยผ่านมาเลย

หลังคุยเรื่องงานจบ ปลอบพรทาบติมพอสมควรจนเธอยิ้มได้แล้ว

อัศนีก็หันมายิ้มให้ผู้ร่วมโต๊ะอีกคน ขอโทษขอโพยใหญ่โตที่ซุบซิบกับแพรวทับทิมเรื่องงาน ก่อนจะชวนไทจิกุ่ยในเรื่องอื่นซึ่งสร้างความเพลิดเพลินให้ผู้ฟังได้พอสมควร

เมื่อได้แอลกอฮอล์เข้าไปใบหน้าแพรวทับทิมก็เริ่มร้อน ตัวเบา ความกตัญญูจางหายไปพร้อมสติ เธอเริ่มหัวเราะร่วนอย่างไม่มีเหตุผลบ่อยครั้ง บ่งบอกว่าเริ่มได้ที่แล้ว

“เออ รู้ใหม่ว่ากรจะแต่งงานแล้วนะ”

ชื่อของบุคคลคนหนึ่งเปลี่ยนสีหน้าของแพรวทับทิมไป รอยยิ้มจางหายไปจากใบหน้าเธอชั่วคราว ก่อนเธอจะยิ้มกลับมาได้ใหม่ ทว่า...ยิ้มคราวนี้ไม่มีความสุขเหมือนก่อน “เหออ กับใครละ”

“ยายจิ้งจกไง จิตรลดา ลูกคุณหญิงจิตรานะ”

ฟังคำตอบแล้วคือกตลกร้ายจะพุ่งออกมาจากปากแพรวทับทิม มันขำ ขำจริงๆ นะ ขำจนน้ำตาเกือบจะไหล “แกล้อฉันเล่นรีเปล่าอึด ยายจิ้งจกเนี่ยนะ”

อัศนียกนิ้วขึ้นมาสามนิ้วคล้ายกำลังสาบาน “ด้วยเกียรติของลูกเสื่อลูกตะเข้ ตอนแรกที่ได้ยินเราก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ต้องโทร. ทางไกลไปถามไฉนที่โน่นถึงคอนเฟิร์ม แต่งแน่เพราะจดทะเบียนกันไปแล้ว เหลือก็แต่รอให้ยายจิ้งจกเรียนจบก็จะกลับมาตบแต่งให้ใหญ่โตอลังการที่เมืองไทย”

เมื่อเห็นแพรวทับทิมส่ายหน้า ยิ้มขันจนน้ำตาไหล ไทจิกุ่ยซึ่งไม่รู้จักบุคคลในข่าวก็ถามขึ้นมาว่า “ใครคือกร ใครคือ...จิ้ง จก” คำว่าจิ้งจกที่ออกเสียงเกือบเหมือน ทำให้คนไทยยิ้มขันคนญี่ปุ่น

“อ้อ...” อัศนีลากเสียงยาวก่อนขยายความตามประสาหนุ่มช่างเมาท์ จนได้ฉายา ‘อึดรู้ โลกรู้’ “กรเนี่ย แฟนเก่าทับทิมเขา ตอนที่บ้านทับทิมยังมั่งมีก็คบค้ากันหวานชื่นอยู่ แต่พอดก มันก็ตีจากจนแม่เนี่ยซึ่มไปตั้งหลายวัน ส่วนจิ้งจก เขาไม่ได้ชื่อจิ้งจกจริงๆ หรอก พวกเราเรียกกัน

เล่นๆ เพราะหน้าตาเธอเหมือนจิ้งจอกก็เท่านั้น”

ไทจิเหลือบไปมองเจ้าของเรื่องเล่าที่นั่งเฉย ไม่ห้าม ไม่ว่าที่อัศนี นำเรื่องรักหนหลังของเธอมาเล่า รวากับว่าเธอไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดกับมัน แล้ว

คนที่กำลังถูกมองมักจะรู้สึกตัวเสมอ ดังนั้นถูกจ้องอยู่ไม่นาน แพรทัททิมก็ตัวดีสยตามามองไทจิ

ดวงตาคนไม่โกหก และตาคนที่ไทจิได้สบนั้นมีทั้งความเจ็บปวด อับอาย ร้าวลึกจนเขาเกือบจะถอนหายใจ เกือบถูกดูดด้วยดวงตาโสภณ คนนั้นดึงให้เข้าไปหา แล้วกอดเธอเอาไว้ในอ้อมแขนเพื่อปลอบประโลม

ทั้งคู่มองกันอยู่นาน ก่อนฝ่ายหญิงจะหลบสายตาแสนอบอุ่มนั้น เพื่อหันไปบอกเพื่อนว่า “ไปเข้าห้องน้ำนะ สั่งค็อกเทลให้อีกแก้วสิ”

พออัศนีรับปาก แพรทัททิมก็คิดว่ากระเป๋าก็ขึ้นมาแล้วเดินเข้าห้องน้ำซึ่งอยู่ไกลออกไป

“ทำไมต้องเอาเรื่องนี้มาบอกแพรทัททิมด้วย ไม่เห็นเธอว่าเขาเสียใจ” เมื่อบุคคลที่พูดถึงไม่ได้อยู่บริเวณนี้แล้ว ไทจิก็เอ่ยปากตำหนิผู้ชายปากไม่มีหูรูดที่ยังนั่งละเลียดน้ำเมาในมือได้อยู่ราวไม่สะทกสะท้าน

อัศนีนิ่งไปนิดก่อนอธิบายยืดยาว “รู้ ว่าถ้าทัททิมรู้เรื่องนี้อาจต้องเสียใจ แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ทัททิมก็ตัดใจจากผู้ชายคนนั้นไม่ขาดเสียที และถ้าทัททิมตัดใจไม่ได้ ก็คงไม่สามารถเปิดใจรักผู้ชายคนอื่นได้ คุณไม่รู้อะไร คุณนี้คบกันมาเกือบสิบปี ตั้งแต่ยังเรียน ม. ปลายมั้ง พอทัททิมไปเมืองนอก ไอ่ภรณ์ก็ดิ้นรนตามไปหาทัททิมจนได้ รักกันจีจ๋า ไปไหนตามติดกันเป็นเงา แต่พอพ่อทัททิมตาย บ้านมันล้มละลาย ไอ่ภรณ์ก็ทิ้งทัททิมไปนอกเลย ไม่บอกอะไรทัททิมสักคำ กว่าทางนี้จะรู้ว่าถูกทิ้ง ไอ่ภรณ์ก็มีแฟนใหม่ไปแล้ว

“เด็กจิ้งจอกนั่นก็โง่ เห็นก็เห็น รู้ก็ทั้งรู้ว่าไอ่ภรณ์มันไม่ได้รักตัวแต่รักเงิน จิ้งจอกก็ยังยอมให้ไอ่ภรณ์มันเกาะ มันจับ ทุกคนนะสังเวชจิ้งจอกกันทั้งนั้น

แต่ไม่กล้าพูดเพราะมันไม่ใช่เรื่องอะไรของเรา ขึ้นทำหวังดีเดือนแล้ว ถูกตักกลับมามันก็ไม่คุ้ม” พุดยาวเหยียดมาถึงตรงนี้แล้ว อັคนก็กระดก น้ำสีทองในมือเข้าไปจนหมดแก้วก่อนถอนหายใจยาว “จริงๆจะเป็นยังไง ก็ช่างเถอะ แต่ทับติมนะเพื่อนรักผม ผมเห็นทับติมอึดอัดกัลดหนองแบบนี้มาหลายเดือนแล้ว ผิดอะไรที่ผมจะกรีดหนองออกจากอกมันบ้าง

“ถูกละ ผมอาจจะกรีดจริงๆ จนทิ้งเลือดทั้งหนองมันไหลออกมา โสมหัวใจมัน แต่แผลสด หายเร็วกว่าแผลกัลดหนองนะผมว่า และอีกอย่าง พวกที่เรียกตัวว่าเพื่อนนะจริงๆ แล้วก็ไม่ได้รักใคร่ใยดีอะไรทับติมมากหรอก ตอนทับติมรวยก็มาเกาะกินเกาะใช้ ลับหลังก็ินทา นี่ก็ดงคั่นปากกันยิบๆ อยากบอกทับติมกันแยะแล้วว่อดีตแพนสุดรักของเจ้าหล่อนนะแต่ไปกับคนอื่นแล้ว”

เหตุผลยี่ดยาวที่ได้ยินทำไทจีนึงไป สีหน้าของอັคนบ่งชัดว่ไม่ได้สะใจกับการที่เห็นแพรทับติมต้องเจ็บปวด แต่เขายังเลือกเป็นผู้กรีดใจตัวเอง

“จริงอยู่ว่เรื่องที่ผมเอามาบอกอาจจะหนักไปหน่อย ตรงไปนิตแต่ทับติมเคยเจอเรื่องหนักกว่านี้มาแล้ว ทับติมรับได้ คุณไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

ยิ่งบอกว่ไม่ต้องเป็นห่วงไทจิกลับยิ่งเป็นห่วง ดวงตาแสนเศร้าของเธอยังติดตาเขาอยู่เลย...เธอจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ แอบหลบไปร้องไห้อยู่ไซ้หรือเปลว

ผู้ที่มีน้ำซังอยู่เต็มสองตาสบถในใจเมื่อห้องน้ำที่เธอตั้งใจจะเข้ามาหลบอยู่ไกลเกินคาด ดั่งนั้นกว่าจะเข้ามาในห้องน้ำได้ กว่่าจะเลือกห้องซึ่งอยู่ในสุด ปิดประตู ลงกลอนเรียบร้อย น้ำอุ่นจัดก็รินลงมา เป็อนพวงแก้วเสียแล้ว

มือสั่นควานหาทิชชูซึ่งอยู่ในกระเปวแล้วรีบนำมาซับหยาดน้ำเอา

ไว้ แพรทัททิมรู้สึกว่ามันโง่เหลือเกินที่ต้องเสียน้ำตาให้ผู้ชายเง่าคนนั้น ผู้ชายที่พอรู้ว่าครอบครัวเธอล้มละลายไม่เหลืออะไรเลย ก็เริ่มติดต่อก็ไม่ได้ เริ่มถอยห่างจากเธอไปจนเห็นได้ชัด และสุดท้ายก็หนีไปเมืองนอกโดยไม่บอกไม่กล่าว ทั้งให้เธอรู้งง เหมือนจู่ๆ ก็ถูกปล่อยให้อยู่กลางทะเลทรายกว้างใหญ่โดยไม่มีอะไรติดตัวเลย

แรกๆ เธอก็ยังหลอกตัวเองว่าไม่มีอะไร กระนั้นรักเธอจะตาย คนที่รักเธอทวนหัวทวนเกล้า ซึ่หนักเป็นหนักซึ่ไม้ก็เป็นไม้แบบกระหรือจะทอดทิ้งเธอ เขาคงถูกพ่อกับแม่บังคับให้ไปเรียนต่อ หรือถูกจับให้แยกกับเธอวันหนึ่งเมื่อเขาทนคิดถึงเธอไม่ไหว ก็จะมาหาเธอเอง

แพรทัททิมไม่คิดเลยว่าจะไม่มีวันนั้น กระทั่งเธอไปยังไม่ทันถึงเดือน ยายจึงจกที่ใครๆ ก็ว่าน่ารักน่าสงสารคนนี้ก็ส่งรูปมันกับผู้ชายของเธอมาเยี่ยม ในรูปแสดงให้เห็นว่ามันทั้งสองใกล้ชิดและหวานฉ่ำขนาดไหน เชื่อไหมว่าสิ่งแรกที่โผล่ขึ้นมาในจิตใจแพรทัททิมคืออะไร

ไม่ใช่ความเศร้า ไม่ใช่ความเสียใจ แต่เป็นความอาย อายที่ถูกทั้งอายที่ผู้หญิงที่เจอเธอคราวใดก็ต้องมองเธอด้วยความริษยาทุกที เป็นฝ่ายชิงของของเธอไปได้ในท้ายที่สุด

เอาเข้าจริงหลังจากสำรวจจิตใจตนเองดีแล้ว เธอก็พบว่าเธอไม่ได้รักใคร่กรล็กเท่าไร ที่คบหากันมานั้นนานขนาดนี้ก็เพราะเขานั้นเอาใจเอาใจ ตามใจ ตามรองมือรองเท้าเธอรวกับเธอนั้นเป็นเจ้าของหญิง เธอจึงชินที่จะมีเขาอยู่ในชีวิต พอขาดเขาไปก็รู้สึกอึดอัดขัดใจไม่สะดวกไปเสียหมด แต่เมื่อเสียเขาไปจริงๆ น้ำตาที่ไหลออกมากลับไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเสียใจ แต่เป็นน้ำตาแห่งความโกรธ โกรธที่ทรหลกหลงเธอได้แนบเนียนนัก เขาคงไม่เคยรักเธอเลย เพราะสิ่งที่เขารักนะมันคือเงินต่างหาก!

นี่คือความลับที่แพรทัททิมอัดเอาไว้ในอก ไม่ยอมบอกใครแม้แต่อดีตนี่เพราะกลัวว่าเพื่อนจะแสดงความเห็นใจจนเธอรู้สึกสังเวชตนเองขึ้นมาอีก

หญิงสาวซึบน้ำตาของตนเองอย่างโกรธๆ อีกครั้ง ก่อนสั่งตัวเองให้หยุดร้องให้ได้แล้ว เดี่ยวจะมีคนเข้าใจผิดว่าเธอร้องไห้เพราะเสียใจผู้ชายที่เห็นเงินเป็นพระเจ้าคนนั้น

แพรทับทิมเช็ดน้ำตาจนแห้งแล้วเดินออกไปด้านนอก มองตนเองในกระจกเงาบานใหญ่ซึ่งยาวเต็มผนัง

ผมฟูเป็นสิ่งที่ยังคงพอเหมือนเดิม ตาและปากบวมขึ้นเล็กน้อย เพราะเพิ่งผ่านการร้องได้มา มาสคาราเลอะนิดหน่อย ไม่เป็นไร ซ่อมได้ และผ้าก็มีดอก คนคงไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติเล็กน้อยแบบนี้หรอก

เธอถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนวางกระเป๋าสะพายใบโตลงบนอ่างล้างหน้า แล้วเริ่มซ่อมเมกอัพบนใบหน้าด้วยฝีมือที่เป็นรองช่างแต่งหน้าไม่เท่าไรนัก

แค่นี้เธอก็เสียหน้าไปมากแล้ว ทำให้คนหัวเราะเยาะเธอลับหลังมากมายแล้ว แต่ก็ช่างเถอะ อย่าไปสน ใครจะพูดลับหลังอย่างไรให้มันพูดไป แต่ถ้ามาพูดดูถูกเธอต่อหน้าละก็ ต้องตายกันไปข้างหนึ่งเท่านั้น!

ค็อกเทลซึ่งเคยเย็นเจี๊ยบไม่เย็นแล้วเมื่อแพรทับทิมกลับมา
จิบมันอีกหน กลิ่นแอลกอฮอล์แม้จะแรงขึ้น ทว่าเธอยังดื่มมันเข้าไปรวดเดียวหมด ก่อนบ่น

“รสชาติแย่” บ่นจบเธอก็กระดิกนิ้วเรียกบริกร ถามหาค็อกเทลขึ้นชื่อของที่นี่ และสั่งมันทุกอย่างที่บริกรแนะนำ

“วันนี้ดื่มเยอะนะทับทิม พุงนี้ไม่มีงานหรอก” อัดนี่ทัก

แพรทับทิมยกไหล่ “ไม่มี ไม่มีมันทั้งอาทิตย์นั่นแหละ ก็ดี จะได้จัดการเรื่องหนังสือใหม่ของเราให้ลงตัว อดีตคิดว่าจะถ่ายที่ไหนดีละ ทะเลก็ซ้ำๆ นะ”

“งั้นภูเขานะ” ช่างภาพจินตนาการบรรเจิดเสนอ “เอาคอน-

เซปต์นางไม้ อะไรแบบนี้ดีใหม่ แปลกใหม่ดีนะ เพราะฉันว่าทุกคนคงเบื่อ
ทะเลแย่นี้แล้ว”

หญิงสาวพยักหน้ารับ “ได้ๆ อุตเค็ลียร์คิวเลยนะ อยากให้ถ่ายเร็ว
ที่สุด ออกเร็วที่สุด”

“เร็วแค่ไหนกว่าจะได้เงินก็โหม่อีกสองสามเดือน มันพันกำหนด
ไต่บ้านแล้วไม่ใช่หรอ”

ริมฝีปากของนางแบบคนสวยขบเข้าหากัน ไม่ตอบ ทำให้เพื่อน
ชายถอนหายใจแล้วพึมพำขึ้นมาอย่างจริงจังว่า “นี่ถ้าทับทิมได้งาน
ของคะโอะก็สบาย ไม่ลองคิดดูอีกทีหรอ ฉันว่าถ่ายแบบเครื่องสำอาง
ไม่ใช่เหล่าหรือน้ำมันเครื่องอะไรสักหน่อย ถึงจะให้ถอดก็คงเรียกว่าไป
ไม่ได้หรอกมัง”

พออค์นี่หยอดคำถามแทนเพื่อน ดวงตาสองคู่ของคนที่เคยทำ
สัญญาลับให้แก่กันก็มองสบกันอีกครั้ง

แพรวทับทิมหัวเราะเบาๆ สังเวชตัวเองจริงๆ แล้วตอนนั้นเธอก็ไม่มี
คนรักแล้ว ไม่ต้องรักษาสัญญากับใคร ไม่ต้องครองตัวเอาไว้เพื่อใคร ถ้า
จะขายตัวเพื่อให้สบายก็ทำได้ แต่...เธอรักตัวเองมากกว่านั้น ชีวิตยังอีก
ยาวไกล หากทำอะไรง่ายๆ แล้วต้องมาเสียใจที่หลังมันคุ้มกันที่ไหน

แม้เธอจะถ่ายรูปวามหวิว ชายเรื่อร่างของตนเองตามหน้า
หนังสือ แต่เธอก็ยังอยากจะให้สามีได้ภูมิใจว่า แม้ผู้ชายเป็นหมื่นเป็น
แสนได้เห็นรูปร่างเธอแล้วอย่างไร คนที่ตะต้องเป็นเจ้าของร่างนี้ได้มี
เพียงเขาคนเดียวเท่านั้น

ส่วนเรื่องบ้าน ตอนนี้อย่างเหลือเวลาอีกเกือบหนึ่งเดือน ไม่แน...เธอ
อาจจะดิ้นรนหาโฆษณาที่จ่ายเงินดีให้ได้ ไม่แน...พวกพี่ๆ อาจจะหาทาง
ได้ ไม่แน...สุดท้ายแล้วเจ้าหนี้อาจจะยอมรับเงินเท่าที่มีไปก่อนและผ่อนผัน
ให้เวลาเพิ่มกับพวกเธอ แพรวทับทิมพยายามคิดในแง่ดี ทว่าจิตใจเธอ
กลับห่อเหี่ยวเสียยิ่งกว่ากิ่งไม้แห้งกลางทะเลทราย

“อย่าพูดถึงมันอีกเลย ฉันบอกว่าไม่แล้วก็คือไม่ มาสนุกกันดีกว่า พอกันทีเรื่องเครียด เอ้าชน!” หญิงสาวยกแก้วค็อกเทลขึ้น สบตาเพื่อนหนุ่มด้วยดวงตาแข็งกร้าวบงบอกให้เพื่อนอย่าได้แตะต้องเรื่องนี้อีก

เห็นแบบนี้แล้วจะให้ผู้อื่นทำอะไรได้ นอกจาก...ชนแก้วกับเธอ และไม่เฉียดเข้าไปใกล้งานของคะโอะอีก

หนุ่มสาวทั้งสามร่วมดื่มร่วมพูดคุยกันอยู่นาน โดยเรื่องที่พูดไม่เกี่ยวข้องกับงานอีกเลย จนพับใกล้ปิดนั้นแหละอัสนีจึงชวนทุกคนกลับ

แพรวทับทิมหัวเราะร่วนเมื่อเย็นขึ้นแล้วถึงกับเซนิดๆ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มลงไปหลายรส หลายขนาน

“เฮ้ยๆ” อัสนีที่ดื่มไปหนักเช่นเดียวกับเพื่อนร้องโวยวายพลางสอดแซนเข้าประคองแพรวทับทิมที่ทำท่าจะหงายหลัง “ไหวไหม มะ เรา จะพับไปส่งเอง”

สาวแก้มแดงยังหัวเราะ เธอพยายามอย่างเต็มที่ที่จะเย็นให้ตรง แล้วออกตัว “บ้า ไม่ได้เมา แค่อ่านเฉยๆ สงสัยนั่งนานไปหน่อยแค่นั้นแหละ”

“เออๆ เซื่อ แต่ยังไงก็ไปด้วยกันดีกว่า”

“ไม่ๆ ไม่ต้องห่วงน่า” ผู้ปฏิเสธเป็นชุดค่อยๆ ก้าวออกไปจากโต๊ะ เซ่น้อยๆ แต่ก็ยังไม่ล้ม แถมยังหันมายิ้มให้แก่ผู้ยืนมองอย่างเป็นห่วงได้อีก

สองหนุ่มมอมหน้ากันแล้วเดินตามคนที่เดินเซไปจนถึงรถญี่ปุ่นยี่ห้อดัง ซึ่งแพรวทับทิมเช่าไว้เป็นพาหนะประจำกาย

แม้แพรวทับทิมจะทำเก่งเดินเซมาจนถึงรถของตนเองได้ แต่ความเมาก็ทำให้เธอไม่สามารถเสียบกุญแจลงช่องได้ หญิงสาวพยายามอยู่นานจนไทจิเดินเข้ามาคว่ากุญแจรถของเธอไป

“คุณเมามาก ขับรถกลับเองไม่ได้หรอก ไปกับผมดีกว่า อัดนี่คุณก็ด้วย ผมจะพาไปส่งเอง”

“ผมไม่ไหวนะ คุณไม่ต้องห่วงหรอก มากกว่านี้ก็ยิ่งเคยมาแล้ว มาทับทิม...เราจะไปส่งเอง” อัดนี่สั่งก่อนเดินเข้ามาหาเพื่อนสาว ดึงนางแบบคนสวยที่ยืนโงนเงนตาแทบจะปิดอยู่แล้วไปขึ้นรถของเขาซึ่งก็อยู่ไม่ไกลจากรถของเธอนัก

เห็นคู่เพื่อนรักอิงแอบซบกันเดินเซไปเซมาเพื่อไปขึ้นรถเอสยูวีของอัดนี่แล้ว ไทจิกก็รู้สึกเป็นห่วงขึ้นมาอย่างประหลาด

หนุ่มใหญ่ยื่นส่งอัดนี่และแพรทับทิม เขามองจนรถคันโตแล่นผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็วก่อนปีนบาทวิถีหน้าโรงแรมไปนิดแล้วพุ่งฉิวออกสู่ถนนด้วยความเร็วเป็นห่วง และเพราะความเป็นห่วงนี่เอง ชายหนุ่มจึงรีบเดินไปขึ้นรถตู้ของตนที่คนขับรถขับมาจอดเอาไว้หน้าโรงแรมแล้วสั่ง

“ตามรถคันหน้าไป อย่าให้คลาดสายตา”